

MẠNH MỀ TRƠN VẸN NHỜ

YẾU ĐUỐI HOÀN TOÀN

Xin chào, các bạn. Thật thú vị được đi ra ngoài lần nữa sáng hôm nay vào buổi sáng mưa nhiều này, có tuyết rơi, hòa quyện với nhau. Biết rằng nhiều người trong các bạn đã lái xe khá lâu, từ những nơi xa đến. Và chúng ta có một số...những người bạn quý này đến từ Chicago và Alabama và Georgia và Tennessee và Illinois và tất cả những vùng phụ cận, vào những ngày này, vì thế chúng ta...tin rằng Đức Chúa Trời sẽ ban cho các bạn sự an toàn của Ngài khi các bạn đi đây đó. Và đó là lời cầu nguyện của chúng ta để Ngài sẽ che chở các bạn trên suốt những con đường, trong những con đường nguy hiểm này khi chúng trở nên trơn trượt vào mùa đông. Và đây là đất nước thời tiết tồi tệ vào mùa đông. Nó là một đất nước xinh đẹp nhất vào mùa xuân hay mùa thu, nhưng vào mùa đông và mùa hạ trời rất xấu.

² Bây giờ, tôi không cho là họ đang ghi âm trong đó cho đến bây giờ. Và tôi thật thích bày tỏ sự liên quan đến Chúa nhật vừa rồi, trong sứ điệp. Lý do mà tôi—tôi đã giữ cuốn băng ghi âm và sẽ không để cho họ bán băng ấy, lấy nó ra, ồ, là bởi vì tôi phải kiểm tra nó trước tiên đã. Bởi vì nhiều lần, cách đó, tôi sẽ nói những việc trong hội thánh ở đây mà tôi sẽ không đưa ra trước phần còn lại công chúng như thế, bởi vì đôi khi nó gây ra những sự ngăn trở. Và đôi khi nó thậm chí gây ra những vấn đề giữa dân sự chúng ta tại đền tạm ở đây. Và nó thì...

³ Tôi không nói điều này...nói những điều kia là khác biệt, nhưng thỉnh thoảng dưới sự xúc dầu anh em biết những điều mà anh em sẽ không...anh em sẽ không dám nói với dân sự. Thế thì đôi khi dưới sự xúc dầu điều gì đó sẽ trượt ra ngoài, anh em thấy đó, và anh em sẽ không để ý nó. Và một trong những việc mà tôi tin đã được nói (sáng Chúa nhật vừa rồi đó) mà có thể khiến

cho người nào đó...khi tôi đã đề cập rằng tôi không bao giờ tin vào những sự kêu gọi tin nhận. Hiểu không?

4 Tôi muốn nói điều đó và làm rõ ràng điều đó để anh em sẽ hiểu. Đã không bao giờ có một sự kêu gọi tin nhận đã thực hiện trong toàn bộ Kinh Thánh. Không có chuyện như vậy trong Kinh Thánh. Không nơi nào qua các thời đại điều đó đã được thực hiện cho đến thời đại Giám Lý, cách đây khoảng hai trăm năm, đấy.

5 Những sự kêu gọi tin nhận là khi người ta đến gần và cố thuyết phục và lôi kéo người khác, “Tiến lên đi, John. Anh biết đấy, họ...Mẹ anh đã chết, đang cầu nguyện cho anh. Tiến lên đi, John.” Điều đó không phải là sự nhận thực tội lỗi, thưa các bạn. Không. Chúng—chúng hầu như, tôi...rất ít khi bạn từng nghe một việc đó mà từng đi quá xa. Và, trong đó, bạn nhận lấy mọi sự. Đó là lý do hội thánh bị làm cho rối tung lên tất cả theo như cách nó có ngày nay, là vì những việc như vậy.

6 Thưa anh em, anh em không phải nói một điều, sự tin chắc, Đức Chúa Trời ở đó và đã thực hiện công việc. “Trong lúc Phi-e-rơ nói những Lời này Đức Thánh Linh giảng xuống trên họ những người mà nghe Lời.” Hiểu không? Hiểu không? Hiểu không? Không có sự kêu gọi bàn thờ, đấy, không có việc như vậy.

7 Bây giờ, bàn thờ là nơi của lời cầu nguyện mà mọi người đến nhà thờ trước tiên nên đi vào, quỳ gối ở bàn thờ, im lặng cầu nguyện với Đức Chúa Trời và dâng lời cầu xin của họ và—và cho những người thân yêu của họ, và cảm tạ Đức Chúa Trời vì những gì người ta đã làm cho họ, rồi trở lại chỗ ngồi của họ.

8 Và thế thì hội thánh là nơi mà Lời Đức Chúa Trời...“Và sự phán xét bắt đầu từ Nhà của Đức Chúa Trời,” nơi sự phán xét của Lời đi ra. Rồi...Nhưng ngày nay, chúng ta—chúng ta thay đổi điều đó quá nhiều.

9 Vậy thì, tôi không có nói điều gì chống lại người nào làm sự kêu gọi bàn thờ, đấy. Đó là...Và chính tôi đã làm rất nhiều, và tôi có lẽ sẽ làm nhiều hơn nữa nếu tôi cứ tiếp tục. Nhưng chỉ dành cho riêng chính tôi...Hãy xem, anh em—anh em—anh em thu lượm quá nhiều. Và không có điều gì chống lại điều đó, không có tổn hại trong việc đó. Nó tốt lắm. Hiểu không?

10 Bởi vì, hãy nghe, Chúa Jêsus phán, “Không ai có thể đến cùng Ta nếu trước tiên Cha Ta không kéo người đến. Và hết thảy những kẻ Cha đã ban cho Ta sẽ đến cùng Ta.” Đúng thế. Thế thì nên, đây, họ thì...Điều đó đưa hết thảy sự kêu gọi bàn thờ của anh em ra ngoài hoàn toàn. Thấy không? Thấy điều đó không? “*Hết thảy những kẻ Cha...*” Anh em...

11 Trách nhiệm của—của chúng ta là “rao giảng Lời.” Kinh Thánh nói, “Nhiều kẻ tin đã chịu phép báp-têm.” “Hãy hối cải, và chịu phép báp-têm như Danh Chúa Jêsus Christ về sự tha tội, để được tha thứ tội lỗi.” Điều gì? “Chịu phép báp-têm như Danh Chúa Jêsus Christ để được tha tội, đây, và rồi anh em sẽ nhận lãnh sự ban cho của Đức Thánh Linh.”

12 Nhưng khi bạn thuyết phục và lôi kéo và làm hoảng sợ người ta, và nói chuyện nhiều người trong...Người ta phải đến với đầu óc lành mạnh, nghiêm túc, dưới sự tin chắc, và tin nhận Đấng Christ. Rồi việc đầu tiên họ phải làm ngay sau khi họ tin nhận Đấng Christ đang ngồi trong chỗ của họ, việc tiếp theo là chịu phép báp-têm như Danh Chúa Jêsus Christ để được tha những tội kia mà họ đã tin chắc rằng chúng thì sai trật. Đó là cách họ được tha tội mình, đây. Bởi vì họ đã ăn năn; đã chịu phép báp tem như một sự kỷ niệm với dân sự, rằng, “Tôi đã tin nhận Đấng Christ như là Đấng Cứu Rỗi cá nhân của tôi”; rồi bạn là người được coi như thích hợp cho Đức Thánh Linh.

13 Và, bây giờ, nhiều người cứ tiếp tục, thuyết phục và kêu gọi tới tin nhận, và đại loại như thế, mà điều đó được lắm. Tôi sẽ hành động với điều đó, điều đó hoàn toàn đúng chừng nào tôi còn quan tâm đến, bất cứ người nào muốn làm điều đó. Nhưng, đối với tôi, nó không căn cứ trên Kinh Thánh, anh em thấy đó, và vì vậy tôi—tôi thật sự thích ở lại với lời Kinh Thánh.

14 Và do đó lý do tôi đã giữ cuốn băng ghi âm đó lại là bởi vì anh em xuất băng đó ra thì chúng ta có thể có năm trăm lá thư mỗi tuần để trả lời lại. Mỗi...Cứ bước theo truyền thống quen thuộc của người nào đó đã có, và đó là tất cả những gì anh em phải làm, thế thì phải xem xét lại tất cả điều đó.

15 Và tôi nghĩ, nhiều lần, tôi hơi quá phê phán một chút dựa trên những sự khác nhau như thế. Và tôi không muốn nói là cách đó,

nhưng đôi khi hình thức lễ nghi lôi kéo anh em cách ấy, anh em thấy, chúng—chúng khiến anh em nường dựa kiếu đó. Và vì vậy tôi chắc dân sự hiểu điều đó.

¹⁶ Vậy thì, chúng ta rất biết ơn rằng chúng ta vẫn có một Cha trên Trời nhân từ Đấng—Đấng bỏ qua những lỗi lầm của chúng ta và không tính sổ chúng với chúng ta.

¹⁷ Tôi đang đọc qua trong Sách của—của Rô-ma, chương thứ 4, chỗ Phao-lô đã viết lời—lời bình luận Thiêng liêng về đời sống của Áp-ra-ham. Vậy thì, chúng ta biết rằng Áp-ra-ham nhiều lần đã hầu như bị làm cho xáo động giống như chúng ta. Nhưng khi lời...lời dẫn giải của ông được viết ra, không còn bất cứ một sự xáo động nào của ông được nhắc đến, anh em thấy, không bao giờ chúng còn được nhắc đến chút nào. Nói:

Áp-ra-ham chẳng có lương lự về lời hứa của Đức Chúa Trời qua sự không tin; nhưng càng mạnh mẽ...dâng sự ngợi khen cho Đức Chúa Trời;

¹⁸ Đấy, và đó là cách tôi hi vọng đời sống của tôi sẽ được viết trên Đó, không phải là lỗi lầm và mọi điều khác của tôi, nhưng chỉ là những gì tôi cố gắng làm, dự định của lòng tôi làm cho dân sự của Đức Chúa Trời.

¹⁹ Còn bây giờ chúng ta đến đây sáng nay để—để cố gắng mang đến một sứ điệp nhỏ ở đây mà có lẽ Đức Chúa Trời đã đặt để trên chúng ta để phân phát cho dân sự. Và hi vọng rằng nó sẽ bổ ích cho anh em và cũng bổ ích cho tôi, vì chúng ta nhóm nhau lại và đang sống trong một thời đại kinh khủng, và những ngày sau rất. Vì vậy ngay trước khi chúng ta cầu nguyện, tôi muốn đọc hai chỗ trong Lời; một chỗ trước khi cầu nguyện, và một chỗ sau khi cầu nguyện. Và trước hết, để bắt đầu cho buổi nhóm của chúng ta, hoặc, phần này của nó, tôi muốn đọc ra từ Sách Hê-bơ-rơ. Chương thứ 11 của Hê-bơ-rơ, và thứ ba mươi...câu thứ 32, bắt đầu, nói về *đức tin*.

Bây giờ ta còn muốn nói chi nữa? hay ta muốn nói về Ghê-đê-ôn,...về Ba-rác,...Sam-sôn,...Giép-thê;...Đa-vít...Sa-mu-ên, và các đấng tiên tri thì không đủ thì giờ:

*Những người đó bởi đức tin đã thắng được các nước,
làm sự công bình, được lời hứa, bị miệng sư tử,*

*Tắt ngọn lửa hừng, lánh khỏi lưỡi gươm, và thắng bệnh
tật...tổ sự bạo dạn, mạnh mẽ trong chiến tranh, khiến đạo
bình nước thù chạy trốn, những đạo binh của những kẻ
thù.*

*Có người đàn bà đã được người nhà mình chết đến với
sự sống...và có những kẻ bệnh khổ dữ tợn khác, mà không
được giải cứu; để được sự sống lại tốt hơn:*

*Và những kẻ khác chịu những thử thách...nhạo cưỡi
độc ác...roi vọt, đúng thế, lại cũng chịu xiềng xích...
những lao tù nữa:*

*Họ đã bị ném đá, tra tấn, bị cưa xẻ, họ đã bị cám dỗ,...bị
giết bằng lưỡi gươm:...lưu lạc rày đây mai đó mặc những
da chiến và da dê; bị thiếu thốn mọi đường, ...và bị ngược
đãi;*

20 *Hãy theo dõi trong ngoặc đơn này:*

*(Thế gian không xứng đáng cho họ ở:) họ đã lưu lạc
trong đồng vắng, và trong núi, và trong hang và trong
những hầm dưới đất.*

*...hết thấy những người này, dầu hơn đức tin đã được
chứng tốt, song chưa hề nhận lãnh điều đã được hứa cho
mình:*

*Đức Chúa Trời đã sắm sẵn điều tốt hơn cho chúng ta,
hầu cho ngoại chúng ta ra họ sẽ không đạt đến sự trọn
vẹn.*

21 *Khi tôi đọc những câu chuyện về những người lính dũng cảm
kia, tôi tự hỏi sự làm chứng nhỏ bé của chúng ta sẽ đứng ở đâu
với họ vào Ngày đó.*

22 *Ngay trước khi cầu nguyện, người nào muốn được Đức Chúa
Trời nhớ đến? Cứ giơ tay lên, và bất cứ điều gì bạn cần cầu xin
Ngài thấy và nghe và nhận lời cho bạn bây giờ khi chúng ta cúi
đầu cầu nguyện.*

²³ Lạy Cha yêu thương, nhân từ của chúng con, chúng con khiêm nhường khi đến trước Ngai Ngài sáng nay trong Danh Chúa Jêsus, Con Ngài, để dâng lời cầu nguyện cho chính chúng con và cho những người khác. Lạy Chúa, trước tiên, xin Ngài tha thứ cho những sự sai phạm của hết thảy chúng con và tội lỗi của chúng con. Và rồi chúng con sẽ cầu xin cho những người khác, Chúa ôi, để họ cũng sẽ được tha thứ.

²⁴ Và Hội thánh của Ngài sẽ được kéo đến gần Ngài hơn. Vì thật vậy, Chúa ôi, trong lòng mình chúng con tin rằng Ngài sẵn sàng làm công việc với Hội thánh Ngài, sẵn sàng đem Nó ra khỏi thế gian và được chuyển vào Nước của Đức Chúa Trời. Nhưng, Chúa ôi, xin giúp cho chính chúng con sẵn sàng cho lúc đó. Xin cho sáng nay là lúc, Chúa ôi, đấng từ trên cao đến trên hết thảy chúng con sẽ “quảng những gánh nặng và tội lỗi để vãn vương chúng con, để chúng con có thể chạy với lòng nhẹn nhục cuộc chạy đua mà đã bày ra trước chúng con.”

²⁵ Và con cầu nguyện, lạy Cha trên Trời, hôm nay, rằng Ngài sẽ chữa lành người đau ốm và khốn khổ. Nhiều người trên khắp đất nước đang chịu đựng, và những bệnh dịch, và “những bệnh truyền nhiễm” như các bác sĩ xếp hạng chúng. Và con cầu nguyện để quyền phép chữa lành của Ngài, Chúa ôi, sẽ ở với những người kia.

²⁶ Rồi để giáng xuống với sự nhóm lại nhỏ bé của chúng con ở đây sáng nay. Nhiều người đã lái xe hàng trăm dặm, bắt đầu rất khuya tối hôm qua và đi suốt đêm và đến vào sáng nay, ngày hôm nay, và đã lái hết sức trên đường của họ để đến đến tạm. Và tuyết đang rơi và dọc đường. Đức Chúa Trời ôi, chúng con cầu xin Ngài sẽ ban phước đặc biệt cho họ. Không nghi ngờ nhiều người phải cho phần lớn thực phẩm tuần tới của họ, hay sẽ là bất kỳ điều gì, hay những thứ mà họ sẽ có thể tiêu tiền cho, cho xăng dầu và các thứ linh tinh khác, để đến.

²⁷ Đức Chúa Trời ôi, kể nào đến với Ngài trống không sẽ đầy tràn khi trở về. Ngài đã hứa điều đó. Và con cầu nguyện rằng Ngài sẽ đổ đầy tấm lòng họ và những giỏ họ (của linh hồn họ) thật đầy những điều tốt lành của Đức Chúa Trời đến nỗi họ sẽ đi ra thật vui mừng với “sự vui mừng hơn hờ không thể diễn tả

được và đầy sự Vinh hiển.” Thật cầu xin những chén của những người quý báu này tràn đầy, với những điều thiêng liêng và tốt lành từ Đức Chúa Trời.

²⁸ Xin ban phước cho mỗi bàn tay, Ngài biết nhu cầu đằng sau bàn tay đó, Chúa ôi. Con cầu xin để Ngài sẽ ban phước một cách đặc biệt cho họ. Chúng con đã thấy Ngài trong tuần vừa qua này cách Ngài đã đáp lời cầu nguyện rất kỳ diệu trong vài phút như thế nào, những lần trong tình trạng khẩn cấp và bệnh tật và sự bất an. Ngài là Đức Chúa Trời, ở khắp mọi nơi, đứng bên cạnh đầy tớ Ngài. Con cầu xin, Đức Chúa Trời ôi, rằng Ngài sẽ đứng bên những người này sáng nay. Xin ban cho họ sự ao ước của họ, của lòng họ, Chúa ôi. Con không tin đó là vì bất kỳ sự ích kỷ nào, bất cứ—bất cứ động cơ xấu xa nào đằng sau nó. Con cầu xin Ngài sẽ ban phước cho họ.

²⁹ Và giờ này, Cha ôi, xin nhớ đến con, chúng con, ngày hôm nay, và có lẽ chính con có thể đi ra khỏi đường...Hết thấy trong chúng con, từ mục sư cho đến trẻ—trẻ em, xin cho chúng con có thể không nghĩ đến chính mình trên bàn thờ của Đức Chúa Trời và mở lòng của chúng con ra và lắng nghe Đức Thánh Linh khi Ngài sẽ phán với chúng con. Xin quay những bình của chúng con về phía những ơn phước Ngài...để nhận lấy những phước hạnh của Ngài, có ở ngay phía trên. Rồi đổ xuống quyền năng của sự xúc Dầu vào chúng. Và xin ban cho chúng con sức mạnh, Chúa ôi, mà chúng con cần cho những ngày nằm phía trước. Xin ban cho ơn phước này. Chúng con cầu xin bấy nhiêu điều như Danh Chúa Jêsus. A-men.

³⁰ [Anh Branham trả lời người nào đó nói với anh về một cú điện thoại—Bt.] Ừm, tôi không biết. Anh cứ lấy số của người đó và nói với người ấy tôi sẽ gọi lại cho anh ấy sau giờ nhóm. Tôi không biết.

³¹ Xin cầu nguyện cho tôi. Tôi...Anh Jack Moore vừa gọi, và vẫn thuyết phục tôi ở đó tuần này. Hiểu không? Tôi thật sự không cảm thấy...có quyền trên điều đó, anh em thấy đấy, và vì vậy tôi không biết làm gì. Tôi yêu mến Anh Jack. Và đại hội đồng đó sắp đến gần ở dưới đó và anh ấy bác bỏ những người, như Booth-Clibborn và họ, đang đến. Vì thế vẫn đưa ra, đưa sự thông

báo của anh ra và tất cả cứ như thế, giữ cho tôi đến. Vì thế tôi—tôi giống như cảm thấy thật sự bị thúc ép phải đi, anh em biết đấy. Và tôi...

³² Và, bây giờ, khi chúng ta lật ra lại bây giờ Cô-rinh-tô Nhì, và chúng ta sẽ bắt đầu với câu thứ 12 của Cô-rinh-tô Nhì, và đọc một câu Kinh Thánh cho phân đoạn này, nếu ý Chúa là vậy. Cô-rinh-tô Nhất, câu...Hay đúng hơn là, Cô-rinh-tô Nhì, chương thứ 12 và câu thứ 9. Tôi muốn đọc phần đầu tiên...Hay phần thứ hai của câu 9, một phần của nó:

Và Ngài phán cùng tôi rằng, Ân điển Ta đủ cho người ròi: vì sức mạnh của Ta nên trọn vẹn trong sự yếu đuối...

³³ Xin để tôi đọc Nó lần nữa bây giờ để anh em sẽ chắc chắn hiểu được đoạn trích:

Và Ngài phán cùng tôi rằng, (đây là Đức Chúa Trời đang phán cùng Phao-lô), Ân điển Ta đủ cho người ròi: vì sức mạnh của Ta nên trọn vẹn trong sự yếu đuối...

³⁴ Thế thì nếu tôi sẽ đặt một chủ đề, tôi thích dùng câu này, sự mạnh mẽ...*Mạnh Mẽ Trọn Vẹn Nhờ Yếu Đuối Hoàn Toàn*. Nếu chúng ta có sự yếu đuối chúng ta có sức mạnh. Nó là đề tài bất thường về...trong một buổi nhóm họp Ngũ Tuần, để làm...lấy một đề tài về *sự yếu đuối*, bởi vì chúng ta luôn luôn chứng minh “chúng ta rất mạnh.”

³⁵ Và tôi đã nói trước đây, rằng, tôi chỉ cố gắng cầu nguyện suốt cả tuần và tìm thấy điều gì sẽ tốt cho tôi để mang ra trước hội chúng. Nếu đó là chỉ đến đây để được nghe, tôi muốn nghe bất cứ người nào khác đứng đây sáng nay hơn.

³⁶ Thành thực mà nói, cho đến hai ngày trước đây, tôi đã xuống ở Kentucky với dân sự của Anh Gabehart ở đó. Khi tôi rời chỗ của họ, anh em yêu quý này cùng vợ và gia đình và họ, cho đến khi tôi dò đúng ý tưởng này.

³⁷ Tôi đã đi vào nhà chỉ một chút trước đó. Tôi còn đang đứng bên ngoài, và quý bà ấy nói, “Tôi muốn nói với mục sư đó.” Và tôi đi vào ngôi nhà nhỏ của họ. Và đã có...Bà ấy nói, “Anh là Anh Branham phải không?”

Và tôi đáp, “Vâng thưa bà.”

38 Bà ấy nói, “Tôi thật quá hổ thẹn về bên ngoài ngôi nhà của tôi,” và bà ấy nói, “để mời anh vào.” Bà bắt đầu khóc. Bà nói, “Nhưng tôi—tôi có một nhu cầu như vậy và tôi thật tin tưởng vào anh.”

39 Và tôi đã tìm thấy điều đó đã có nơi Chị Cox thân yêu của chúng ta mà chúng tôi ở lại với một vài lần dưới—dưới đó, một—một người bà nhỏ bé với một máy ghi âm đi qua những nhà lân cận cho nghe những băng ghi âm. Đúng là thế! Đó là một ý tưởng hay! Hiểu không?

40 Tôi nhìn quanh trong nhà này, một căn nhà nhỏ khiêm tốn, gần như tôi được lớn lên trong đó, chỉ là bức tường đầy những hình của Đấng Christ. Ở đó đặt một quyển Kinh Thánh trên bàn. Tôi nói, “Tôi chưa bao giờ có vinh dự nào hơn trong đời, đây là loại nhà tôi thích bước vào.” Bà cầu xin cho nhu cầu của người nào đó. Và trong năm giờ từ lúc đó chúng tôi cầu nguyện với nhau, bà nội nhỏ bé này và tôi cầu nguyện với nhau, Đức Chúa Trời đã trả lời.

41 Vì thế chúng tôi cầu nguyện lần nữa, và Mẹ Cox và tôi cùng họ ngồi quanh bàn sáng hôm đó, đã cúi đầu và cầu xin Đức Chúa Trời ban cho chúng tôi một cơ hội để làm điều gì đó qua những nỗ lực bà đã làm. Và, qua sự cầu xin đó, Đức Chúa Trời đã mở ra một con đường. Anh em hiểu không? Ngài là Đức Chúa Trời!

42 Chúng ta cố đưa ra những lý do để bào chữa cho những sự yếu đuối của chúng ta. Chúng ta muốn nói chúng ta quan trọng như thế nào, chúng ta vĩ đại như thế nào. Tôi nghĩ đó là một trong những điều mà tôi...Đức Chúa Trời đã ban cho tôi đề tài cho, là để lấy đi điều đó ra khỏi tâm trí chúng ta. Hiểu không?

43 Có những việc nhỏ mà chúng ta làm. Và vì đó là những gì chúng ta đến với hội thánh, là để tìm thấy lỗi lầm của chúng ta ở đâu, và những việc mà chính chúng ta có thể làm tốt hơn. Nếu chúng ta đến nhà thờ vì bất cứ điều gì khác—bất cứ mục đích gì khác hơn điều này, tôi e rằng chúng ta sẽ không nhận được quá nhiều từ việc đến nhà thờ. Chúng ta phải đến để tìm thấy sự yếu đuối của chúng ta, tìm thấy những chỗ tội tệ của chúng ta và của chúng ta...thế nào...thấy mình nhỏ bé như thế nào, và đặt sự

tin cậy của chúng ta vào Người nào đó mà mạnh mẽ. Nhưng khi chúng ta có những sự yếu đuối...

⁴⁴ Có rất nhiều người trong chúng ta thích chúng tỏ hay thích nghĩ rằng mình không có đủ và, do đó, chúng ta tìm cách bào chữa, “Tôi không có học hành, tôi không có khả năng, tôi không thể làm *điều này*.” Và nếu anh em cứ giữ ý nghĩ đó và làm điều đó theo cách đó, cứ tiếp tục như thế, thì anh em không thể có ý nghĩa gì cả. Nhưng chính việc mà chúng ta đưa ra để biện hộ, bởi những sự yếu đuối của chúng ta, Đức Chúa Trời sử dụng chính điều đó để giải quyết công việc với. Hiểu không? Ngài chờ đợi chúng ta đạt được điều kiện đó để Ngài có thể sử dụng chúng ta. Chúng ta—chúng ta lấy những lý do bào chữa và nói, “Ồ, tôi—tôi—tôi—tôi thì...không thể làm điều này, tôi không đủ khả năng. Tôi—tôi không thể làm điều đó.” Và Đức Chúa Trời lấy chính điều đó để làm việc với. Đó là thật.

⁴⁵ Đó là lý do tại sao mà Ngài—Ngài chọn chúng ta, bởi vì chúng ta ở trong tình trạng đó. Vậy thì, điều đó nghe như lạ, nhưng chỉ vài phút chúng ta sẽ nắm được nguyên nhân của nó, nếu Chúa muốn.

⁴⁶ Chúng ta—chúng ta thấy, đúng như chúng ta đã vừa đọc, những sự yếu đuối và những sự chối bỏ...và chúng ta tìm thấy rằng những con người đó mà là những người yếu nhất và bị chối bỏ bởi thế gian bên ngoài, lại là những anh hùng của Đức Chúa Trời, chiến thắng ở tiền tuyến, lấy những người mà—mà...cảm thấy chính họ không xứng đáng.

⁴⁷ Có một anh em Giám Lý, ba người trong họ đến với hội thánh này từ trên Ohio, hay từ bắc Indiana. Cách đây không lâu họ đã nói với tôi, nói, “Anh Branham,” nói, “chúng tôi vừa nhận lãnh Đức Thánh Linh, bây giờ chúng tôi sẽ tìm kiếm những ân tứ cho chức vụ của chúng tôi chứ?”

Tôi nói, “Đừng làm điều đó! Hãy để mặc nó.”

⁴⁸ Và anh ấy quay lại và nhìn tôi, nói, “Tôi vừa đọc một cuốn sách của một anh em nào đó mà bảo chúng ta sau khi chúng ta đã nhận lãnh Đức Thánh Linh chúng ta ‘nên tìm kiếm những ân tứ,’ vì Đức Thánh Linh dùng những ân tứ này.”

Tôi đáp, “Và trở nên một kẻ huênh hoang khoác lác!”
Hiểu không?

⁴⁹ Nếu anh em để ý trong Kinh Thánh, luôn luôn có những người mà đang cố gắng đi ra khỏi nó, điều mà Đức Chúa Trời sử dụng. Chừng nào một người...muốn làm điều gì đó và nghĩ người ấy có đủ khả năng có thể đặt công việc lên trên, Đức Chúa Trời có thể không bao giờ sử dụng người đó. Hãy nhìn Môi-se, sự chạy; hãy nhìn xem Phao-lô, sự chạy; và những người còn lại của họ, cố gắng đi ra khỏi điều đó.

⁵⁰ Tôi nói, “Đừng tìm kiếm gì cả. Đức Chúa Trời đã có bất cứ điều gì dành cho anh, Ngài sẽ ban nó cho anh.” Hiểu không? “Và cứ để Ngài—để Ngài lo liệu điều đó.” Tôi nói, “Sau đó bạn nhận một số trong những lần như chúng ta đã có, có ngày hôm nay, mà mọi người đang muốn làm *điều này* và làm *điều kia* và để trở thành một người vĩ đại nào đó. Hãy nhìn những gì chúng ta nhận được với nó, anh thấy đấy.”

⁵¹ Thay vì cố trở nên vĩ đại chúng ta nên cố gắng—cố gắng để tìm thấy mình có thể trở nên nhỏ bé thế nào. Hiểu không? Rồi Đức Chúa Trời có thể sử dụng chúng ta. Tôi đã có ghi ra nhiều câu Kinh Thánh ở đây mà tôi sẽ liên hệ đến, tôi cho là vậy, nhưng tôi...chúng ta...có lẽ tôi sẽ không có thời gian làm điều đó. Nhưng chúng ta...

⁵² Để ý điều đó nó lấy đi sự—sự yếu đuối nhất và sự bị loại bỏ, và trên thực tế mỗi anh hùng Đức Chúa Trời đã từng có mặt trên tiền tuyến là loại người đó. Một người mà đã bị chối bỏ, một người mà nghĩ mình không có đủ, một người mà không có khả năng gì hết, thế thì người đó thật sự ở trong hình dáng tốt đẹp để Đức Chúa Trời có thể bắt đầu sử dụng họ. Đúng thế. Đó là khi họ cảm thấy như rằng họ không thể, họ đã không có điều gì cả, thì đó là khi Đức Chúa Trời có thể nắm giữ họ và làm điều gì đó với họ. Hiểu không? Khi...Nhưng khi chúng ta còn đang nghĩ rằng mình có thể làm điều đó, thì Đức Chúa Trời không thể sử dụng chúng ta bởi vì chúng ta đang muốn chính mình làm điều đó.

⁵³ Và, thế thì, mặt khác, chúng ta có những cảm giác này và chúng ta nghĩ thế thì rằng chúng ta cảm thấy thiếu, và chúng ta không muốn làm điều đó; nhưng rồi nếu chúng ta chỉ lắng nghe

sự kêu gọi của Đức Chúa Trời, đó chính là điều mà Đức Chúa Trời muốn chúng ta đi vào, loại hình dạng đó, để Ngài có thể dùng.

54 Khi chúng ta không đủ, chính chúng ta, thế thì chúng ta đầu phục để nhường chỗ cho Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Chừng nào chúng ta nghĩ mình có thể làm điều đó, thì chúng ta không thể làm nó được. Nhưng khi chúng ta đi tới chỗ nhận ra chỗ mà chúng ta biết mình không thể làm điều đó, thế thì chúng ta đầu hàng chính mình với Đức Chúa Trời và Ngài thực hiện điều đó. Vậy thì nếu chính chúng ta đang cố làm nó thì chúng ta sẽ thất bại, nhưng nếu chúng ta sẽ thật sự đầu phục chính mình với Đức Chúa Trời thì Đức Chúa Trời không thể thất bại. Chỉ có một điều mà Đức Chúa Trời không thể làm, và, đó là thất bại. Ngài có thể làm bất cứ điều gì trừ ra sự thất bại. Nhưng Ngài không thể thất bại.

55 Vì vậy chừng nào chúng ta còn đang cố gắng trong chính mình và dựa vào sức riêng của mình, và đại loại như thế, ồ, thì chúng ta sẽ không làm được gì. Nhưng khi chúng ta đi đến chỗ mà chúng ta biết mình không là gì cả, thì Đức Chúa Trời có thể sử dụng chúng ta.

56 Điều quan trọng, một trong những điều quan trọng mà chúng ta phải quán triệt...Bây giờ nên nhớ điều này, và đặc biệt anh em là các nhà truyền giáo trẻ, và cũng như những thuộc viên thường. Có một điều mà chúng ta phải nắm vững nếu chúng ta trông đợi đồ đầy ước muốn của Đức Chúa Trời trong đời sống chúng ta, đó là, chúng ta phải nắm vững ý tưởng về *năng lực con người*. Nếu chúng ta từng đi đến một chỗ mà chúng ta nghĩ rằng chúng ta có thể làm điều đó bằng sự thông minh riêng của chúng ta và khả năng riêng của mình, thì chúng ta phải quán triệt điều đó ở trong cách như vậy để chúng ta có thể tống khứ sự việc và đặt nó qua một bên để Đức Chúa Trời có thể sử dụng chúng ta. Đúng thế.

57 Và làm một người đầu phục hoàn toàn! Chúng ta không thể dùng một khả năng. Chúng ta phải làm một người đầu phục hoàn toàn! Và, đến với Đức Chúa Trời, anh em phải đầu phục Ngài cả linh hồn, thân thể, và tâm thần. Mọi sự mà anh em có phải được

đầu phục với Đức Chúa Trời, để Ngài có thể làm công việc theo ý Ngài trong anh em và trong tôi.

58 Vậy thì, điều đó thì khó, tôi biết, bởi vì chúng ta luôn luôn muốn đưa phần chúng ta vào trong đó, điều gì đó mà chúng ta *biết*, chúng ta biết rằng chúng ta muốn làm điều đó. Chúng ta nói, “Ồ, tôi—tôi chỉ biết nó sẽ được thực hiện theo cách này.” Nhưng chừng nào anh em đang làm nó cách đó thì nó sẽ là sai trật, và Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ dùng nỗ lực đó. Có lẽ, với sự giúp đỡ của Chúa, chúng ta sẽ đi vào điều đó trong vài phút, và thật sự chỉ ra cho anh em cách mà Đức Chúa Trời không thể sử dụng khả năng của anh em.

59 Và đó là vấn đề với thế giới ngày nay: có quá nhiều kinh nghiệm thần học, đặt quá nhiều dựa trên giáo dục, đặt quá nhiều dựa trên mối liên hệ thân thích hay sự giao hảo trong giáo phái, chúng ta yên nghỉ trên nhau, chúng ta yên nghỉ trên những người có khả năng.

60 Kinh Thánh nói, “Làm sao các người có thể có đức tin khi các người—khi các người thì...” Chúng ta hãy xem, câu Kinh Thánh đó như thế nào? “Các người có thể có đức tin khi các người đang thích điều khác hơn?”

61 Khi chúng ta đang trông đợi, nói, “Anh chàng này, anh ta là một con người vĩ đại. Đây là một con người vĩ đại, tôi sẽ chỉ dựa trên anh ta,” điều đó Đức Chúa Trời không vui lòng khi anh em làm thế. Chúng ta phải nương dựa trên Đức Chúa Trời và chỉ một mình Đức Chúa Trời mà thôi! Chúng ta không được tin vào khả năng của chính mình hay bất cứ người nào. Chúng ta phải đầu phục Đức Chúa Trời hoàn toàn.

62 Không khả năng nào, tôi không quan tâm nó là của ai, sẽ không bao giờ có thể dùng được trước mặt Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời phải lấy tất cả những khả năng của chúng ta ra ngoài chúng ta trước khi Ngài có thể đạt được mục đích của Ngài. Nếu Ngài có điều gì đó cho chúng ta làm, và chừng nào chúng ta cảm thấy rằng mình đang làm một việc khá tốt ra từ điều đó, thì chúng ta sẽ không bao giờ có thể được sử dụng bởi Đức Chúa Trời.

⁶³ Vậy thì, anh em nói, “Anh đang tuyên bố khoác lác kinh khủng ở đó, Anh Branham à.” Và đó—đó là một lời khoác lác, nhưng cứ nhìn chung quanh và khám phá xem nó đúng hay không.

⁶⁴ Ngày nay hãy nhìn khắp ở tất cả thành tựu vĩ đại của chúng ta mà chúng ta nghĩ mình đã đạt được, và Cơ-đốc giáo ở đâu trong hiệp chủng quốc Hoa Kỳ? Hãy nhìn xem hết thấy những giáo hội và giáo phái chúng ta, và những nhà truyền giáo và những chiến dịch chữa lành của chúng ta, và mọi thứ khác chúng ta đã có, và nó là cái gì? Tồi tệ hơn như lúc nó đã từng có lúc bắt đầu! Ngày nay nó yếu hơn bao giờ hết, bởi vì rằng chúng ta đã cố gắng làm nó bằng khả năng của con người.

⁶⁵ Người ta nhóm nhau lại và làm những lời cầu nguyện dài và đi ra khỏi nơi đây. Và đã có ngày nọ nơi mà họ đã có rất nhiều, một trăm năm mươi ngàn, hay gần như thế, nhóm lại với nhau, cả Tin Lành và Công giáo; nói một số lời cầu nguyện, và cầu nguyện một số lời, và làm một số lời cầu nguyện, và đại loại như vậy. Điều đó chỉ có thể như không nhóm lại, nó không xứng đáng chút nào trước mặt Đức Chúa Trời.

⁶⁶ Bây giờ, nếu tôi bắt đầu chỉ trích, hãy tha thứ cho tôi. Hiểu không? Nhưng tôi—tôi đã...Anh em phải lái sự việc xuống. Hiểu không? Anh em phải làm cho nó đụng nhằm cái đình.

⁶⁷ Và ích lợi gì để làm điều đó? Chẳng ích gì cả. Và nó sẽ không bao giờ ích lợi cho đến khi mỗi người mà xưng nhận mình là Cơ-đốc nhân sẽ quên đi khả năng của riêng mình và chính mình đầu phục Đức Chúa Trời.

⁶⁸ Rồi Đức Chúa Trời có thể hoàn tất mục đích của Ngài bằng sự sai đến...không phải là sự phục hưng, nhưng, hỡi anh em, những gì Ngài cần làm trước tiên là sai đến một sự giết chết, đúng thế, để chúng ta *có thể* phục hồi. Anh em phải chết trước khi anh em có thể được sanh lại, và anh em phải...Ngài cần một sự giết chết của chính chúng ta. Đền tạm này cần một sự giết chết, và tôi với điều đó. Hết thấy chúng ta, chúng ta cần một—một sự giết chết để chúng ta có thể được sống lại trong đời sống mới, một sự hiểu thấu mới, một hi vọng mới, một kinh nghiệm mới! Chúng ta cần một ngày than khóc trước tiên.

69 Chúng ta cần một chỗ của sự đầu phục Thánh Linh thay vì quá nhiều sự dựa vào trường lớp và dựa trên những chương trình của chúng ta, và chúng ta...những chiến dịch của chúng ta và tất cả điều mà chúng ta có. Chúng ta—chúng ta—chúng ta cạy vào sự hợp tác với rất nhiều mục sư truyền đạo khác nhau để hợp tác. Chúng ta cho phép quá nhiều...“Nếu chúng ta không thể có rất nhiều, ồ, chúng ta sẽ không làm điều đó. Chúng ta sẽ không đi đến những thành phố mà không có điều đó.” Và rồi, khi chúng ta làm điều đó, chúng ta đang thực hiện nó trong một cỗ máy to lớn mà có tiếng nổ than lọc xọc trong đó, đấy.

70 Vì thế chúng ta—chúng ta phải đi ra khỏi điều đó, khả năng con người đó. Chúng ta phải đi đến nơi mà chúng ta có thể đầu phục linh hồn và đời sống của chúng ta, thậm chí đối với bà nội trợ, với người nông dân, với người thợ máy, hay bất kỳ chúng ta là ai, chúng ta phải đầu phục hoàn toàn Đức Chúa Trời và biết rằng “chúng ta không là gì hết.” Rồi hãy để cho Đức Chúa Trời bắt đầu từ đó. Rồi Ngài bắt đầu hoạt động, làm việc. Và điều đó bao gồm tất cả chúng ta, mọi người. Đó là việc—việc mà chúng ta phải làm.

71 Lịch sử chứng minh, chứng minh bây giờ, chứng minh (lịch sử minh chứng) rằng Đức Chúa Trời luôn luôn chọn một người vô dụng để trở nên một người quan trọng của Ngài. Đức Chúa Trời lấy người mà không là gì cả.

72 Ngày nay, trừ phi anh em đã có được một nền tảng thần học tốt, thậm chí anh em tốt hơn là đừng cố đi đến thành phố, anh em tốt hơn là không đến ngay cả một buổi nhóm. Nhưng nếu anh em đã có những hậu thuẫn lớn, với những sự đào tạo quan trọng và các thứ ở phía sau mình, anh em có thể đi vào bất cứ thành phố nào và nhận được sự hợp tác, tổ chức một buổi nhóm lớn. Ồ, nó không phải là một buổi nhóm...Nó là một buổi nhóm, chỉ giống như bất cứ cái gì khác, nhưng nó có ích gì? Đấy, anh em—anh em vẫn...Anh em có được những cô bé và những chàng trai này đến, nhai kẹo cao-su và đi lên trước bàn thờ, và những người phụ nữ và đàn ông đi đến đó chỉ để nói họ “đi lên trước bàn thờ,” đi vào trong phòng với sự giáo huấn và đi trở ra và

được rẫy nước hay nhận chìm, hay bất kể chúng là gì, và một— và một năm từ đó...

73 Một trong những nhà truyền giáo vĩ đại nhất của chúng ta đã nói, nếu ông ấy có thể biết rằng ông có thể cứu được mười phần trăm số người cải đạo của ông trong một năm, ông sẽ hạnh phúc. Khi mà, thế thì, khi mà nếu ông có được một ngàn người trở lại đạo, năm kế tiếp có thể là—là mười ngàn người của họ. Đấy, chúng ta đang nhằm lẫn mục tiêu, chúng ta đang bỏ lỡ mục đích.

74 Một số người trong chúng ta xây dựng điều đó dựa trên quan điểm tri thức, “Ồ,” rằng, “người này biết tất cả, người này là một học giả được đào tạo. Chúng ta nên huấn luyện những người của chúng ta và cho họ học trường lớp.”

75 Một quan điểm tiếp theo nó dựa trên một số cảm giác của— của phong trào, bắt tay, khóc lóc, la hét, nhảy múa bằng Thánh Linh, hay điều gì đó, một số công việc xúc cảm bên ngoài. Và điều đó thật tồi tệ như sự giáo dục! Nếu ma quỷ không thể vào bên trong anh em phía *này*, nó sẽ đẩy anh em ra ngoài phía *kia*.

76 Nhưng sự việc nó là, là không có gì để anh em có thể tin cậy ở bản thân của anh em hay bất cứ điều gì anh em có thể làm, chỉ một sự đầu phục hoàn toàn, toàn bộ về những sự yếu đuối của anh em với Đức Chúa Trời, và nói, “Con đây này.” Không có gì cả, không có khả năng nào để anh em có thể tin cậy vào!

77 Nghiên cứu lại qua lời Kinh Thánh và tìm thấy, như tôi đã có những lời Kinh Thánh được viết ra ở đây tôi đang nhắc đến. Trở lại với một số lời Kinh Thánh, chúng ta tìm thấy, rằng Đức Chúa Trời luôn luôn dùng một người tầm thường để trở nên một người quan trọng cho Ngài. Ngài luôn luôn lấy những người mà thế gian đã chối bỏ, thời đại tân tiến đã chối bỏ, và đó là loại người mà Ngài đã nhật lên để sử dụng.

78 Hãy nghĩ về các—các sứ đồ. Hãy nghĩ về Phi-e-rơ, người đánh cá, không đủ sự học hành để viết tên của chính ông. Giảng, một người dốt nát và ít học. Những người đó! Ngài đã bỏ qua những nhà quý tộc và những thầy tế lễ có học vấn và những nhân vật nổi danh trong thời đó, những học giả, những thành viên giáo hội, và

có tư...họ những người mà đã nghĩ họ là một người quan trọng, và đã nhặt lên những người mà tầm thường và sử dụng họ.

⁷⁹ Vậy thì, một người có thể trở nên một người trong dân sự của Ngài, Đức Chúa Trời có thể sử dụng họ nếu họ sẵn sàng quên đi họ là một người nào đó. Nếu anh em sẵn sàng để quên rằng mình là một *người nào đó* và trở nên một *người vô dụng*, thế thì Đức Chúa Trời có thể sử dụng anh em và làm một người nào đó ra khỏi anh em. Hiểu không? Nhưng anh em phải quên rằng anh em là rất quan trọng.

⁸⁰ Nhiều người trong chúng ta, nhiều người trong chúng ta làm như thế trong—trong đời sống mình. Ngay khi...Một số người, ngay khi họ trở nên những Cơ-đốc nhân, họ trở thành kiêu ngạo, lãnh đạm, đúng thế, khi họ chỉ đang đi ngược lại con đường. Họ đang đi ngược lại con đường thay vì đi tới. Khi...Anh em càng có thể từ bỏ chính mình nhiều hơn, thì căn phòng của anh em càng nhận được Đức Thánh Linh đi vào nhiều hơn.

⁸¹ Giống như Ê-li-sê đã nói với Giô-sa-phát và họ, nói rằng, “Hãy đào nơi này đầy những cái mương. Các người càng đào sâu hơn nữa, chỗ các người sẽ có nhiều nước hơn.” Và chúng ta càng tự hạ mình, về con—con người vô giá trị riêng của chính những khả năng của chúng ta để chúng ta có thể ném ra khỏi chúng ta, thì sẽ càng có chỗ để được đầy đầy bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời hơn; chừng nào mà chúng ta có thể làm điều đó.

⁸² Phao-lô, người mà chúng ta vừa đọc về ở đây trong—trong Cô-rinh-tô, trong Cô-rinh-tô Nhì, chúng ta thấy rằng người này là một con người vĩ đại. Ông là một học giả, một con người vĩ đại. Nhưng ông đã phải quên tất cả những gì ông đã từng biết, để biết Đấng Christ.

⁸³ Tôi sẽ để cho...đọc một trong những câu Kinh Thánh này ở đây, để anh em—anh em muốn đọc nó với tôi. Chúng ta hãy giữ ra trong Cô-rinh-tô Nhất, chương thứ 2 và câu 1, chỉ một phút. Và chúng ta hãy đọc ở đây chỉ một phút những gì Phao-lô đã nói, nhà học giả vĩ đại này, những gì ông đã nói về chính mình, những gì ông đã phải làm. Cô-rinh-tô Nhất, chương—chương thứ 2 của Cô-rinh-tô Nhất, và bắt đầu với câu thứ 1. Hãy lắng nghe học giả này.

⁸⁴ Con người này đã được đào tạo. Ông có thể nói hầu như bất cứ ngôn ngữ nào có trên thế giới. Ông phải khoe khoang về điều đó. Ông đã được giáo dục rất nghiêm khắc của những người Pha-ri-si, và cha ông là một người Pha-ri-si. Sau đó ông là “một người Pha-ri-si trong số những người Pha-ri-si,” và điều đó có nghĩa rằng ông là—ông hoàn toàn là người—người nghiêm khắc nhất trong những người Pha-ri-si. Ông là một con người vĩ đại. Và ông đã có quyền thế, và ông thì thông minh.

⁸⁵ Cha của ông đã cho ông một nền giáo dục dưới giáo sư tốt nhất đã có trong khắp xứ, Ga-ma-li-ên, vào lúc đó là giáo sư nổi tiếng nhất trong mọi trường học. Phao-lô trở nên loại người đó. Ông đã học mọi ngôn ngữ. Ông đã học môn tâm lý. Ông đã học hết thầy những điều khác có trong—trong...được học trong cách ấy. Và ông đã học chăm chỉ với đèn—với đèn tạm của những—của những thầy tế lễ và với người—người vĩ đại đó. Và ông sắp sửa tàn phá Hội thánh.

⁸⁶ Hãy lắng nghe một người giống như vậy này, với tất cả sự giáo dục này, sau khi ông đã tin nhận Đấng Christ. Hãy lắng nghe những gì ông đã nói. Thật ông mạnh mẽ và vĩ đại biết bao, ông đã phải quên điều đó. Ông đã phải nhận biết rằng ông không thể tin cậy chính mình. Ông đã phải nhận thức rằng học thức của ông chẳng là gì cả. Ông đã phải nhận thức, rằng tất cả về sự đào tạo ông đã từng có, ông sẽ phải quên mọi thứ mà ông đã từng được huấn luyện. Bây giờ hãy lắng nghe ông.

...Tôi, hồi anh em, khi tôi đến cùng anh em,...chẳng dùng lời cao xa...của sự khôn sáng, đầy, mà rao giảng cho anh em biết chứng cứ của Đức Chúa Trời.

“Tôi không bao giờ đến với anh em để nói với anh em, ‘Này, tôi là Tiến sĩ Sau-lơ từ Trường A gì đó, tôi thì...xuất thân từ một dòng giáo phái lớn này.’ Tôi không bao giờ đến với anh em như thế.”

Vì tôi thì đoán định rằng ở giữa anh em, tôi chẳng biết sự gì khác ngoài Đức Chúa Jê-sus Christ, và Ngài đã bị đóng đinh trên cây thập tự.

⁸⁷ Đấy, hãy nghe lời làm chứng của một người như thế.

“Tôi quả quyết không biết điều gì về khả năng của anh em. Tôi biết rằng chẳng có điều gì trong anh em và tôi chỉ quả quyết biết một điều mà tôi thấy ở trong anh em, đó là Đức Chúa Jê-sus Christ và Ngài đã bị đóng đinh trên cây thập tự. Đấng Cứu Thế bị khổ hình ở giữa anh em, đó là hết thảy những gì tôi sẽ nhận biết.”

88 Hãy lắng nghe ông.

Và tôi đã ở với anh em trong...(sự vĩ đại? Trong điều gì?)...sự yếu đuối, và trong sự sợ hãi, và...run rẩy lắm.

89 Anh em có thể tưởng tượng một người, một người Pha-ri-si thuộc dòng Pha-ri-si, giáo sư của những giáo sư, một người đã được đào tạo từ thuở nhỏ (để dành cho chức vụ) là một người có khả năng hùng biện mà sang trọng và thông minh, đến trước một lớp người như những người Cô-rinh-tô và nói, “Tôi đã ở với anh em trong sự yếu đuối, và trong sự sợ hãi, và run rẩy lắm”? Một người đã làm thế giới đảo lộn, nhà truyền giáo vĩ đại nhất mà đã từng được biết đến, đã thú nhận ông “đến trong sự yếu đuối,” không phải như một học giả được huấn luyện, nhưng “trong sự yếu đuối, trong sự sợ hãi,” ít nhất ông sẽ bước ra ngoài Lối đi nơi nào đó. “Trong sự run rẩy lắm,” bởi vì ông đã không thể tin vào chính khả năng của riêng mình.

90 Nguyên nhân ông đang “sợ hãi,” không phải vì ông bị hoảng sợ điều gì, nhưng ông đã sợ ông sẽ không làm vui lòng Đức Chúa Trời theo cách nào đó, rằng ông có thể lấy khả năng riêng của mình pha trộn vào Nó; điều gì đó mà ông đã học, mà ông đã... Ông đang nói với họ điều đó, “Tôi đã không đến cùng anh em với những lời cao xa này (Tôi đến với anh em trong sự sợ hãi rằng tôi sẽ đến với cách đó), nhưng tôi đến với anh em chẳng biết gì ngoài Đấng Christ, và Ngài đã bị đóng đinh trên cây thập tự.”

Và tôi đến với anh em trong sự sợ hãi, và sự yếu đuối, và trong sự run rẩy lắm.

Và lời nói của tôi và sự giảng của tôi chẳng phải bằng sự diễn thuyết khéo léo của sự khôn ngoan của con người, nhưng tại sự tỏ ra của Thánh Linh và...quyền phép:

91 Hãy nghe con người này là một chiến binh đã lột bỏ chính mình. A-men! Nếu có điều gì mà những trường học chúng ta

ngày nay cần, nếu có điều gì mà các giáo hội của chúng ta ngày nay cần, là một sự lột bỏ chính họ, về những ý riêng của anh em và sức riêng của anh em. Lột bỏ chính anh em trước Đức Chúa Trời nếu không anh em sẽ cố gắng làm điều gì đó bên trong chính mình.

⁹² Tôi hi vọng anh em...để đánh gục nơi sâu kín với chúng ta, cả nơi đây và mọi người nghe băng ghi âm, cũng vậy, hầu cho anh em nhận thức rằng anh em phải trở nên chẳng là gì cả. Không phải là một người biết-tất-cả, không phải là một người nào đó quan trọng, nhưng là một *người tầm thường*. Anh em là...phải đến cát bụi. Anh em phải đạt đến chỗ mà anh em biết rằng mình chẳng là gì cả. Và không bao giờ vượt lên trên nó, vì ngay khi anh em vượt lên trên điều đó thì anh em vượt lên trên Đức Chúa Trời. Anh em phải giữ chính mình trong bụi đất và ở trên con đường tới thành Đa-mách. Anh em phải giữ chính mình ra khỏi sự vênh váo của anh em. Và đó là điều dành cho mọi nơi, ở đây và mọi người nghe băng ghi âm.

⁹³ “Lời nói của tôi,” ông nói, “chẳng phải...bằng bài diễn thuyết khéo léo của con người và sự khôn ngoan của con người, nhưng tại sự tỏ ra của Thánh Linh của quyền phép.”

⁹⁴ Bây giờ hãy xem! “Vì điều gì, hỡi Phao-lô? Tại sao ông có thể làm điều này?”

Quyền phép! Hầu cho anh em chớ lập đức tin trong sự khôn ngoan của loài người, bèn là trong quyền phép của Đức Chúa Trời.

⁹⁵ Ô, thật là một thầy giảng tuyệt vời! Con người vĩ đại này mà... Ông đã cố tìm cho được Đức Chúa Trời, và ông nói, “Đức Chúa Trời ôi, tôi yếu đuối, và tôi—tôi không biết làm gì. Tôi chỉ cầu nguyện với Ngài, Đức Chúa Trời ôi, xin làm cho tôi mạnh mẽ và xin hãy cất lấy tính yếu đuối ra khỏi tôi, và những điều này, để tôi có thể mạnh mẽ hơn.”

⁹⁶ Đức Chúa Trời đã phán lại với ông, phán, “Hỡi Phao-lô, sức mạnh Ta nên trọn vẹn trong sự yếu đuối của người.”

⁹⁷ Thế rồi Phao-lô nói, “Khi tôi yếu đuối ấy là lúc tôi mạnh mẽ. Vâng!” Ông nói, “Thế thì sẽ...tôi sẽ tự hào trong tính chất yếu đuối

tôi về sự yếu đuối của tôi và vân vân. Tôi đang cảm ơn Đức Chúa Trời rằng tôi đã để tất cả những điều đó ra khỏi tôi. Và khi tôi để mọi sự ra khỏi tôi, thì Đức Chúa Trời có thể bước vào. Nhưng chừng nào tôi có một số của chính tôi ở đó, thế thì Đức Chúa Trời không thể bước vào.”

⁹⁸ Đây, chính là thế, chúng ta—chúng ta đẩy Ngài ra ngoài. Chúng ta lái Ngài đi theo hướng của chúng ta...Từ người nghèo nàn nhất của chúng ta đến người giàu có nhất của chúng ta, từ cái ít nhất đến điều vĩ đại nhất, chúng ta giữ Đức Chúa Trời ở ngoài đời sống của chúng ta bởi vì bản thân của chúng ta.

⁹⁹ Tôi đã thường nói, “Kẻ thù lớn nhất mà tôi có là William Branham.” Ông ta là người mà bước đi trong đường lối Đức Chúa Trời. Ông ta là một người mà trở nên lười biếng. Ông ta là người mà đạt đến địa vị thỉnh thoảng ông ta nghĩ ông ta có thể làm điều gì đó về nó, và, khi ông làm thế, điều đó đẩy hình ảnh của Đức Chúa Trời ra khỏi lập tức. Nhưng khi tôi có thể thoát khỏi gã đó, khi tôi có thể đạt đến chỗ mà ông ta đi ra khỏi đường, thế thì Đức Chúa Trời có thể đến và làm những việc mà William Branham không biết gì về nó.

¹⁰⁰ Đó là khi Đức Chúa Trời có thể sử dụng anh em. Đó là khi Ngài có thể sử dụng bất cứ người nào trong các bạn. Ngài có thể sử dụng bất cứ ai khi chúng ta đi ra khỏi cách đó. Nhưng chừng nào chúng ta bắt chính mình ở trong cách đó, thì chúng ta không thể được sử dụng. Đúng thế.

¹⁰¹ Bây giờ chúng ta thấy, Phao-lô, con người vĩ đại này, ông là một—ông là một ông hoàng giữa những thầy giảng đạo. Ông được mọi giáo phái tôn trọng. Con người đó có thể đã đi đến một thành phố và tổ chức một buổi nhóm ở bất cứ nơi đâu. Bởi vì sao? Ông là một người đáng tin cậy. Tại sao, ông quá vĩ đại, và quá kiên quyết đập tan ra tất cả những người nào yếu đuối, cho đến nỗi ông có được quyền năng từ thầy tế lễ thượng phẩm, thẩm quyền tối cao, để trói buộc mỗi một người trong họ những Cơ-đốc nhân. Quyền lực chính trị từ giáo hội của ông, để trói buộc tất cả họ! Ô, ông mạnh mẽ! Ông có thể trói buộc những Cơ-đốc nhân và ném họ vào tù vì họ không muốn đồng ý với ông về những giáo

lý thần học của ông, về những sự dạy dỗ của người Pha-ri-si và Sa-đu-sê. Ông đang trói buộc những Cơ-đốc nhân.

¹⁰² Nhưng, để ý, ông đã phải trở nên trói buộc, chính ông, để ông có thể mất nó, ông có thể mất sức mạnh và thẩm quyền. Ông trở nên trói buộc, chính mình, để mất đi những gì ông đã có quyền để trói buộc với. Ông phải mất những gì ông đã có, để được trói buộc.

¹⁰³ Đức Chúa Trời bỏ qua những người quý tộc! Ngài bỏ qua những thầy tế lễ. Ngài bỏ qua những người ngạo mạn. Và Ngài đã chọn Phao-lô, con người vĩ đại này, và khiến ông rơi xuống bụi đất và làm những điều mà ông...giống như những người khác đang làm. Ngài khiến họ hành động giống như trong sự...làm ông hành động cách giống như những người kia mà ông đang bắt giữ. Ngài đã trói buộc Phao-lô bằng Thánh Linh của Đức Chúa Trời, để khiến ông mất đi quyền lực mà ông phải trói buộc những Cơ-đốc nhân. Hãy nói cho tôi biết Đức Chúa Trời không biết Ngài đang làm điều gì? Ngài đã lấy đi sức mạnh của ông để tháo ra sự nắm giữ của—của ông.

¹⁰⁴ Đức Chúa Trời có thể sử dụng bao nhiêu mục sư truyền đạo sáng nay nếu họ sẽ chỉ để Đức Chúa Trời ràng buộc họ bằng Lời Ngài và với quyền năng của Ngài, và làm họ mất đi sức mạnh của những giáo phái và những tổ chức! Bao nhiêu người chân thành trong thành phố này, sáng nay, đi đến những giáo hội tổ chức vĩ đại này, bao nhiêu người Ngài có thể đổ đầy bằng Đức Thánh Linh, và để đất nước này bùng cháy lên với lửa Phúc âm và năng quyền, nếu họ có thể chỉ nhận và buông lỏng chính mình khỏi quyền lực mà họ có và bị trói buộc bởi Thánh Linh Ngài, như là Phao-lô đã có, một tình yêu nô lệ đối với Đức Chúa Trời!

¹⁰⁵ Đức Chúa Trời đã lấy Phao-lô và khiến ông trở thành nô lệ, trói buộc ông với chính Ngài và sai ông đi đến với những dân Ngoại mà ông ghét. Nhưng, anh em thấy đó, ông phải bị mất đi quyền lực từ giáo hội của ông, để được ràng buộc với quyền năng của Đức Chúa Trời. Ông phải mất đi sức mạnh và trở nên yếu đuối và không là gì cả, để nhận lãnh sức mạnh của Đức Chúa Trời, được ràng buộc với Đức Chúa Trời, làm những gì Đức Chúa Trời sẽ bảo ông làm.

¹⁰⁶ Đó là những gì chúng ta phải làm ngày hôm nay. Đó là những gì tôi cần. Đó là những gì mọi người cần, là một sự đánh mất đi chính mình, mất đi khả năng của mình, mất đi những gì người đó có, hầu cho người đó có thể có một sự đầu phục hoàn toàn Đức Thánh Linh. Bà nội trợ cần điều đó. Những học sinh cần điều đó. Chúng ta lấy...ngay cả con cái còn nhỏ của chúng ta cũng vậy.

¹⁰⁷ Tôi đang nghĩ về một cậu bé nào đó, chiều hôm qua hay ngày hôm kia, hay một ngày nào đó, cậu đi vào và kiểm người chị lớn nhất của mình chép ra bài học của cậu thật nhanh, rồi bước ra và nói với những cậu bé khác, nói, “Chà! Những bài toán quá dễ.” Đấy, chúng được dạy dỗ, hầu như, để gian lận.

¹⁰⁸ Thật sẽ tốt hơn biết bao...Và những người đó là những cột trụ trong một giáo hội. Thật sẽ tốt hơn biết bao cho Bố, vào giờ điểm tâm buổi sáng, nói, “John sẽ có bài kiểm tra của nó ngày hôm nay. Đức Chúa Trời ôi, xin ở cùng John! Xin giúp đỡ John! Nó đã yêu cầu con trong phòng ngủ sáng nay, nó nói, ‘Bố ơi, cầu nguyện cho con ngày hôm nay, con có một bài thi. Xin cầu nguyện cho con.’”

¹⁰⁹ Tôi thích thà con trai tôi sẽ có được một—một điểm “F” tốt, hợp với khuôn phép trên phiếu điểm của nó, bị đánh trượt, còn hơn là tôi biết nó có được điểm “A” mà nhờ gian dối. Vâng, thưa quý vị! Những gì chúng ta cần là đánh mất chính mình, hoàn toàn tin cậy vào quyền năng của Đức Chúa Trời.

¹¹⁰ Bây giờ, “trói buộc.” Đức Chúa Trời bỏ qua những người quí tộc và lấy người yếu đuối. Đức Chúa Trời bỏ qua những người nghĩ họ là một cái gì đó, để nhận người nào đó mà không biết chút gì để xếp đặt thi hành mục đích của Ngài trong đời sống của họ. Đó là những gì chúng ta có.

¹¹¹ Đức Chúa Trời phán với Phao-lô, “Sức mạnh của Ta trở nên trọn vẹn trong sự yếu đuối người. Sức mạnh của Ta—của Ta trở nên càng trọn vẹn hơn khi người càng trở nên yếu đuối hơn. Người càng có thể đầu phục Ta thì Ta càng có thể sử dụng người tốt hơn. Người càng có thể quên đi sự học thức của người, người càng có thể quên về giáo phái của người, người càng có thể quên về thứ vật chất của người và chính mình đầu phục Ta, Ta càng có thể sử dụng người nhiều hơn. Bởi vì người trở nên yếu đuối, Ta sẽ—Ta sẽ làm cho mục đích của Chính Ta mạnh mẽ.”

112 Đức Chúa Trời có thể làm sự mạnh mẽ ra từ sự yếu đuối! Đó là lý do Ngài luôn luôn làm điều đó. Khi Ngài chọn những môn đồ của Ngài, ai sẽ nghĩ...

113 Sự khiêm nhường của Con Chính Ngài khi Ngài được sinh ra trong máng cỏ, trong một chuồng ngựa đầy phân, trong một chuồng bò, và được bọc bằng tã! Đấy, Ngài có thể đã đến qua một cung điện. Ngài có thể đã ngự xuống trên những hành lang của Thiên đàng, và tất cả...một lời chào mừng Thiên sứ đầy dẫy. Nhưng Ngài đã chọn làm Đấng Christ để làm Gương cho chúng ta, vì chúng ta, và Ngài đã đem Ngài xuống trong tình trạng thấp hèn.

114 Ngài không bao giờ đã huấn luyện Ngài trong những trường học của thế gian này, nhưng Ngài đã huấn luyện Ngài bằng quyền năng của Chính Ngài, để...để Ngài có thể hoàn toàn đầu phục chính Ngài, không phải với những ý tưởng của con người hay sức mạnh của thế gian, nhưng đầu phục chính Ngài với quyền năng của Đức Chúa Trời.

115 Và đó là những gì chúng ta có ngày hôm nay, chúng ta đầu phục chính mình trong những giáo phái lớn và những lĩnh vực của chúng ta. Chúng ta đầu phục chính mình với giáo phái, những gì nó phải nói, những gì họ nói về nó. Nhưng đó là sự trái ngược với ý muốn của Đức Chúa Trời. Chúng ta đã đầu phục chính mình với Thánh Linh của Đức Chúa Trời và đi nơi nào Thánh Linh phán đi. Đúng thế.

116 Hê-bơ-rơ của Đức Chúa Trời mà chúng ta, hay là, những chiến sĩ của Đức Chúa Trời, đúng hơn là, “những anh hùng.” Chúng ta vừa đọc trong Sách Hê-bơ-rơ, chương thứ 11 và câu 34.

...từ những người yếu đuối đã trở nên mạnh mẽ...

117 Họ đã phải bị yếu đuối trước khi họ có thể được mạnh mẽ. Từ những sự yếu đuối của mình họ đã được làm cho mạnh mẽ. Anh em đang ghi xuống những câu Kinh Thánh, ở đó, Hê-bơ-rơ 11:34. Được rồi.

118 Ở đây là điều gì đó an ủi chúng ta. Ở đây có điều gì đó mà khuyến khích chúng ta. Từ sự yếu đuối và sự khiêm nhường Đức Chúa Trời chọn những người đó để xây dựng Nước Ngài. Nếu

chúng ta từng lên Thiên đàng, nếu chúng ta từng đứng trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời với Hội thánh Ngài, chúng ta sẽ đứng trong một đám người mà đã yếu đuối và bị từ bỏ và bị đuổi ra bởi thế gian, và những người không biết gì cả.

119 Chẳng lạ rằng Đức Chúa Trời đã ví sánh chúng ta với chiên sao? Một con chiên là con vật không có sự giúp đỡ nhất. Không có con vật nào quá thiếu khả năng tự vệ hơn con chiên. Con thỏ có thể chạy; con sóc có thể lên cây; con chó có thể cắn; con sư tử có thể xé ra; con ngựa có thể đá; con chim có thể bay; nhưng con chiên đứng không có sự giúp đỡ.

120 Và đó là cách Đức Chúa Trời muốn chúng ta có. Nhận biết rằng chúng ta hoàn toàn thiếu thốn, rồi Đức Chúa Trời lấy con người đó và bắt đầu nặn đúc chính Ngài vào trong con người đó; khiến đôi tay người đó làm những gì Đức Chúa Trời sẽ dùng đôi tay để làm, khiến môi miệng người đó nói những gì môi miệng Đức Chúa Trời sẽ nói; bởi vì chúng không phải là của người ấy, chúng là của Đức Chúa Trời. Ngài bắt đầu xây dựng một tính cách, bắt đầu lấy sự yếu đuối này và làm nó thành của Chính Ngài.

121 Ngài mang chúng ta đến đất này, vì rồi...Chúng ta được giáo dục, chúng ta thông minh. Anh em có bao giờ để ý đến dòng dõi, nòi giống không? Khi chúng ta lấy ví dụ, chẳng hạn, như trong A-bên, từ A-bên đến Sét; dòng dõi của Sét đi thẳng xuống, tiếp xuống đến thời Nô-ê, hết thảy họ thật sự là những nông dân khiêm nhường. Nhưng con cái của Ca-in trở nên những con người to lớn, học thức, sắc sảo, thông minh, những nhà xây dựng, những người chuyên nghiệp.

122 Nhưng con cái của Đức Chúa Trời thì yếu đuối và hèn mọn. Đó là cách Đức Chúa Trời sử dụng họ. Đó là cơ hội của Đức Chúa Trời. Đó là cách của Đức Chúa Trời đến với chúng ta, là khi chúng ta yếu đuối. Chúng ta có được điều gì đó lúc ấy. Dĩ nhiên, điều này khích lệ, bởi vì cả Nước của Đức Chúa Trời được dựng nên từ loại người này. Thế thì khi anh em đạt được hầu như cách đó thì anh em—anh em có thể...anh em ở trong Nước của Ngài.

123 Trường hợp là, với chúng ta, mà...không phải rằng chúng ta quá yếu đuối, trường hợp là chúng ta quá mạnh mẽ. Chúng

ta—chúng ta—chúng ta thật sự quá mạnh mẽ. Chỉ thế thôi. Sự việc của nó là chúng ta quá mạnh mẽ. Đúng thế, chúng ta quá mạnh trong đầu chúng ta. Chúng ta biết quá nhiều. Đức Chúa Trời muốn lấy điều đó ra khỏi chúng ta. Đúng thế. Chúng ta quá mạnh mẽ, chúng ta quá mạnh đến nỗi không thể đầu phục Ngài. Chúng ta đã có...Chúng ta—chúng ta đầu hàng chính mình. Chúng ta phải nghĩ, “Ồ, bây giờ, ở đây, mình—mình đã có đủ khả năng phán đoán để biết!”

¹²⁴ Tôi hết sức ngạc nhiên cách đây vài đêm khi mẹ bị đau, phải đi bệnh viện. Tôi đã đi...Có một phụ nữ nhỏ bé hàng xóm...Nếu người phụ nữ nhỏ bé đó ở đây, chị tha thứ cho tôi, thưa chị. Chị ấy là một cô gái người Kentucky nhỏ bé từ dưới đó, và chúng tôi đã...và đó là mẹ chồng cô ấy. Và tôi là người nói chuyện với cô ấy tối hôm đó, vợ tôi và tôi, ở đó khoảng một giờ sáng. Và chồng cô ấy đã nằm xuống trên sàn nhà và đi ngủ; cô ấy nói, “Đi ra khỏi đây! Dù sao đi nữa, anh không tốt với mẹ anh.” Và đuổi anh ta ra ngoài, chồng cô ấy, ra khỏi phòng, bởi vì anh đang nằm ngay đường đi ra cửa nơi những cô y tá, không ai có thể bước vào; tiếng ngáy vang lên, trên nền nhà. Vì thế cô ấy thức anh dậy và đuổi anh ra ngoài.

¹²⁵ Và cô bắt đầu nói chuyện ở đó. Tôi đã nói chuyện với cô về Chúa, và vân vân. Và cô nói, “Ồ,” cô ấy nói, “tất cả những gì tôi từng biết là cái cuộc hình cổ ngỗng trong một mảnh giấy thuốc lá, một buổi sáng sớm, cắt ra từ những điều thuốc và thuốc lá gây nghiện, và đại loại như thế.” Nói, “Nhưng, tôi nói với ông,” nói, “bố đã gọi cho chúng tôi, mọi người, đến trường.” Và nói, “Chúng tôi vẫn không có cảm giác.”

Tôi nghĩ, “Ồ, có lẽ đó là lý do.”

¹²⁶ Đây, bạn—bạn phải giữ bạn cho khỏi những gì thuộc về thế gian. Vậy thì, tôi không cho là sự thiếu hiểu biết, không—không phải thế, nhưng tôi đang cố gắng nghĩ khi bạn đi đến chỗ mà bạn nghĩ rằng bạn thật sự—bạn thật sự biết quá nhiều cho đến nỗi không ai khác biết điều gì về nó. Kiến thức của bạn tốt lắm chừng nào nó không—chừng nào nó không gây cản trở với những lời hứa của Đức Chúa Trời.

127 Chúng ta được điều khiển bằng năm giác quan, và năm giác quan đó (thấy, nếm, cảm nhận, ngửi, và nghe) thì rất tốt cho đến nỗi chúng phá vỡ giác quan của Đức tin. Thế thì khi chúng chống lại Đức tin... Và làm sao bạn biết cái nào là đúng? Bởi vì Đức tin sẽ luôn luôn phù hợp với Lời. Và thế thì nếu—nếu đức tin của bạn đi ngược với Lời, hay bạn nghĩ như vậy, thế thì bạn không có Đức tin. Bạn đã có một niềm tin giả tạo. Bạn có sự kiêu ngạo trong khả năng phán đoán của mình, về sự uyên thâm nào đó mà bạn đã học hỏi về, hay điều gì đó. Nhưng khi bạn đi ra khỏi điều đó và hoàn toàn dựa trên Đức tin, và Đức tin có thể chỉ được xây dựng trên Lời Đức Chúa Trời (Đức tin chính xác).

128 Có lần một bác sĩ đã nói với tôi, nói, “Tôi tin, Billy à, nếu người ta họ...nếu anh có thể nói với họ đi ra ngoài kia và đung vào cột trụ kia, cây đó, và họ tin rằng họ sẽ được khoẻ, họ sẽ trở nên khoẻ mạnh chỉ giống như vậy.”

129 Tôi nói, “Không, thưa ông. Không thể như thế, bác sĩ à, bởi vì một điều này, đấy, người ta họ biết rằng đó chỉ là một cái trụ. Họ biết không có quyền phép cũng như không có sức mạnh trong cái trụ đó.”

130 Nhưng bất cứ ai có sự cân bằng về tinh thần sẽ biết rằng đó là Lời của Đức Chúa Trời hằng sống, mà tôi có thể dựa đức tin của tôi trên đó và biết Nó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY! Và nếu điều gì đi ngược lại với Điều đó, thế thì tôi không tin vào những cảm giác của tôi. Không, thưa quý vị, hãy để mặc nó. Hãy đi bằng những giác quan khác của anh em, giác quan của Đức tin.

131 Được rồi, Đức Chúa Trời lấy những con người đó để làm...Khi họ là những người bất tài, họ sẽ đầu phục Ngài.

132 D. L. Moody ở Chicago, ông đã ở Boston, ông ấy là thợ chữa giày; một người nhỏ, bé, thiếu thốn, không dựa vào chính mình. Bây giờ, anh em lấy những trường học lớn này mà họ có, Trường Moody ở trên đó, nếu Dwight Moody có thể sống lại và thấy trường đó, điều trước tiên Dwight Moody sẽ làm là giữ sạch trường đó.

133 Nếu Martin Luther có thể sống lại, điều trước tiên ông có thể làm là giữ sạch tổ chức Lutheran. John Wesley sẽ làm giống như

vậy. Những người đó họ không bao giờ thành lập những tổ chức kia, chính những người mà đã đi theo họ, đã làm việc đó.

¹³⁴ Phao-lô không bao giờ thành lập tổ chức giáo hội, bởi vì ông đã nói, chính ông, “Sau khi tôi đi, nhiều người trong những đám đông của chính anh em sẽ nổi lên trong vòng anh em, nói những điều ngược lại.” Chính là sau cái chết của Phao-lô, và một trăm (hay hai trăm) năm sau đó, mà họ đã hình thành giáo hội Công giáo, tổ chức tôn giáo đầu tiên.

¹³⁵ Những người đã sống lại! Chính là sau cái chết của Moody mà người ta có Trường Moody; sau cái chết của Wesley mà họ đã hình thành nên giáo hội Wesley; sau cái chết của Luther họ hình thành giáo hội Luther. Đức Chúa Trời sai đến những anh hùng; và họ xây dựng...

¹³⁶ Không ngạc nhiên khi Chúa Jêsus phán, “Các người—các người đã tô trắng những bức tường!” Ngài phán, “Các người—các người tô trắng mờ mà các đấng tiên tri cho đẹp, mà các người là người đã đặt họ vào trong đó!” Đúng thế.

¹³⁷ Những con người vĩ đại này sống lại; rồi họ xây dựng đài tưởng niệm cho họ. Tôi nghĩ, giống như Đa-vít, “Một dòng dõi sẽ hầu việc Đức Chúa Trời.” Vì vậy đó là cách làm việc ấy. Hãy để những tổ chức và những việc ở đó, những thứ ấy, tránh xa bạn.

¹³⁸ Moody, một người đánh giày già tầm thường, ông thì yếu đuối. Ông là một tấm gương về sự yếu đuối. Điều trước tiên người ta nói rằng Moody đã... Ông không có được học hành chút nào, và ngữ pháp của ông rất nghèo nàn kinh khủng. Một lần nọ một người đến với ông và nói, “Ông Moody,” nói, “văn phạm của ông tệ hại nhất mà tôi từng nghe trong đời.”

¹³⁹ Ông đáp, “Tôi đang giành được những linh hồn bằng sự ngu dốt của tôi, còn ông làm được gì với sự học thức của ông?” Tôi nghĩ đó là câu trả lời hay. Chắc chắn là vậy!

¹⁴⁰ Và bây giờ, bạn trở thành một thành viên của Trường đó, bạn chắc chắn sẽ phải là một học giả tao nhã. Đúng thế. [Một anh em nói, “Chỉ ngược lại điều đó!”—Bt.] Vậy thì, vâng, họ “đảo ngược nó” là đúng, đi ngay trở lại lối khác.

141 Đó là những gì người ta làm. Vì tôi đã nói lúc bắt đầu sứ điệp của tôi...Thay vì những Cơ-đốc nhân hạ chính mình và làm cho họ trở nên trống không để tìm thấy nhiều hơn về căn phòng của Đức Chúa Trời, người ta lại cố tự xây cho mình trong một sự hiểu biết căn nhà do con người tạo ra, hay một số kiến thức chuyên môn nhà trường, hay cái gì đó, mà lái họ càng đi xa Đức Chúa Trời hơn họ đã có khi họ bắt đầu.

142 Đó là những gì tôi đang nghĩ về những sự kêu gọi bàn thờ do con người làm ra này. Anh em mang người đó vào, và lần kế tiếp làm cho khó hơn mười lần để khiến người đó trở lại lần nữa. Hãy để người đó ngồi và lắng nghe cho đến khi Đức Chúa Trời làm điều gì đó cho anh ta! Và rồi để người đó đến và xưng nhận nó, và đứng lên, kêu gọi như Danh Chúa. Đúng thế.

143 Để ý Moody, yếu về học vấn, yếu về cách nói, ông nói rên rĩ qua mũi ông. Tôi vừa đọc lịch sử của ông ngày nọ, “Nói qua đường mũi của ông, bệnh về mũi.” Một người thể chất nhỏ bé, bị hói đầu, tóc dài rủ xuống của ông...?...; một người lùn, nhỏ, bé. Về thể chất, ông là một người suy nhược về thân thể. Vì thế ông không có gì ngoài sự đau yếu liên tục. Nhưng Đức Chúa Trời sử dụng ông để làm rung chuyển thế giới trong thời của ông!

144 Một lần có một phóng viên đã đến buổi nhóm của ông (Tôi đang đọc), và những phóng viên, muốn đưa tin về người đàn ông này là loại người gì (một con người vĩ đại, một người bạn lớn).

145 Cái công tắc nhỏ đó mà anh tắt những băng ghi âm ở đâu? Đây hả? Tôi sẽ chỉ phải giữ cái đó ở đó.

146 Moody là, một—một con người vĩ đại. Ông là một người tốt. Và vì thế ông có thể lôi cuốn sự chú ý của dân sự, giữ họ bị thu hút. Do đó có một phóng viên đã đến với Ông Moody và nói...đi đến buổi nhóm để làm một bài báo cáo về loại người vĩ đại gì được xây dựng...

147 Như người phóng viên thật sự đã đến và báo cáo về nhà truyền bá phúc âm lớn khác, mới đây, đã nói, “Đó là một nhà hùng biện. Ông là Tiến sĩ Thần đạo. Ông ta sử dụng ngữ pháp hay nhất tôi từng được nghe. Ông ấy nắm được tâm lý mọi người. Ông ấy có thể thu hút sự chú ý của mọi người.”

148 “Dwight Moody,” khi phóng viên đã đi, nói, “tôi không thấy có gì hấp dẫn ở ông ấy với bất cứ ai.” Nói, “Điều trước tiên, ông ta xấu xí hết sức. Kế đến, ông ta là một người bị suy nhược về thể chất. Điều tiếp theo” anh ta nói “ông ấy thì, ông ấy không có học vấn. Ngữ pháp ông ấy nghèo nàn hết sức tôi từng nghe!” Và nói, “Ông ấy bị hói đầu và bệnh đường mũi khi ông đang giảng.” Và nói, “Tôi không thấy có gì ở Dwight Moody sẽ lôi kéo sự quan tâm của bất cứ ai.”

149 Ông Moody được đưa lên bài báo. Ông đọc nó, hầu như cười thầm, nói, “Chắc chắn là không phải; đó là Đức Chúa Trời. Chắc chắn thế! Người ta không đến xem Dwight Moody, họ đến để thấy Đức Chúa Trời.”

150 Người ta không quan tâm anh em làm chứng bao nhiêu, họ muốn thực tế nào đó ở đó trong đời sống anh em mà chứng minh rằng Đức Chúa Trời đã đi trước anh em. Để cho anh em là Giám Lý, Báp-tít, Ngũ Tuần, anh em có thể là bất cứ cái gì đi nữa, họ muốn thấy Đức Chúa Trời. Đúng thế, những con người của... những con người vĩ đại, những con người yếu đuối mà nhận ra được sự yếu đuối của họ.

151 Nhìn xem Môi-se, một người trẻ tuổi học thức. Ồ, ông là một học giả. Ông đã được dạy dỗ bằng tất cả sự khôn ngoan của người Ai Cập cho đến nỗi ông có thể dạy người Hê-bơ-rơ. Ông có thể dạy người Ai Cập. Ông có thể dạy bất cứ ai, bởi vì Môi-se là một người vĩ đại, một thanh niên thanh lịch. Ồ, ông là một con người đầy quyền thế.

152 Trong quan điểm của Cecil DeMille về điều đó, khi—khi ông đã đưa *Mười Điều Răn* ra đóng phim, và ông có người này đến đó là...Tôi quên tên của người đàn ông mà đã đóng vai Môi-se ở trong đó, một diễn viên nào đó, nhưng là một con người to lớn vĩ đại với đôi cánh tay dài và mạnh mẽ. Và Môi-se có lẽ là loại người đó.

153 Chúng ta biết ông là một người mạnh mẽ và được huấn luyện tốt, vì thế ông tự đưa mình lên, thấy sự cần thiết của thời đó. (Ồ, có lẽ Đức Chúa Trời để quê hương này chìm đắm!) Thấy được nhu cầu của ngày đó, Môi-se với những quyền lực trí thức và khả năng của mình để ông phải làm điều đó với...Ông là một người

quí tộc. Ông là Pha-ra-ôn tương lai. Ông có khái luận về tâm lý học. Ông đã có—ông đã có quyền thế. Ông có sức mạnh về thể chất. Ông có—ông có mọi thứ. Vì thế ông nói, “Tôi đã được trang bị tốt. Tôi biết hết thảy về điều đó. Và nếu có một người trong xứ mà có thể thực hiện điều đó, thì đó là tôi. Vì vậy, tôi là con người của thời đại vì thế tôi sẽ bước ra.” Và ông đã đi ra để hoàn thành một công việc mà đúng và theo ý Đức Chúa Trời, và ông đã dâng những khả năng tự nhiên của mình. Và Đức Chúa Trời đã từ chối nó! Ngài không thể sử dụng một điều Môi-se có.

¹⁵⁴ Ngài đã không thể sử dụng nó lúc đó, Ngài cũng không...Ngài cũng không thể dùng nó bây giờ. Đức Chúa Trời không thể sử dụng khả năng tự nhiên của chúng ta. Chúng ta phải để chính mình và những khả năng của mình đi ra ngoài đường lối, và đầu phục ý chỉ và quyền năng của Đức Chúa Trời.

¹⁵⁵ Nói, “Ồ, thưa anh, tôi có thể giảng.” Ngài không thể sử dụng điều đó chừng nào *anh em* có thể giảng. “Điều đó được lắm, tôi có thể làm *điều này*, tôi có thể làm *điều kia*.” Anh em không thể làm gì cả.Ồ, thế thì Đức Chúa Trời không thể sử dụng nó. Nhưng nếu như chính anh em sẽ đầu phục Đức Chúa Trời và để Ngài thực hiện điều đó!

¹⁵⁶ Anh em nói, “Thôi được, Anh Branham, tôi biết rồi. Tôi là một giáo sư.” Thế thì, chừng nào *anh em là* giáo sư, ồ, Ngài sẽ không đi xa được. Nhưng Đức Thánh Linh là Giáo Sư của chúng ta. Chắc chắn, Nó là vậy! Đức Chúa Trời đã sai Đức Thánh Linh là Thầy Trợ Giáo trên Hội thánh.

¹⁵⁷ Một số người đi học trong nhiều năm và nhiều năm và nhiều năm. Họ làm gì? Đọc những bài báo ra từ Phòng Cao, và vì vậy (ồ, đó là điều tốt) anh em lấy bài học trường Chúa nhật Dân tộc. Tôi không có điều gì chống đối lại điều đó. Đó là Lời Đức Chúa Trời, và những điều khác, nhưng nó đặt những người trí thức lại với nhau! Nó phải đến gần bởi quyền năng và sự sống lại của Đấng Christ, và anh em không thể dựa vào những khả năng tự nhiên của mình.

¹⁵⁸ Vì thế, Môi-se, con người học thức trẻ, khổng lồ mạnh mẽ tốt đẹp này, ông bắt đầu lên đường để làm một công việc tốt; nhưng

Đức Chúa Trời đơn giản, tuyệt đối không thể sử dụng nó. Ngài không thể dùng những khả năng tự nhiên của ông.

¹⁵⁹ Và chúng ta không thể...Không phải ngày hôm nay, mà chúng ta không thể...Đức Chúa Trời không thể sử dụng những khả năng tự nhiên của chúng ta.

¹⁶⁰ Nhưng có một điều Môi-se đã có mà tôi kính phục, ông khá thông minh để biết rằng ông đã quá vội vàng. Chúng ta thì không. Chỉ thế thôi. “Chúng ta sẽ làm một giáo phái mới. Chúng ta sẽ có một người khác có ân tứ chữa lành, hay điều gì đó,” những người Ngũ Tuần nói vậy, anh em thấy. Hiểu không? Chúng ta—chúng ta thật không biết đủ để nhận ra chúng ta quá vội vàng. Giáo hội Ngũ Tuần, Hội chúng của Đức Chúa Trời, Liên hiệp, phần còn lại của họ, dường như họ không có khả năng để biết họ quá vội vàng. Halêlugia! Ô, tôi ước gì tôi có thể làm ý định này. Họ vội vàng. Tổ chức giáo hội bị lừa! Thật giống như hiệp chủng quốc Hoa Kỳ bị cháy sém, run rẩy và sợ hãi, và bom đang treo trên đầu họ, họ biết mình đã nhảy nhót đi ra và mở cửa đời sống mình để đi xuống địa ngục. Và họ bị cháy sém, Thánh Linh đã đi ra khỏi họ. Anh em sẽ phải lụng sục các cây để bắt những người trẻ vào quân đội; họ đã thấy những gì đã xảy ra trong một nơi khác. Chúng ta bị lừa! Giáo hội bị lừa. Họ biết điều đó.

¹⁶¹ Môi-se đã nhận thức điều đó, thế thì người biết khá đủ để... Đức Chúa Trời mang người trở lại đằng sau, trong đồng vắng, để người học biết một số sự yếu đuối con người. Ngài đem người trở lại để ông học biết về tất cả là gì. Vì thế người đã học biết rất tốt! Ô, chao ôi, người đã từng nhận được một bài học! Đức Chúa Trời phải có thời gian dành cho người trở lại đó! Anh em biết đấy, Môi-se đã bị thử thách; và Đức Chúa Trời ban cho ông có một người vợ tên Sê-phô-ra, nàng cũng, đã có một thử thách. Vì thế tôi hình dung mọi việc không quá dễ dàng trở lại đằng sau đồng vắng trong một thời gian ngắn, khi cả hai người bị thử thách đi ra ngoài sự kiểm soát cùng một lúc.

¹⁶² Tôi tin rằng quan điểm học thức của ông về tâm lý học có lẽ để điều khiển một người không làm nhiều điều tốt như thế nào, bởi vì, khi ông trên đường xuống xứ Ai Cập, tôi thấy Sê-phô-ra vẫn có một thử thách. Nàng cắt dương bì của con trai nàng

và quăng nó ngay trước Môi-se, nói, “Thật chàng là người chồng làm vấy máu cho tôi.”

¹⁶³ Và Đức Chúa Trời quá giận ông đến nỗi Ngài...kiếm thế giết ông trong quán, nếu Ngài có thể đã tìm thấy ông Ngài có thể đã giết chết ông. Tôi đoán có những điều nhỏ nhặt Đức Chúa Trời phải dạy cho ông đằng sau đó, đấy, rằng ông là một con người. Hết thấy những sự khôn ngoan của ông ở xứ Ê-díp-tô và hết thấy những quyền lực về tri thức của ông, Đức Chúa Trời không thể sử dụng một điều nào trong những điều đó.

¹⁶⁴ Anh em đến, nói, “Bây giờ, Chúa ôi, con đã được học bốn mươi năm nay, con là một—con là một sinh viên tri thức. Con có thể nhắm mắt lại mà trích dẫn Kinh Thánh.” Đức Chúa Trời không thể dùng một chút đó. Hiểu không? Không.

¹⁶⁵ “Ồ, con thuộc về giáo hội lớn nhất có trong nước. Con—con là...Con là *thế này*, Chúa ôi.Ồ, con là một tín đồ Ngũ Tuần. Con... Vinh hiển thay Đức Chúa Trời! Con vừa nhận lãnh Đức Thánh Linh tối nọ. Halêlugia! Ngài sẽ khiến con làm *điều này điều kia*.” Đức Chúa Trời không thể dùng một chút của điều đó. Không!

¹⁶⁶ Bất cứ khi nào bạn vội vàng và nhận ra mình vội vàng, và thế thì chính mình hãy trở nên khiêm nhường. Trở nên yếu đuối, tìm thấy bạn là con người. Và không một người nào trong giới trí thức có thể làm...Sự yếu đuối của con người sẽ không bao giờ được Đức Chúa Trời sử dụng; Đức Chúa Trời bởi sự yếu đuối của con người tuôn đổ chính Ngài vào trong bạn, lúc đó Ngài dùng chính Ngài. Bạn chỉ trở nên một công cụ. Chắc chắn như vậy! Bạn phải để chính mình đi ra khỏi cách đó.

¹⁶⁷ Môi-se, ồ, ông đã học biết, ông đã học biết những sự yếu đuối con người thật tốt. Ông đã học biết điều đó rất rõ, cho đến khi, khi Đức Chúa Trời đã kêu gọi ông, ông đã có bảy sự yếu đuối mà ông có thể tranh cãi chống lại với sự kêu gọi của Đức Chúa Trời. Anh em đã bao giờ nghiên cứu phần đầu của sách Xuất Ê-díp-tô ký chưa, bảy sự yếu đuối? Tôi—tôi đã viết chúng ra đây. Tôi muốn anh em lắng nghe chúng. Sự yếu đuối đầu tiên ông có là thiếu một sứ điệp. Sự yếu đuối thứ hai ông có là thiếu thẩm quyền. Sự yếu đuối thứ ba ông có là thiếu tài hùng biện. Sự yếu

đuối thứ tư ông có là thiếu sự thích nghi. Sự yếu đuối thứ năm là sự thành công. Và thứ sáu là sự chấp nhận.

168 Bây giờ, anh em so sánh sự yếu đuối của mình với ông để thấy anh em có thể tiến tới với điều đó không, để thấy anh em có thể yếu đuối như ông không. “Lạy Chúa, con—con không tốt. Con không thể nói. Con—con—con đã giết chết một người Ê-díp-tô. Con không thể trở lại.Ồ, mọi thứ! Họ sẽ không tiếp nhận con. Con không có sứ điệp. Con đã có...Con không thể nói. Và con là—con là người nói năng chậm chạp.” Và thấy ông là người như thế nào? Ông không có gì cả! Hỡi anh em, ông đã được khắc phục. Vâng, Đức Chúa Trời đã có thể dùng ông lúc đó khi ông đã được khắc phục. Hiểu không? Vâng.

169 Đó là...Ngài có thể dùng chúng ta sau khi chúng ta được chữa cho khỏi, để nhận thấy rằng “Bằng Tiến sĩ Triết học và bằng Tiến sĩ Văn chương và bằng Tiến sĩ Thần Đạo của tôi,” hay có thể là bất cứ cái gì, “tất cả những mảnh bằng của tôi là con số không.” Đức Chúa Trời không thể dùng chúng!

170 “Ồ, tôi là tín đồ Phúc Âm Ngũ Tuần. Tôi là người Một Ngôi. Tôi là người Báp-tít. Tôi là người Trưởng Lão.” Đức Chúa Trời không thể dùng điều đó chút nào! Bạn càng ra khỏi đó nhanh, ồ, bạn—bạn sẽ—bạn sẽ càng đầu phục Đức Chúa Trời tốt hơn.

171 Giống như vị tiên tri đã có, nói, “Tôi là một người có môi dơ dáy, và ở giữa một dân có môi dơ dáy.” Và Thiên sử đi đến và lấy một—một cái kềm, và đến bàn thờ và gắp một cục than cháy đỏ và để chạm vào môi ông. Khi đó ông kêu lên, “Lạy Chúa, có tôi đây; xin hãy sai tôi.” Vâng, sau khi ông đã nhận ra rằng ông...Tuy là một tiên tri, ông đã có đôi môi không sạch.

172 Ngay khi chúng ta có thể nhận ra rằng chúng ta là—chúng ta không là gì cả, rằng bạn là người vô dụng, bạn là cát bụi của đất...Đức Chúa Trời không thể sử dụng bạn...Vâng, kinh nghiệm của bạn...Tất cả sự yếu đuối của bạn sẽ không sánh được với những sự yếu đuối của Môi-se. Ông đã có sáu sự yếu đuối khác nhau ở đây, và ông đã học biết sự yếu đuối con người.

173 Bây giờ nhìn xem sự khác nhau giữa Môi-se mà đang gặp Đức Chúa Trời, và *Môi-se* đang ngược lên...?...giống như ngày

nay. Nói, “Này, chúng ta cần *thế này thế kia!* Chúng ta cần một sự phục hưng trong đất nước. Tôi sẽ nói với các bạn tôi sẽ làm gì, tôi sẽ trở lại và học hành cho đến khi tôi có bằng Cử nhân Văn chương. H-ừm! Tôi sẽ trở lại và học hành cho tới khi tôi có thể có được bằng Tiến sĩ Luật. Tôi sẽ nghiên cứu văn chương. Tôi sẽ làm tất cả điều này, rồi tôi sẽ đi ra và tôi sẽ là ‘con người của thời đại.’ Tôi sẽ bóp chết tất cả những gã này ở dưới mà đã bắt đầu đi ra khỏi đây.” (Ồ, thưa anh em!) “Tôi sẽ mua cho mình một tòa nhà ba triệu đô-la. Tôi sẽ mua cho tôi một tá xe cadillac. Và...”
Ồ, thưa anh em! Anh em có thể—anh em có thể không bắt đầu cũng được, bởi vì anh em bắt đầu bị đánh gục, anh em thấy đó. Nhưng nan đề của nó là họ không biết điều đó!

¹⁷⁴ Họ nghĩ anh em phải có mái tóc quăn và mặc đồ lễ phục và nói “a-man” quá đẹp, cùng tất cả những điều giống như thế này, và là một ông hoàng. Đó là con rối của phụ nữ!

Đức Chúa Trời muốn những người đàn ông, những người đàn ông tin kính, những con người mà có thể làm rung chuyển!

¹⁷⁵ Nhưng ngày nay chúng ta muốn Hollywood. Chúng ta muốn điều gì đó mà—mà là ưa thích của mắt. Chúng ta muốn cái gì có thể nói quá tri thức đến nỗi người đó có thể để cho chúng ta ngủ trong năm phút trong khi anh ta...vào sáng Chúa nhật.

¹⁷⁶ Đức Chúa Trời muốn những con người phân rẽ sẽ gởi cô ấy đến trước hội thánh giống như sự rực rỡ của ánh sáng, loại bỏ tội lỗi đến tận gốc rễ, (đúng thế) đào nó ra.

¹⁷⁷ Nhưng chúng ta thì...Chúng ta muốn có những mục sư tri thức của chúng ta. Phần lớn người ta muốn có một mục sư nói thầm thì, một người nào đó nói, “Vâng, người yêu quý.”

Đức Chúa Trời muốn có những tiếng sét! Vâng, thưa quý vị.

¹⁷⁸ Vỗ vào lưng họ, và mái tóc ngắn của họ và mặt trang điểm, và mọi thứ khác, và mặc quần áo mà được đóng khuôn người trong đó, và hết thảy như thế, và không nói lời nào về điều đó.

¹⁷⁹ Một người quan trọng đã gọi tôi vào văn phòng ông ta ở đây, (không phải là văn phòng) chức vụ đồng ruộng của ông, ở đây cách đây không lâu, nói rằng, “Tôi muốn đặt tay trên anh để anh sẽ ngừng lại việc đó!”

Tôi nói, “Ông đừng làm điều đó. Ông đừng làm điều đó. Không, thưa ông.”

¹⁸⁰ Khi anh em ngừng việc đó, anh em ngăn cản Sứ điệp. Anh em ngăn cản Đức Chúa Trời khi anh em làm điều đó. Vâng, thưa quý vị. Chúng ta không muốn một người nào làm thế.

¹⁸¹ Đức Chúa Trời há cảm thấy tiếc cho Môi-se với tất cả sự yếu đuối của người, khi phán, “Hỡi Môi-se đáng thương nhỏ bé kia, điều gì đó—điều gì đó chắc chắn đã xảy ra với người, người đã rơi xuống từ học vị của người. Ô, chao ôi! Ở đây, đúng, người là một người vĩ đại, một người trí thức, và không có gì sẽ ngăn cản người. Hỡi anh, anh có hết thấy bằng Tiến sĩ Triết học và Tiến sĩ Luật, và mọi thứ khác, còn bây giờ ở đây anh thú nhận mình không có gì cả, anh không thể làm gì cả. Anh thì—anh thì thật quá yếu đuối”? Không! Đức Chúa Trời không tiếc cho ông. Đức Chúa Trời không hề thương hại ông. Đức Chúa Trời đã làm cho ông mất hết thứ đó. Ngài đã không tiếc cho ông.

¹⁸² Nhưng chúng ta thấy, nếu anh em ghi nó xuống, Xuất Ê-díp-tô ký 4:14, “Đức Chúa Trời bèn nổi giận cùng Môi-se.” Đức Chúa Trời không hối tiếc cho ông vì ông đã yếu đuối.

¹⁸³ Anh em nói, “Ôi Chúa, con chỉ cảm thấy mình quá tệ, con không tin mình có thể làm điều đó.” Đức Chúa Trời không cảm thấy tiếc cho anh em; cảm thấy như đang đá anh em loanh quanh một chút. Hiểu không? Hiểu không? Chắc chắn vậy. Đức Chúa Trời không cảm thấy tiếc cho anh em; Ngài—Ngài nổi giận với anh em. Anh em chỉ đang được tạo hình rồi tới chỗ mà Ngài có thể sử dụng anh em. Vâng.

¹⁸⁴ Môi-se đang được khắc phục, Đức Chúa Trời có thể dùng ông. Ông đã được xử lý, ông đã được loại bỏ những khả năng con người lúc đó. Ông đã không có gì ông có thể dựa vào đó, vì ông—ông đã sẵn sàng cho sự hầu việc rồi.

¹⁸⁵ Đức Chúa Trời phán, “Bốn mươi năm ra ngoài đây Ta đã đưa người và Sê-phô-ra ra khỏi sự ồn ào và mang vào trong đồng vắng này, người có thể tìm ra có sự yếu đuối con người hay không, nơi người đang đứng ở đó như một hoàng tử lớn, ‘Xin chào, Tiến sĩ Môi-se. Chào buổi sáng, Đức cha, thưa Ngài. Vâng,

thưa quý ông. Hồi Môi-se, ông là ông hoàng tương lai. Tất cả... Hết thầy chúng tôi đều nghĩ về người.' Bây giờ người ở đây ngoài đồng vắng này với một bầy chiên và một người vợ tính tình hay nóng giận." Hiểu không? Điều đó thích hợp với ông. Vâng, thưa quý vị. Môi-se trong một hình dáng kinh khủng, nhưng Ngài đã phán, "Bây giờ Ta có thể sử dụng người, khi người nhận ra người là con số không. Bây giờ hãy bước đến gần đây bên cạnh bụi gai đang cháy này, Ta muốn sai người xuống dưới xa kia." Ôi, chao ôi!

¹⁸⁶ Đức Chúa Trời ôi, xin ban cho chúng con một số loại người đó nữa, xin ban cho chúng con một số người yếu đuối nữa. Đó là những gì chúng con cần, một số người yếu đuối. Chắc chắn vậy!

¹⁸⁷ Chính là Gia cốp, anh em biết đấy. Gia-cốp đã từng nghĩ ông là một con người vĩ đại, anh em biết đấy, ông có thể chỉ lừa gạt và lấy đi bất cứ thứ gì. Đã đi và đặt một số cây gỗ bạch dương nơi những con chiên và súc vật của cha vợ ông khi chúng giao phối với nhau, và hướng chúng về phía những con chiên có đốm, và quăng ra như thế khi chúng đi tới uống nước. Và, điều trước tiên anh em biết, Gia-cốp trở nên một con người vĩ đại. Chắc chắn vậy. Ông là một... "Nó thật đúng là *Gia-cốp*, không sai chút nào," Ê-sau nói, "nó là 'kẻ chiếm chỗ' đúng lắm." Vì vậy ông là kẻ lừa gạt. Ông bắt đầu có một bầy chiên tốt, sinh lợi nhiều, có những bầy chiên lớn và những người vợ và chiên và gia súc và những bò cái, và—và mọi thứ, ông đã có mọi thứ.

¹⁸⁸ Nhưng một đêm kia (ồ, chao ôi!) khi ông đi xuống tới một con lạch nhỏ lần nọ, sắp vượt qua, ông đến một nơi mà Thiên sứ đã bị ông nắm giữ. Thưa anh em, Gia-cốp thân mến đã giữ lại suốt đêm. Ông chắc chắn đã vật lộn ở đó suốt đêm. Nhưng khi chính ông đầu hàng, khi ông trở nên yếu đuối và không thể giữ lâu hơn nữa...

¹⁸⁹ Đức Chúa Trời ôi, xin để cho hội thánh trở nên như thế, đi đến...hội thánh đi đến chỗ mà nó không còn có thể vật lộn nữa với những khả năng xác thịt của nó, nhưng phải giao cho Đức Chúa Trời. Để cho Giám Lý hổ thẹn về chính họ rằng họ là những người Giám Lý. Để cho những người Báp-tít và để cho

Ngũ Tuần hổ thẹn về chính họ, và ngừng nắm giữ, và đầu phục Thánh Linh.

¹⁹⁰ Đó là lúc mà Gia-cốp trở nên “hoàng tử của Đức Chúa Trời.” Kinh Thánh nói ông trở nên “một hoàng tử,” và tên của ông được thay đổi. Hiểu không? Và—và, nên nhớ, về mặt *này* ông là một con người rất mạnh mẽ, về mặt trí tuệ đầy quyền lực; nhưng về mặt *khác* ông là một hoàng tử đi khập khiễng, yếu đuối và mòn mỏi, nhưng đã có quyền năng trước Đức Chúa Trời.

¹⁹¹ Vâng, anh em có thể...Tổ chức của anh em có thể bị vỡ ra thành từng mảnh. Uy tín của anh em trong những người lân cận, anh em có lẽ là “một con quạ lỗi thời” từ lúc đó trở đi, trong người lân cận. Điều đó có thể đúng. Nhưng tôi sẽ nói cho anh em biết, anh em sẽ có quyền năng với Đức Chúa Trời. Tôi thà là giống như thế. Tôi sẽ nhận cách đó bất cứ lúc nào.

¹⁹² Những môn đồ trở về và vui mừng bởi vì họ hạnh phúc rằng họ được kể xứng đáng để chịu sỉ nhục về Nguyên cớ và về Chúa Jêsus. Chắc chắn vậy! Người ta sẽ gọi anh em là “thánh quá máu.”

¹⁹³ Hãy đi ra khỏi chỗ đó một lần, để cho nó vỡ ra. Hãy buông ra khỏi chỗ của anh em, “Ồ, này, tôi là một tín đồ Giám Lý,” hay là “Trưởng Lão” hay “Tôi là người Hội Chúng,” “Tôi là Một Ngôi, tôi thật sự tốt như anh.” Được rồi. Cứ ra khỏi điều đó một lần, bỏ đi. Lấy tất cả...

¹⁹⁴ Hãy để thiên sứ vật lộn với anh em một lần, thiên sứ của Chúa sẽ mang anh em đến Lễ thật của Sứ điệp. Hãy để người nắm giữ anh em một lần, anh em sẽ khiêm nhường hạ mình xuống ngay với phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus, anh em sẽ khiêm nhường hạ mình xuống ngay đối với tất cả phần còn lại của Nó. Vâng, anh em sẽ như vậy, anh em chắc chắn sẽ làm điều đó. Vâng, anh em sẽ—anh em sẽ thật sự quên hết những nhà trí thức này.

¹⁹⁵ Cách đây vài ngày, một trong những người bạn thân nhất mà tôi có, một người tốt, đã nói với tôi, khi tôi đang rời phòng sau cuộc phỏng vấn, đã rời khỏi phòng, nói, “Anh Branham...” Và người này là một trong những người ủng hộ tài chánh của tôi

trong buổi nhóm ngoài đó. Đến một chỗ mà tôi không biết tôi sẽ bắt đầu sự việc như thế nào, chỉ tin cậy Đức Chúa Trời; người này sẽ viết nó ra. Vâng, thật sự là một người tốt! Và người này đã có một chuyến đi và đến từ một thành phố lớn, ở đây cách đây vài đêm, và đứng trong phòng và đã nói với tôi, một buổi tối, nói, “Anh Branham,” nói, “tôi chỉ muốn nói một điều.” Nói, “Không có một người nào ngoài những gì yêu mến mà tôi biết về anh.”

Tôi đáp, “Tôi rất sung sướng vì điều đó.”

196 Nói, “Anh Branham, chỉ có một điều, một điều sai.”

Tôi nói, “Điều gì thế, thưa chị?”

197 Nói, “Ồ, một điều đó là đây, Anh Branham, rằng nếu anh sẽ chỉ thỏa hiệp một chút về sự Dạy dỗ đó của anh,” nói, “mọi tổ chức sẽ tiếp nhận anh.”

198 Tôi đã thấy ngay lúc đó, tôi nghĩ...Tôi nói, “Sự Dạy dỗ gì vậy, chị?”

Và nói, “Ồ, phép báp-têm nhưn Danh Chúa Jêsus đó.”

199 “Ồ!” Tôi nói, “Nhưng, thưa chị, chị không thể trông chờ tôi thỏa hiệp về Lời của Đức Chúa Trời mà vẫn là đây tứ của Đức Chúa Trời.”

200 Và nói, “Ồ, ở đây, có một nhóm mục sư truyền đạo mà tôi ở đây để đại diện cho thành phố lớn này.” Nói, “Nếu anh nói với họ rằng Thiên sứ của Chúa ban cho anh những khải tượng này đã bảo anh làm phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus, thì họ sẽ muốn chấp nhận Nó.”

201 “Ồ,” tôi nói, “kinh nghiệm của họ nhạt hơn nước rửa chén!” Tôi nói, “Tôi không quan tâm những gì thiên sứ sẽ nói, nếu nó không đúng theo Lời tôi không tin nó!” Tôi nói, “Nếu thiên sứ đó đã bảo tôi điều gì đó khác với Đó, tôi sẽ không tin thiên sứ ấy.” Đúng! Lời của Đức Chúa Trời là trước tiên, trên hết thảy các thiên sứ và mọi điều khác! Một Thiên sứ thật...Tôi nói, “Nếu người không nói với tôi Lời đó, tôi sẽ không lắng nghe người.” Vâng.

202 Người phụ nữ đó đã không biết làm gì. Bà nói, “Tôi chưa bao giờ nghe như vậy. Tôi chưa bao giờ biết về Nó.” Đấy, thế đấy. Vì thế tôi cho người phụ nữ trẻ đó một số câu Kinh Thánh. Và bà

nói, “Tôi sẽ về thẳng ngay ở nhà và học Tân Ước. Tôi chưa bao giờ học Nó.” Đấy, thế đấy. Ồ, chao ôi! Ồ, chao ôi! Đó là chỗ mà anh em mắc phải. Ồ, chao ôi!

²⁰³ Hãy cố gắng giữ sạch để nắm giữ. Hãy buông ra! Đó là những gì anh em cần làm: buông ra. Gia-cốp, khi ông buông bỏ ông đã bình an vô sự, ông trở nên hoàng tử và có quyền năng với Đức Chúa Trời.

²⁰⁴ Chính là Đa-vít *nhỏ bé* với áo giáp giáo hội của Sau-lơ trên người, để đi ra để—để—để chiến đấu cùng Gô-li-át. Và khi Đa-vít bắt đầu ra ở đó để đánh lại Gô-li-át với tất cả chiếc áo giáp to lớn này, ông nhìn chung quanh, ông nhìn lui, ông trông giống như những người còn lại của họ, vì thế ông nói, “Có điều gì đó sai trật ở đây.”

²⁰⁵ Bao lâu anh em còn trông giống như thế gian và thỏa hiệp với thế gian, và làm những việc giống như thế gian đang làm, thì có điều gì đó sai trật.

²⁰⁶ Đa-vít nói, “Cái này trông quá vững chắc. Tôi đã có một Bằng Tiến sĩ, tôi đã có bằng Tiến sĩ Triết học. Đấy, tôi thuộc về một tổ chức lớn, làm sao tôi có thể đi chiến đấu với tất cả thứ này? Tôi không biết gì về nó. Tôi không biết gì về nó!” Đa-vít nói, “Hãy cởi cái thứ này ra khỏi tôi.” Đúng thế. “Nếu tôi sẽ chiến đấu cho Đức Chúa Trời tôi không muốn giống như đám người hèn nhát này đang đứng ở đây, hết thầy đều mặc áo giáp và làm nhưc nhối. Tôi không thể có một buổi nhóm...”

²⁰⁷ Nhiều buổi nhóm, nhiều người, nhiều mục sư truyền đạo đến gặp tôi và xưng nhận rằng họ tin rằng nhưn Danh Chúa Jêsus Christ để làm phép báp-têm là đúng, nhưng họ nói, “Tổ chức của chúng tôi sẽ đuổi chúng tôi ra ngoài.” Lý do thật thấp kém! Hãy cởi áo giáp của Sau-lơ ra!

²⁰⁸ Xin ban cho con năng quyền và sức mạnh của Đức Thánh Linh! Đức Chúa Trời ôi, xin gửi xuống cho con một cái ná, cho dù nó là gì đi nữa (nhỏ bé thế nào), để đánh bại kẻ thù. Đó là thật. Hãy sai con, nhưng đừng để con ăn mặc chải chuốt giống như những người còn lại của họ với bằng Tiến sĩ Luật, Tiến sĩ Triết học, những cái Tiến sĩ, hết thầy thứ vớ vẩn đó.

209 Đa-vít nói, “Sự việc trông có vẻ không đúng.” Ông nói, “Tôi không biết gì về thứ đó.” Ông nói, “Điều duy nhất mà tôi biết, rằng tôi có điều mà tôi...Ở phía sau trong đồng vắng tôi đang chặn chiên cho cha tôi.” Và nói, “Một con sư tử đến và vồ một con chiên nhỏ và bỏ chạy với nó, và tôi biết đó là chiên của cha tôi, và, ồ, tôi—tôi—tôi thì...tôi không được trang bị, nhưng tôi chỉ lấy cái ná của mình và đuổi theo nó.” Nói, “Tôi đã giết chết nó và mang chiên trở về.” Ồ, chao ôi! Họ đang đứng đó, gươm giáo trong tay họ, mà không thể làm được điều đó.

210 Đó là nan đề ngày hôm nay. Đức Chúa Trời đã có nhiều chiên đã đi lạc, những tổ chức và các thứ đã ăn cắp họ, mang họ ra ngoài bằng tâm lý học. Đức Chúa Trời ban cho chúng ta những Đa-vít có Lời của Đức Chúa Trời và quyền năng của Đức Chúa Trời, để chỉ đường nó khi chúng ta gặp phải những người khổng lồ tri thức này (Đúng!) với tất cả bằng Tiến sĩ Triết, Tiến sĩ Luật, Tiến sĩ Q.U.S.T., hay nó có thể là bất cứ cái gì. Xin ban cho tôi Lời của Đức Chúa Trời và quyền năng của Đức Thánh Linh và, tôi sẽ nói với anh em, chúng ta có thể giết chết mọi tên khổng lồ trên cánh đồng. Đúng! Chúng con cần những con người mà có thể...

211 Tại sao, Đa-vít là lý do tội nghiệp nhất có trên cánh đồng, để chiến đấu với người khổng lồ. Ông, ồ, ông—ông chẳng là gì cả ngoài một cậu con trai. Và Kinh Thánh nói ông thì “hồng hào,” một anh chàng trông nhỏ bé gầy gò, có lẽ là lưng khòm, quần quanh người miếng da chiên. Ông không có một trong những mảnh bằng trí thức to lớn này và không được đào tạo tốt. Ông không biết gì về gươm giáo. Ông không biết về tất cả sự huấn luyện này mà Sau-lơ...

212 Sau-lơ là người tốt nhất họ có thể có, Giám mục Sau-lơ. Chấn chấn, ông cao hơn cái đầu và vai so với những người còn lại của đạo binh. Tại sao, ông là—ông là người phải đi và đánh lại hấn, nhưng ông đã hoảng sợ.

213 Và ngày nay chúng ta biết chúng ta cần một sự phục hưng. Chúng ta biết chúng ta cần một sự khuấy động giữa dân sự. Nó sẽ không đòi hỏi một Tiến sĩ Thần đạo. Nó sẽ cần có một người yếu đuối (Halêlugia) mà sẽ lấy Lời của Đức Chúa Trời trong quyền

năng phục sinh của Đấng Christ và giết chết điều này. Nó sẽ mang Đấng Christ đến với đất nước trong sự...để cho họ thấy Ngài vẫn còn có thể mở mắt của kẻ mù, chữa lành người đau, khiến người chết sống lại, và Ngài là Đức Chúa Trời, Đấng Chinh Phục! A-men. Chúng ta cần một Đa-vít, không được huấn luyện trong những trường thần học, chúng ta cần một con người không biết gì về điều đó, một chàng trai nhỏ bé cày cấy nào đó hay điều gì đó, một người nhỏ bé nào đó với cái lưng gù của mình, chẳng có gì nhiều để nhìn xem, sẽ đến bước đi xuống đường với quyền năng của Đức Chúa Trời.

214 Mẹ sắp chết, bà nói, “Billy, mẹ đã tin cậy và tin con. Con đã là sức mạnh thuộc linh của mẹ, con đã dẫn dắt mẹ đến với Đức Chúa Trời.”

215 Tôi nói, “Mẹ ơi, khi con còn trẻ...Nền giáo dục của chúng ta, dĩ nhiên, là Ái Nhĩ Lan, chúng ta hầu như sẽ nương dựa một Công giáo tầm thường.” Và tôi nói, “Giáo hội đã nói rằng—rằng họ—họ là một thân thể của dân sự, họ có tất cả điều đó, mọi thứ họ đã làm đều đúng. Con không thể tin điều đó, vì những người Lutheran nói rằng, ‘Chúng ta là thân thể của dân sự, chúng ta có tất cả.’ Những người Báp-tít nói, ‘Chúng ta là thân thể, chúng ta có tất cả điều đó.’ Có quá nhiều, có khoảng chín trăm tổ chức khác nhau.” Tôi nói, “Mẹ à, con không thể đặt sự tin cậy vào đó, cái nào trong chúng là đúng?”

216 Đến tìm thấy, tôi nói điều này một cách khiêm nhường và êm dịu, nhưng tôi tin là không một ai trong họ thì đúng. Đúng thế. Tôi trở lại với Lời của Đức Chúa Trời, tôi đã thấy Nó đã làm những gì trước đó. (Và rồi, Đức Chúa Trời ôi, xin để hết thảy chúng con trở lại đó.) Và với sự yếu đuối, và không có sự trợ giúp của tổ chức, không có sự ủng hộ của những giáo phái, không có sự ủng hộ của cơ cấu giáo hội, nhưng trong sự đơn sơ và năng quyền của Đức Thánh Linh đã giáng xuống vào lễ Ngũ Tuần, với cùng một sứ điệp mà Phi-e-rơ đã có vào Ngày lễ Ngũ Tuần, “Hãy hối cải, ai nấy trong anh em, và phải nhơn Danh Chúa Jêsus Christ chịu phép báp-têm để được tha tội mình.”

217 Anh em sẽ không bị mặc áo giáp giống như đám thần học gia này, với cổ áo lật chung quanh của mình và một mảnh bằng Cử

nhân Văn chương. Nhưng, hỡi anh em, anh em sẽ có điều gì đó trong tay mình, và chừng nào Thánh Linh của Đức Chúa Trời sẽ đi vào Lời đó thì Nó sẽ chinh phục và mang chúng những con chiên đi lạc trở về. A-men! Xung nhận những sự yếu đuối của chúng ta! Quảng đi Giáo lý Thần đạo của anh em! Ném đi hết thầy biết mọi sự của anh em, địa vị thuộc viên của anh em! Hãy tự cởi bỏ chính mình trước Đức Chúa Trời, nói một cách thuộc linh, và coi chính mình “không xứng đáng!” Lúc đó Đức Chúa Trời có thể đi đến sử dụng anh em. Chỉ đừng nói điều đó từ miệng của anh em, hãy mang nó đến từ tấm lòng của anh em.

218 Gia-cốp, Đa-vít, họ đã phải lột bỏ chính mình. Ông là người yếu đuối nhất giữa cả đám đông.

219 Hãy nghĩ về, có lẽ, mười ngàn hay một trăm ngàn người lính trên đời. Tất cả họ đều được huấn luyện, mỗi người trong họ đều có bằng Tiến sĩ Triết học, mỗi người họ đều có gươm, họ là những chiến sĩ. Mỗi một người trong số họ là Hạ sĩ *A gì đó*, Binh nhì *B gì đó* (ngay cả những Binh nhì), Tướng *C gì đó*, Trung úy *D gì đó*. “Đại tướng Sau-lơ bốn sao vĩ đại, Giám mục, vâng, thưa Tướng công, thưa Ngài!” Mỗi một người trong số họ đang đứng đó, những người đã được huấn luyện.

220 Và kẻ thù đang đứng trên đời, nói, “Các ngươi là một lũ hèn nhát.” Ồ!

221 Và đến trong trại một người nhỏ bé, lưng gù, (Ôi Đức Chúa Trời!), một anh chàng nhỏ bé trông có vẻ hồng hào, đeo một cái trành ném đá nhỏ trên lưng, với một cái bánh nho trong tay đến cho anh em mình. Và người khổng lồ đó đi ra và kêu la quá nhiều lần. Nói, “Cớ sao các anh muốn nói với tôi rằng các anh là một đám người học thức được huấn luyện ở đây sẽ đứng đó và để cho những người Phi-li-tin không chịu cắt bì coi thường Lời Đức Chúa Trời hằng sống?” A-men! Nói, “Các ngươi sợ hấn chăng?”

222 Sau-lơ nói, “Nếu ngươi muốn đi, hãy đến đây. Ta sẽ—ta sẽ—ta sẽ gửi ngươi đi học trong hai mươi năm bây giờ, và ta sẽ kiếm cho ngươi một—một tấm bằng Tiến sĩ Triết học. Ta sẽ bảo cho ngươi những gì ta sẽ làm, ta sẽ thật sự cho ngươi tấm bằng của ta.”

223 Ông nói, “Hãy cất thứ đó đi.”Ồ, chao ôi! “Tôi không muốn liên quan gì với nó.” Ông muốn tin cậy vào Đức Chúa Trời. Ông nói, “Tôi biết những gì Đức Chúa Trời đã làm cho tôi với điều này, và tôi sẵn sàng tin cậy Đức Chúa Trời trong sự đối đầu bất cứ điều gì với nó.” A-men! Đó là kinh nghiệm của Cơ-đốc nhân.

224 Ngay cả Sau-lơ, khi ông phải giữ bỏ áo giáp của mình, ông cởi chiếc áo giáp giáo hội ra, ông đã làm giống như Đa-vít. Nhưng khi Sau-lơ đi đến chỗ cuối con đường, ông nói, “Ta đã đánh một trận tốt lành.” Đó là kẻ thù cuối cùng để đánh bại. “Ta đã đánh trận tốt lành, ta đã xong sự chạy, ta đã giữ được Đức tin. Hiện nay mào triều thiên được để dành cho ta, mà Chúa, là Quan Án công bình, sẽ ban cho ta vào ngày đó.” Nói, “Không những cho ta mà thôi, nhưng cũng cho mọi kẻ yêu mến sự hiện đến của Ngài.”

225 Ồ sự chết nói, “Nhưng ta sẽ đem ngươi đi trong vài phút nữa.” Và mồ mả nói, “Ta sẽ nặn ngươi ra ở nơi xa kia.”

226 Ông nói, “Hỡi sự chết, cái nọc của mầy ở đâu? Hỡi mồ mả, sự thắng của mầy ở đâu? Ta biết ta đang nằm ở đây trong ngục tối Rô-ma này, bị trói bởi xiềng xích, cổ tay và bàn tay ta, và ta—ta đã mang ba mươi chín lần roi trên lưng. Ta ở đây với nước mắt ta ngày đêm chảy ra cho đến nỗi ta không thể thấy được nữa. Ta không thể thấy bằng đôi mắt xác thịt của ta, nhưng ta có thể thấy mào triều thiên công bình đã để dành nơi xa kia. Mắt cá chân của ta cũng bị hao mòn. Ta đã bị suy nhược rất nhiều vì thứ bánh mì mốc meo cũ kỹ họ quăng vào đây, và những con chuột bò trên ta, và gián nhện cùng những thứ khác, đến nỗi ta yếu đuối.” Nhưng ông có thể đứng đương đầu với sự chết và nói, “Cái nọc của mầy ở đâu? Hỡi mồ mả, sự thắng của mầy ở đâu?” với xiềng xích đang rung lắc trong tay của ông. Halêlugia! (Đó là những gì chúng ta cần.) “Hỡi mồ mả, sự thắng của mầy ở đâu?”

Mồ mả đáp, “Ta sẽ làm cho ngươi thối rữa, Phao-lô à.”

227 Ông nói, “Nhưng tạ ơn Đức Chúa Trời, ta đã có sự thắng rồi nhờ Đức Chúa Jêsus Christ của chúng ta.”

228 Khi ông yếu đuối, giáo hội của—của ông, của ông...tất cả những lễ nghi của ông đã được tan biến khỏi ông. Tất cả những giấy tờ phong chức của ông đã được lấy đi khỏi ông. Ông không

còn thuộc về những Hội nữa, hay là...bất cứ cái gì của họ. Đấy, ông đã không thuộc về bất cứ điều gì của họ nữa. Ông đã nói chống lại họ rất nhiều đến nỗi những giám mục đã...nói, “Người muốn nói với ta một người đã phục vụ hai mươi năm trong nhà tù Rô-ma trên đó và có thể nói với chúng ta đừng để cho phụ nữ của chúng ta giảng dạy à? Hừm! Đừng nói với chúng ta điều đó,” nói, “chúng ta biết rõ hơn. Dù sao đi nữa, gã ấy trên đó là ai, mà nói với chúng ta *điều này, điều kia hay điều nọ?*” Nói, “Chúng ta biết mình đang làm gì.”

229 “Vâng,” Phao-lô nói, “có những người đang dấy lên giữa anh em, sẽ bắt đầu lập một tổ chức chẳng bao lâu nữa, nổi dậy và sẽ lôi kéo khỏi Đức tin như thế, không có Thánh Linh của Đức Chúa Trời.” Nói, “Họ đi ra từ giữa chúng ta rồi vì họ không phải là thuộc về chúng ta.”

230 Và, điều gì, nó đã xảy ra không? Đến ngay trong giáo hội Công giáo; từ Công giáo đến Lutheran; và đi xuống tới cuối cùng, Phúc Âm Ngũ Tuần, cũng một thể ấy, đang làm sự việc giống nhau.

Cùng với hết thảy, giống như nhau!

231 Nhưng, ồ, đối với một người nam hay một người nữ khá yếu đuối, mà nhận thức sự yếu đuối của mình, sẽ để Đức Chúa Trời sử dụng bạn! Tôi cứ tiếp tục nói chuyện, tôi đoán tôi sẽ nói rất dài.

232 Vậy thì, nó là gì? Vậy thì, nó là...Đa-vít là một người không có học hành nhất trong đám người đó. Ông không có trường lớp chiến đấu, ông không biết gì về điều đó. Vì thế ông không có học trường nào để đối phó với trận chiến này được đặt ra trước ông, nhưng ông đã nhận biết rằng có một Đức Chúa Trời. Và ông đã lấy thứ yếu đuối nhất; người ta có gươm, áo giáp, tên, cùng mọi thứ khác, còn Đa-vít chỉ có cái trình ném đá nhỏ với một hòn đá trong nó. Nhưng, hãy xem, ông biết những gì ông có thể tin cậy. Ông thú nhận sự yếu đuối của mình, nhưng đức tin của ông vào Đức Chúa Trời.

233 Ông nói, “Tôi không cần cái khiên che tôi đánh bại thứ gì cả. Tôi không muốn đến gần đó, nói, ‘Bây giờ, các anh em sẽ hợp tác với tôi chứ? Tôi thuộc về những Hội, tôi thuộc về Trưởng Lão, tôi là tín đồ Giám Lý, tôi là người Báp-tít, các anh em sẽ cộng tác với

tôi chứ?’ Tôi không muốn biết về thứ đó. ‘Ở đây, tôi sẽ chỉ cho các anh thấy trong túi của tôi, tôi đã có tấm bằng của tôi. Tôi vừa có bằng Cử nhân Văn chương. Tôi đến từ Đại học *A gì đó*, tôi—tôi đã học trên đấy. Tôi đã có bằng như vậy.Ồ, tôi có thể nói! Tôi là *thế này, thế kia* hay *thế nọ*.’” Ông không cần thứ đó!

234 Tất cả những gì ông muốn, ông nói, “Tôi có sự tin cậy của tôi vào Đức Chúa Trời và tôi đi đây.” Chính là điều đó. Và gã khổng lồ kia đã bị đánh gục. Đúng thế.

235 Hỡi anh em, đó là những gì chúng ta cần ngày nay. Chúng ta cần, ngày nay, những người giống như Đa-vít, không phải những kinh nghiệm đại học.

236 Đó là Mi-chê trẻ tuổi, Mi-chê trẻ tuổi, con trai của Giêm-la, nghèo nàn, bị từ chối, bị đuổi ra khỏi hết thầy những giáo phái bởi vì quan điểm đúng của ông dành cho Đức Chúa Trời. Nhưng có một lần một con người của Đức Chúa Trời đến, xuống, tên là Giô-sa-phát, và đã nói trong đó, “Tôi muốn biết Lời thật của Đức Chúa Trời.”

237 Sau-lơ nói, “Tôi có bốn trăm người tốt nhất ông đã từng biết.” Nói, “Tất cả họ đều có bằng, tất cả họ đều được huấn luyện ở trong trường học ở đây.” Nói, “Ồ, họ là những thầy giảng tốt nhất mà ông từng nghe.” Nói, “Tôi sẽ mang họ ra ngay và chúng tôi sẽ cầu vấn Chúa cho ông.”

238 Nhưng rồi ông đi ra đó và ông nhìn bao quát, Giô-sa-phát nói, “Vâng, tôi nghe người này nói *điều đó*, và tôi nghe người kia nói nó, nhưng,” nói, “ông còn có một tiên tri nào nữa không? Ông không có một người nào khác chăng?”

239 Đức Chúa Trời sẽ đưa một sứ điệp đến với tấm lòng chân thật này. Chỉ có một người trong họ đứng ở đó, nhưng Đức Chúa Trời đã có một người cho người đó. A-men. Nếu có một người duy nhất có tấm lòng chân thật, thì ở một nơi nào đó Đức Chúa Trời đã có một người dành cho ông. Giô-sa-phát là một vua kính sợ Đức Chúa Trời, người chân thật, và ông đã có đủ cảm giác để biết rằng những sứ điệp của họ là sai trật. Ông biết nó đi ngược lại với Lời, a-men (Ồ, Anh Neville!), Giô-sa-phát đã biết điều đó.

240 Ông nói, “Vây thì, tôi—tôi đã ghi nhận toàn bộ báo cáo kia, biểu đồ của thần học viện này ở đây, tôi đã có mỗi người trong họ ở ngoài đây.” Nói, “Ồ, hãy nhìn đây, người này đã có...Ồ, nhìn xem những tấm bằng ông ấy có được. Hãy nhìn người này ở đây,” nói, “nhìn—nhìn xem những mảnh bằng ông ta có. Hãy nhìn vào Sê-đê-kia đây, ông ấy đứng đầu trong tất cả điều đó.Ồ, ông ấy là giám mục, ông ấy ở trên hết thầy chúng tôi. Chắc chắn ông sẽ nghe lời ông ấy!”

Giô-sa-phát nói, “Vâng,” nói, “tôi—tôi—tôi...”

241 “Ồ, nhìn kia, nhìn kia, hết thầy những người còn lại của họ đều đồng ý với ông ta. Họ hết thầy là một sự hiệp nhất vĩ đại! Và ông không thể nói họ không phải là người Hê-bơ-rơ được. Ông không thể nói họ không phải là những vị tiên tri được, đây là bằng cấp chứng minh họ là vậy.”

242 Giô-sa-phát nói, “Vâng, tôi—tôi—tôi biết, A-háp à.” Nói, “Điều đó—điều đó được rồi, nhưng...”

243 Nói, “Ông định nói gì...Ông định hỏi tôi vì điều nào nữa? Đó là toàn bộ trường của tôi! Có mọi tổ chức tụ họp lại với nhau.”

244 “Nhưng chẳng lẽ ông không có người nào không thuộc trong nhóm đó à? Không có một người, ở nơi nào đó?”

245 “Thôi được, ông ta sẽ là thế nào? Ông ấy sẽ là một người dốt nát thất học! Quái lạ, ông muốn làm gì với gã như thế?”

246 “Nhưng—nhưng tôi chỉ đang hỏi vua, vua còn người khác, ở nơi nào đó chẳng?”

247 “Ồ,” ông nói, “vâng, có một người như vậy.” (Ở đó, ồ, tạ ơn Đức Chúa Trời vì điều đó!) “Có một người như vậy, nhưng,” nói, “tôi ghét người ấy. Và hết thầy những người còn lại, cũng ghét anh ta.” Nói, “Chúng tôi đã đuổi, và họ đã đuổi anh ta ra khỏi tổ chức đó, mỗi người trong họ.” Nói, “Anh ta xuống đây để tổ chức một buổi nhóm, chúng tôi đuổi anh ta ra khỏi thành phố. Vâng, thưa ngài. Sẽ chẳng có liên quan gì với anh ta.Ồ,” nói, “anh ta là một người ốm yếu, và anh ta xuất thân từ một gia đình rất nghèo. Ngữ pháp của anh ta thì kinh khủng.” (Ừ-m, giống như Moody, bạn biết đấy.) “Vâng, ngữ pháp của anh ta thật kinh khủng.” Và nói, “Thật ra, về phần một nhà thần học, anh ta là người tệ nhất

tôi từng nghe. Tôi chưa bao giờ nghe điều gì giống như anh ta nói. Ồ, anh ta chỉ đơn giản muốn phá bỏ những lễ nghi của họ. Ồ, Tín điều các Sứ đồ của họ bị xé ra từng mảnh bởi người đó. Tôi chưa bao giờ nghe việc như vậy! Ồ, anh ta cứ xé bỏ nó, và họ ghét anh ta và tôi ghét anh ta, mọi người đều ghét anh ta.”

248 “Ồ,” Giô-sa-phát nói, “vua đừng nói vậy, nhưng tôi muốn nghe anh ta.” Ông biết Ê-li-sê sẽ nói những gì! Ông đã biết điều gì.

249 Đức Chúa Trời bỏ qua tất cả những thầy giảng vĩ đại, mạnh mẽ, tri thức, và đặt Sứ điệp của Ngài trong một người nhỏ bé mà đã tuyên bố mình không biết gì. Nhưng người đã làm gì?

250 Họ thử thách người, và nói, “Bây giờ, người nói giống như họ đã nói.”

Người nói, “Tôi sẽ nói những gì Đức Chúa Trời đặt trong miệng tôi, chỉ thế thôi.”

251 Ông ta nói, “Nếu anh muốn trở nên mạnh mẽ bây giờ, nên nhớ anh chỉ là...anh là—anh là loại mất trật tự ở đây, anh bạn à. Nên nhớ, anh bị đuổi ra ngoài tổ chức đó. Họ có thể xét lại sự thông công của anh nếu anh chỉ đồng ý với họ trong lần này về sự khủng hoảng như thế này. Chúng tôi hết thầy sắp có một chiến dịch lớn,” nói, “nếu anh sẽ chỉ đồng ý với tôi.”

252 Nói, “Tôi sẽ không nói điều gì ngoài những gì Đức Chúa Trời đã nói!” Một sự thỏa hiệp, anh em có thể nào trông mong một người của Đức Chúa Trời thỏa hiệp trên Lời Đức Chúa Trời không? Không, thưa quý vị, đừng đặt vào người đó.

253 Nói, “Nhưng anh là người yếu đuối. Anh xuất thân từ một gia đình nghèo. Ồ, anh biết điều gì, họ có thể...”

“Tôi không quan tâm đến những gì họ làm.”

254 “Được rồi, họ sẽ mang anh đi từ nước này đến nước khác bằng máy bay. Họ sẽ làm bất cứ điều gì, đấy, nếu anh—nếu anh chỉ...”

255 “Không, không. Tôi sẽ chỉ nói những gì Đức Chúa Trời đặt trong miệng tôi.” Đức Chúa Trời đã bỏ qua hết thầy những đám người đó, (vâng, thưa quý vị, quan điểm đúng của người đã làm điều đó) đã bỏ qua bốn trăm người và ban cho người CHÚA PHÁN NHƯ VẬY!

256 Thế rồi họ có tin Nó không? Không, thưa quý vị! Họ nói, “Đó là không phải CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, thần học viện của chúng tôi không dạy những điều như thế. Ồ, đây là giám mục của chúng tôi, đã nói lời, ông đã viết ra lễ nghi. Tất cả chúng tôi đều ăn ý với nhau, chúng tôi đã dựng nên các trường học của chúng tôi. Đức Chúa Trời ở cùng chúng tôi! Thần do đường nào lia khỏi chúng tôi khi Nó đến với người?”

Người đáp, “Rồi người sẽ thấy, lúc nào đó.” Ừ-m, đúng thế.

257 Người thì thế nào? Người thì yếu đuối, nhưng người là người mạnh nhất ở giữa họ. Tại sao? Bởi vì người đã có Lời của Chúa. Ồ, hỡi anh em, nó làm điều gì khác nhau về...bất cứ điều gì khác chừng nào anh em còn nắm giữ CHÚA PHÁN NHƯ VẬY?

258 “Này, Anh Branham, nếu anh sẽ thoả hiệp về việc nhơn Danh Chúa Jêsus làm phép báp-têm, ồ, chúng ta sẽ có buổi nhóm lớn ở Chicago hay những nơi khác giống như thế này.” Hừm! Anh em nghĩ anh em làm điều đó không? Tôi không quan tâm anh em ăn ý với nhau ở đâu, anh em làm những gì, thưa anh em, hãy ở lại với CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.

259 Tôi muốn một số người trong họ đến nói với tôi điều Đó là sai ở đâu. Hãy chỉ cho tôi trong Lời Đức Chúa Trời điều Đó sai ở đâu. Vâng. Người ta sẽ không ngăn cản điều đó. Không, thưa quý vị. Nhưng Ấy là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY! Hãy ở lại với Nó, nếu có người nào trong số họ đá anh em ra. Tôi không quan tâm anh em trở nên yếu đuối như thế nào, “Đó là lúc tôi trở nên mạnh mẽ.” Khi người ta đuổi tôi ra, Đức Chúa Trời sẽ đem tôi vào. Ừ-m, vâng. Đức Chúa Trời...Họ đá anh em ra, Đức Chúa Trời sẽ đem anh em vào.

260 Nên nhớ, đó là sự tẩy rửa mà Đức Chúa Trời luôn luôn nhặt lên, những con người vô dụng. Rồi Ngài làm cho họ trở nên *những người quan trọng* cho Ngài. Có lẽ không biết điều đó trong đời này, nhưng nó sẽ ở trong đời sắp đến; đây, đó là một điều thú vị.

261 Và ban cho người đó CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, vì sao? Người đã ở lại với Lời. Người đã có Sứ điệp đúng. Đức Chúa Trời ban cho người một khả tượng. Những người còn lại của họ đã không có

khải tượng. Hiểu không? Người đã có Khải tượng. Tại sao? Bởi vì người đã ở lại với Lời. Đó là chỗ mà chúng ta đã thấy những dấu kỳ và phép lạ. Bởi vì... Những người khác đang làm ra giống như Nó, nhưng người ở lại với Lời. Bây giờ chúng ta hãy nhanh lên.

²⁶² Ê-li, là khi giáo hội của ông đã quay mặt với ông và bỏ lại ông vì thế giới hiện đại. Tôi hình dung Ê-li đã mắng nhiếc họ thật thậm tệ. Anh em không tưởng tượng như vậy chăng? Anh em biết Ê-li là người như thế nào. Tôi hình dung, trong thời kỳ đầu chức vụ của ông, ông đã đứng đó và nói, “Tại sao, phụ nữ các chị đang cố gắng giống như Đệ nhất Phu nhân,” những mũ có dây buộc đó, các bạn biết, “Hoa hậu Giê-sa-bên! Những phụ nữ hiện đại các bà, bắt đầu trở nên giống như Đệ nhất Phu nhân của xứ, ăn mặc giống như bà ta, hành động giống như bà ta. Thầy giảng các ông!” Ồ, chao ôi, ông đã mắng mỏ họ thế nào! Và hết thấy họ thật sự cứ sa ngã cho đến lúc ở đó không còn người nào.

²⁶³ Rồi ông phải đến cuối con đường của mình. Không ai muốn hợp tác với ông nữa. Không giáo hội nào muốn hợp tác với ông. Tất cả giáo hội của ông đã lìa bỏ ông, quay lại với thế gian (giống như bây giờ), đúng thế, tiếp tục trở lại với thế gian. Chỉ có rất ít người còn kiên trì, một người ở đây và một người ở đó, đến từ con đường qua khắp đất nước mà anh em phải đi để gặp người đó, và đại loại như vậy. Ông có hình dáng khá xấu xí, ông đã đến tận cùng của sự hiểu biết của mình.

²⁶⁴ Ông nói, “Lạy Chúa, con đã đứng trên Lời Ngài, con đã nói Lẽ thật. Và hết thấy họ đều bỏ đi, không ai ở lại đây. Con không có, thậm chí không có ai để giảng.” A-men. “Vâng, con đã đứng trên Lời Ngài, Chúa ôi, và giờ đây nhìn xem con ở đâu bây giờ, không người nào trong họ sẽ tiếp nhận con. Con đi vào thành phố, họ nói, ‘Lão già kỳ quặc đó đến đây. Vâng, vâng, lão già kỳ quặc đó đang đến thành phố đây, bây giờ ông ấy sẽ bắt đầu có thái độ nóng nảy—nóng nảy về lối sống hiện đại này ở đây và mọi thứ.’”

²⁶⁵ “Đừng tiếp ông ta! Mục sư, ông đừng hợp tác với lão đó! Không, thưa ông!”

²⁶⁶ Mục sư nói, “Bây giờ ông già cuồng tín đó lại ở trong thành phố. Đây, Ê-li đó ra đây, một ông già đầu hói. Anh em đừng để ý

đến ông già đó. Hãy nhìn xem ông ta, thậm chí ông ta không mặc đồ giống như một giáo sĩ với những áo dài thầy tế lễ giống như của tôi (mũ của ông, các bạn biết đấy; và đứng lên phía trước, và cổ áo tròn, các bạn biết đấy).” Nói, “Ông ấy không...” Nói, “Ông ấy—ông ấy...họ...ông ấy là một loại người khác...Ông ấy—ông ấy là một ông già giống như kỳ cục.”

267 Và tôi hình dung một số gã quan trọng đã nói, “Quý vị biết gì không? Ông ấy—ông ấy là một người loạn thần kinh. Ủ-m, vâng, ông ấy—ông ấy là một người loạn thần kinh, đang sống ngoài đó trong đồng vắng, ở lại trong rừng hầu hết thời gian của mình, đến với một miếng da cừu quấn quanh mình. Ồ, chao ôi! Và rồi kết tội những người đàn bà! Tôi chưa bao giờ thấy một việc như vậy. Quý vị đừng...đừng—đừng—quý vị đừng làm bất cứ điều gì với ông ấy, chút nào! Đừng hợp tác!”

268 Ồ, hội mục sư truyền đạo đã họp lại với nhau, anh em biết đấy, nói, “Đừng—tất cả anh em đừng có điều gì để...Hãy ngoảnh mặt với ông ta, cuối cùng ông ta sẽ...ông ta sẽ lo lắng không biết làm gì. Hãy để ông ta—hãy để ông ta nói oang oang với những người giỏi nhất của riêng ông. Chỉ thế thôi, hãy để mặc ông ta.”

269 Nhưng ông lão Ê-li, bước đi ngay thật với Đức Chúa Trời, (Chà, chao ôi.) ở lại ngay với Lời. Họ sẽ có buổi nhóm nhỏ ở dưới đó, và ông nhìn qua cửa toạ, nói, “Tất cả các người những Giê-sa-bên!”

270 “Ồ, thật bạo gan! Tôi sẽ không bao giờ đi nghe ông đó nói lần nữa! Không, thưa quý vị, tôi sẽ không đi lần nào!”

271 Điều đó không ngăn cản được ông, ông ở lại ngay ở đó đúng như vậy. Khi ông mất hội thánh của mình, khi ông mất của mình...tất cả các giáo phái quay sang chống lại ông, đó là lúc (khi ông đã trở nên yếu đuối) ông nói, “Chỉ còn lại một mình tôi, và họ đang tìm kiếm giết tôi.” Nói, “Họ sẽ bắn tôi nếu người ta sẽ chấp nhận điều đó.” Ủ-m. Hiểu không? “Nhưng tôi...Họ đang tìm kiếm cắt mạng sống tôi. Và tôi chỉ còn lại một mình, Chúa ôi, tôi có thể làm gì?”

272 Đó là lúc, khi ông yếu đuối (tuy nhiên đang chịu đựng đúng, xưng nhận sự yếu đuối và mọi điều khác của mình), thì Đức Chúa

Trời phán, “Hãy đi lên trên núi, Ta sẽ ban cho ngươi một sứ điệp mới. Ta sẽ gửi cho ngươi một sứ điệp mới bây giờ. Ta đã bảo ngươi rồi, ‘Hãy đi lên án những điều này,’ giờ đây Ta sẽ sai ngươi trở lại với điều gì đó để chứng minh Nó đúng.” Phán, “Hỡi Ê-li, ngươi đã làm một việc tốt. Ngươi đã nói với họ về Đệ nhất Phu nhân, và hết thảy điều đó, và họ đã làm thế nào. Ngươi đã lên án A-háp và hết thảy thứ hiện đại và tất cả những giáo hội hiện đại của nó, và chúng ta đã nói với họ những thầy giảng họ thuộc về đâu. Ngươi là một tấm gương. Ngươi đã đứng đó không có sự giúp đỡ nào, bất cứ tổ chức nào, không có bất cứ cái gì đằng sau ngươi, nhưng ngươi đã ở lại với Lời Ta. Bây giờ Ta sẽ ban cho ngươi điều gì đó. Hãy đi xuống đó và nói với người đạo đức giả kia, ‘CHÚA PHÁN NHƯ VẬY! Sẽ không có ngay cả một giọt sương từ Trời rơi xuống cho đến khi ta gọi nó.’” Chao ôi! Chao ôi! Dem ông lên trên đỉnh núi để chỉ cho ông thấy điều gì đó!

²⁷³ Ô, tôi có thể thấy ông sáng hôm đó, đang đến, đang bước xuống con đường Sa-ma-ri đó. Ông chẳng có gì lắm để nhìn, chắc chắn, cái đầu hói đó lảng bóng dưới mặt trời, tóc bạc và râu quai nón lòa xòa xung quanh mặt ông, quần một miếng da cừu. Kinh Thánh nói ông là người “đầy râu tóc,” tóc bao phủ khắp mặt ông, tôi hình dung ông là một người nhếch nhác để nhìn vào; cây gậy nhỏ cũ kỹ đó trong tay ông, với đôi mắt già nua nhỏ bé nhìn thẳng lên trời, đang bước đi xuống trên đường. Và anh em...ông...Tôi đoán ông hành động giống như người mười sáu tuổi khi ông đã gần tám mươi. Ông đang đến đây, đi xuống đường, thẳng ngay đến Sa-ma-ri. Hỡi anh em, ông đã làm điều mạnh mẽ lúc đó trong sự yếu đuối của mình, “Sức mạnh của Ta thì đủ. Đừng lo lắng về những tổ chức đó, hỡi Ê-li. Đừng lo lắng về họ, sức mạnh của Ta là hết thảy những gì ngươi cần.”

²⁷⁴ Tôi nhớ một lần đang đứng bên cạnh một đền thờ lớn, và tôi nói, “Lạy Chúa, con ghét cho họ đến văn phòng của—của con.”

Ngài phán, “Ta là Phần của ngươi.” Hiểu không? “Ta là Phần của ngươi.”

²⁷⁵ “Trong—trong sự yếu đuối thế thì Ta—Ta là...Sức mạnh của Ta thì mạnh mẽ. Ý chỉ trọn vẹn của Ta có thể được thực hiện (Phao-lô, hay Ê-li, bất kể ngươi là ai) khi ngươi đi ra khỏi đường

đó.” Hiểu không? “Trong sự yếu đuối người, thì Ta được làm mạnh mẽ. Ta là Đấng ấy! Ta là Đấng Mạnh Sức mà đến trong và làm đầy đầy.”

²⁷⁶ Tôi có thể thấy ông đang bước trên đường xuống xứ Sa-ma-ri đó, đôi mắt già nhỏ bé đang nhìn như *thế*, chàng trai, hầu như nhìn ông cười nửa miệng. Thưa anh em, ông bước ngay đến trước mặt A-háp. Ông không hề nói cả lời, ông không hề nói lắp. Không, không! Đang đập dưới bộ ngực gầy nhom già nua nhỏ bé đó là một trái tim có Đức Thánh Linh đang sống trong đó. Vâng, thật vậy! Bước xuống con đường đó, bước thẳng đến trước mặt A-háp, và nói, “Sẽ không có thậm chí giọt sương rơi xuống nếu ta không gọi nó.”

²⁷⁷ Ông bước chậm chậm và, quay lại, ông đi trở về trong đồng vắng. Nói, “Đó là một việc tốt, Ê-li. Hãy đến đây, Ta đã ra lệnh cho hết thầy chim quạ nuôi người ăn lúc này, và rồi... và hãy ngồi xuống đây nghỉ ngơi một chút.” Ô, chao ôi!

²⁷⁸ Khi ông yếu đuối, ấy là lúc ông mạnh mẽ. Vâng, thưa quý vị. Ông đóng bầu trời lại để nó sẽ không mưa. Đó là khi ông trở nên mạnh mẽ, khi ông đã mất giáo hội của mình, mất mọi thứ ông đã có, mọi thứ khác. Nhưng ông đã ở lại với Lời Đức Chúa Trời, thì ông có quyền năng để đóng cửa bầu trời.

²⁷⁹ Khi Gia-cốp mất tất cả sức mạnh của mình, thì Đức Chúa Trời ban cho ông quyền năng để trở nên hoàng tử. Hiểu không?

²⁸⁰ Khi Phao-lô mất sự học vấn của mình và hết thầy thần học của ông, thì Đức Chúa Trời khiến ông trở nên một nhà truyền giáo cho các dân Ngoại.

²⁸¹ Khi Môi-se mất hết tất cả khả năng của mình và trở nên yếu đuối, Đức Chúa Trời đã làm cho ông đầy quyền năng và sai ông xuống xứ Ê-díp-tô trong năng quyền của Thánh Linh, lúc tám mươi tuổi; râu tóc lòa xòa, vợ ông ngồi trên một con la và một con trẻ ở bên hông nàng, và một cây gậy trong tay ông, đi xuống và chinh phục xứ Ê-díp-tô. Đúng thế. Hiểu không? Không có một đạo binh đằng sau ông, giống như ông muốn đi, nhưng trong năng quyền của Thánh Linh. A-men!

Khi anh em yếu đuối ấy là lúc anh em mạnh mẽ.

282 Chỉ bước xuống đường đó, ông không nói lắp, ông không trượt ngã, ông không là gì cả, bước ngay đến trước mặt A-háp, và nói, “Tôi đã có Lời của Chúa.”

Ông ta nói, “Người là kẻ gây rối loạn Y-sơ-ra-ên.”

283 Ông ta nói, “Người là kẻ đang gây rối loạn Y-sơ-ra-ên.” Vâng, thưa quý vị. Ồ, thưa anh em! Vâng, thưa quý vị. “Hãy mang những thầy tế lễ trí thức của các người lên đây, và chúng ta hãy xem ai là Đức Chúa Trời.” Thế đấy. “Hãy lên Núi Cạc-mên, hãy để Đức Chúa Trời mà đã đáp lời tại lễ Ngũ Tuần đáp lời lại lần nữa. Chúng ta hãy xem Đức Chúa Trời vẫn là Đức Chúa Trời không, Chúa Jêsus hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi không.” Ông đi lên núi, ông đã có Sứ điệp. Vâng. Ông đã trở nên thật yếu đuối trước đó, mặc dầu, ông đã mất mọi sự trước khi ông làm điều đó. Ông phải trở nên yếu đuối trước khi ông có thể được mạnh mẽ.

284 Chính sự đơn giản của Phúc âm làm nhiều người nghi ngờ. Họ cố gắng làm cho Nó trở nên một cái gì khác trí thức vĩ đại, trong khi nó thì đơn sơ. Nhưng Đức Chúa Trời đã lấy chính công cụ khiêm nhường và yếu đuối và sự đơn sơ, để làm các công việc của Ngài. Đó là công cụ duy nhất trong tay Đức Chúa Trời.

285 Giảng Báp-tít, Sứ điệp của ông, người dọn đường của Đấng Christ, Nó quá đơn giản đến nỗi mọi người không hiểu được. Hãy lắng nghe chỉ một phút thôi. (Tôi hi vọng tôi sẽ không giữ anh chị em lại quá lâu, anh chị em đang đứng quanh những bức tường, đấy.) Nhìn xem! Giảng, khi... Tất cả những vị tiên tri đã làm chứng về sự đến của Đấng Mê-si. Một trong số họ đã nói rằng “Núi sẽ nhảy nhót giống như những chiên đực nhỏ.” Những người khác nói, “Lá cây sẽ vỗ tay vui mừng.” Một người nói, “Mọi nơi sùng thấp sẽ được cao lên, và những nơi cao sẽ bị hạ xuống.” Ồ, chao ôi! Một ngày tuyệt vời làm sao!

286 Anh em có hình dung Trường của các Tiên tri và quan điểm trí thức về điều đó không? Ồ, chao ôi, họ đã có mọi vật rất kinh điển! Nhưng khi điều đó đã xảy ra, từ ngoài đồng vắng đi vào một thầy giảng già nua chưa bao giờ đến trường một ngày trong đời, có lẽ ngữ pháp của ông rất nghèo nàn. Cha ông là một thầy tế lễ, nhưng Đức Chúa Trời đã lấy ông ra từ nơi đó. (Chúng ta đã

biết điều đó trong bài học trường Chúa nhật vừa rồi.) Sẽ không để ông bị lẫn lộn với những giáo phái của họ, và mang ông vào đồng vắng để chính Ngài huấn luyện ông. Đó là loại—đó là loại người sẽ ở lại với Lời Đức Chúa Trời.

²⁸⁷ Ở trong đồng vắng ra, khoảng ba mươi tuổi; tôi tưởng tượng một bộ râu đen lòa xòa khắp mặt ông, xù lên; mảnh da cừu to cũ kỹ quấn quanh ông; đứng trong bùn, quì gối ngược lên; nói, “Ta là người mà đã được tiên tri Ê-sai nói đến.” Và một số trong các giáo phái xuất hiện; ông nói, “Đừng tự nói trong chính các người, ‘Chúng ta có *cái này* và *cái kia*,’ Đức Chúa Trời có thể khiến những hòn đá này sanh ra con cái cho Áp-ra-ham!” Ồ, chao ôi! Tại sao? Ông đã có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY! Ông đã có Sứ điệp. Đức Chúa Trời nói trước ông sẽ đến. Và lý do...Nó đến quá đơn giản như vậy, Nó vượt quá sự hiểu biết của họ.

²⁸⁸ Khi Chúa Jêsus đến, Ngài phán, “Các người đi ra để xem điều chi, một người diễn thuyết trí thức mà có thể được thay đổi từ Giám Lý thành Báp-tít, và từ Báp-tít thành một người Trưởng Lão, từ người Trưởng Lão thành người Ngũ Tuần, và một người Ngũ Tuần thành một điều gì khác phải không? Các người đi ra để xem cây sậy bị gió rung chằng? Không phải Giăng!” Phán, “Thế thì các người đi ra có phải xem người mặc áo tốt đẹp chằng?” Ngài phán, “Họ ở trong đền vua, loại mục sư truyền đạo đó.” Ngài phán, “Các người đi ra để xem chi, một đấng tiên tri chằng?” Ngài phán, “Còn hơn một đấng tiên tri nữa!”

²⁸⁹ Giăng còn hơn một đấng tiên tri nữa. Và, hãy xem, ông khiêm nhường nhất trong tất cả họ. Nhưng ông còn hơn cả đấng tiên tri. Anh em biết Giăng là gì không? Ông là sứ giả của giao ước. Chắc chắn, là ông. Ông đã vượt xa một đấng tiên tri. Một *đấng tiên tri* là người trông thấy các sự việc. Giăng, cũng đã thấy, nhưng ông còn vượt xa hơn điều đó. Ông là một sứ giả của giao ước. Ngài phán, “Đúng thế, đây là người đã được nói đến, ‘Ta sẽ sai sứ giả Ta đến trước mặt Người.’” Đó là người ấy, ông là sứ giả của giao ước. Chắc chắn. Trong cách đến đơn sơ của ông, nó thật sự đã làm mù mắt người trí thức.

290 Bây giờ chúng ta phải kết thúc ngay, khoảng vài phút nữa, có một vài điều tôi muốn nói ở đây, một số câu Kinh Thánh và một số ghi chú.

291 Còn về người đàn bà góa với một nắm bột thì thế nào? Bà đã biết sự yếu đuối của mình, chính bà có thể chết đói. Bà không có thức ăn. Bà không thể đi nơi nào khác và mượn một ít thức ăn, không ai khác có gì cả. Nhưng bà đến một chỗ, một người tin vĩ đại, chồng bà đã là một người vĩ đại của Đức Chúa Trời. Và bà là một góa phụ, với một đứa con. Và bà chỉ còn một nắm bột, nhưng nó đủ, đó là tất cả những gì bà cần; được dâng trong tay của Đức Chúa Trời, bà đã sống dựa vào điều đó trong ba năm rưỡi, dựa vào một nắm bột. Bà đã trở nên yếu đuối.

292 Sáng hôm đó bà đi ra lượm hai que củi, và bẻ chúng rồi nhóm chúng lại với nhau. Đây, hai khúc củi là hình Thập tự giá. Hiểu không? Bẻ ra...Bà nói, “Tôi sẽ lấy hai khúc củi này.” Bà đã không hề nói, “Tôi sẽ lấy một ôm đầy củi,” bấy giờ, chỉ lấy hai khúc củi. Đúng thế. Thấy biểu tượng không?

293 Và, vâng, cách cổ xưa...Cách để nhen lửa lúc bấy giờ, là lấy những khúc củi và đặt chéo nhau, đốt chúng ngay ở giữa. Khi tôi đi cắm trại, tôi...trong những núi ban đêm, để giữ cho khỏi lạnh, tôi đặt một khúc củi cách *này* và một khúc củi cách *khác*, và vào ban đêm chỉ giữ cho nó cháy đến cùng, và nó cháy lên như thế khi bạn đặt ra, đây, ngay qua hình thập tự giá.

294 “Tôi thì có hai khúc củi. Tôi sẽ làm bánh, dọn bữa ăn này, một nắm nhỏ bột này, và làm một cái bánh cho tôi và con trai tôi. Chúng tôi ăn nó và chết.” Bà thật sự yếu đuối, phải không? Bà đã nói...Và bà quay lại và bắt đầu bước lui. Ồ, buổi sáng nóng nực đó! Ồ, đã quá lâu rồi mà chẳng có gì cả. Mọi thứ...Không có nước, và dân chúng đang kêu la, người ta sắp chết, khắp nơi; không có nơi nào để mượn, không có gì để làm. Bà đã cùng đường. Bà đã ở trong sự yếu đuối của mình. Bà nói, “Tôi sẽ nấu dọn cho tôi và con trai tôi, và rồi chúng tôi sẽ ăn và chết.” Vì thế bà quay lại và bà nói...

295 “Chờ một chút!” Bà quay lại. Và gương mặt nhăn nheo già nua đó đang chống gậy bước qua cổng dưới đó, nói, “Hãy đi làm cho ta một cái bánh nhỏ trước, và đem ra cho ta.” Ồ! “Cũng hãy

mang cho ta ít nước trong tay người, và một miếng bánh, vì, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY!”Ồ, chao ôi, người đàn bà đó đã làm điều ấy.Ồ, chao ôi! Một chút đó bà đã có, đấy, bà dâng nó lên cho Đức Chúa Trời. Điều đó đã đủ nuôi bà trong suốt những ngày còn lại. Đúng thế. Đấy, khi bà yếu đuối ấy là lúc bà mạnh mẽ.

²⁹⁶ Một người chỉ có một ít dầu trong bình. Và bà không có gì cả, hai con trai bà sẽ bị bán cho người bảo lãnh. Bà không có gì khác ngoài cái bình nhỏ có một chút dầu này. Không có gì nhiều, bà đã cùng đường.

Ê-li nói với bà, nói, “Người có vật gì trong nhà?”

Thưa, “Chỉ một ít dầu trong bình.”

Nói, “Hãy đi tới hàng xóm của người, hãy mượn chúng nhiều.”

²⁹⁷ Ở đó, nhìn xem, sẵn sàng cho phép lạ xảy ra. Hử? Hãy sẵn sàng! Đa-vít đã nghe âm thanh đó trong những bụi dâu. Ê-li đã thấy một đám mây chỉ cỡ bằng một bàn tay, nói, “Tôi nghe tiếng mưa lớn.” Giả như Đức Chúa Trời có thể chỉ lấy những bình trống không nào đó! Đúng thế.

Ông nói, “Hãy đổ đầy làm cho chúng đầy nhà.” A-men!

²⁹⁸ Thấy những gì Đức Chúa Trời muốn không? Đức Chúa Trời đã phải có những bình trống không. Hãy lắng nghe! Chúng ta đã có quá nhiều giáo lý, quá nhiều việc làm vô lý của giáo hội, đến nỗi chúng ta ở dưới đáy thùng. Chỉ còn lại một điều duy nhất, quay lại với Đức Chúa Trời và Lời Ngài. Và nếu như anh em sẽ làm điều đó, trở nên những cái bình trống không nào đó. Lấy hết thầy Giám Lý ra khỏi chúng, lấy hết Ngũ Tuần ra khỏi chúng, và lấy hết Báp-tít ra khỏi chúng, và chỉ để hết thấy họ là những cái bình trống không, và đặt chúng vào trong nhà. Và rồi lấy từ Bình này và bắt đầu đổ vào, a-men, thật sự bắt đầu đổ vào.

²⁹⁹ Bà đã có đủ dầu dùng cho mình và các con bà, và mọi thứ khác, và trả hết nợ. Tại sao? Tại sao? Chỉ một ít những gì bà có, đã đem dâng hiến cho Đức Chúa Trời, và làm theo lời của đấng tiên tri này, bà đi ra ngay.

³⁰⁰ Đức Chúa Trời, ban cho chúng ta vị tiên tri sẽ lấy Lời Đức Chúa Trời, mà sẽ không lấy điều gì khác nào đó, nhưng chỉ lấy

những bình trống không. Nếu như Đức Chúa Trời chỉ có thể lấy những bình trống không, và rồi lấy Lời của Đức Chúa Trời và đổ Nó vào trong người đó.

³⁰¹ Không phải người nào đó nói, “Ồ, tôi rung động khi tôi tiếp nhận Nó. Tôi đã nói tiếng lạ khi tôi tiếp nhận Nó. Tôi đã nhảy múa trong Thánh Linh.” Hãy quên điều đó đi, đấy, hãy quên nó đi!

³⁰² Cứ ở lại đó cho đến khi Nó đến, chỉ thế thôi, cho tới khi bình thì đầy. Chính là điều đó. Đó là cách anh em làm nó. Vâng, thưa quý vị, sự đơn sơ của Nó! “Các bình đã được đổ đầy,” thật chúng ta có thể ở lại trên điều đó!

³⁰³ Chính những môn đồ, tất cả sự xáo động ngày nọ, Chúa Jêsus phán với họ, phán, “Có năm ngàn người ở đây,” và nói, “họ đang xỉu, họ đang đói gần chết.”Ồ, tôi có thể lưu lại trên điều đó một giờ nữa. “Năm ngàn người, đang đói,” có một trăm tỉ người đang chết đói!

Nói, “Hãy bảo họ đi về.”

Phán, “Không cần phải làm như thế.” Phán, “Các ngươi cho họ ăn.”

³⁰⁴Ồ, chao ôi! Tôi có thể hình dung ra sự tập trung mọi thứ họ có thể tìm thấy, và anh em biết khi họ lấy hết thấy (mọi thứ) tập trung lại đó...Xin lỗi sự diễn tả, “dồn lại.” Nhưng họ đã có mọi thứ, họ nói, “Bây giờ, ở đây, chúng ta đã đi qua toàn bộ cái trại. Chúng ta không có lấy một xu, vì thế chúng ta không thể có chiến dịch.” Anh em hiểu không? “Vì thế chúng ta có mọi thứ ở đây, nhưng điều duy nhất chúng ta có thể thấy là chỉ có năm cái bánh nhỏ và hai con cá nhỏ của một cậu bé còi cọc” giống như Đa-vít, đi ra từ đồng vắng ở đằng kia. “Đó là tất cả những gì chúng ta có được. Đó là hết thấy những gì chúng ta có thể kiếm được. Chúng ta đã vắt hết óc ra tìm rồi. Chúng ta không thể tìm thấy cái gì khác, Giảng ạ.” Phi-e-rơ nói, “Đó là tất cả những gì chúng ta có thể làm. Đó là hết thấy những gì chúng ta có thể làm. Chúng ta đã nghĩ hết cách rồi. Đó là thứ thực phẩm duy nhất trong hàng thức ăn mà chúng ta đã kiếm được.”

³⁰⁵ Thế đấy, tôi chỉ có thể lấy một câu Kinh Thánh quen thuộc, Công vụ 2:38, và đó là tất cả những gì chúng ta cần, chỉ vâng theo

Đó. Anh em không phải học những thần học viện, tất cả về *điều này, điều kia, điều nọ*, chỉ lấy điều Đó. Vâng, chỉ—chỉ lấy điều Đó, đó là tất cả những gì anh em cần, “Hãy hối cải, ai nấy trong anh em, và chịu báp tem nhưn Danh Chúa Jêsus Christ để được tha tội mình, và anh em sẽ được đổ đầy Dầu.” Hiểu không? Chỉ làm cho mình trống không, sẵn sàng cho Điều đó, đó là tất cả những gì anh em cần. Chỉ để một giọt vào nó, rồi xem nó làm đầy.

³⁰⁶ Anh em biết, hầu như không khó để nhỏ một giọt vào trong mỗi bình đó. Có lẽ ông lấy ngón tay mình, giống như thế *này*, chỉ nhỏ nó vào trong mỗi bình như thế; nhìn lại và nó đã đầy. Chỉ nhỏ nó ra, đấy, đó là tất cả những gì ông cần, bởi vì nó là dầu được chúc phước.

³⁰⁷ Đừng lấy kinh nghiệm thần học viện nào đó. Hãy lấy Lời Đức Chúa Trời và nhỏ Nó vào đó, thấy nó sẽ đầy.

³⁰⁸ Ông nói, “Ồ, chúng ta phải làm loại giọt gì? Có lẽ chúng ta có thể lấy điều gì đó ra từ Thi thiên.”

³⁰⁹ Anh em nhận lấy những gì tôi đã nói với anh em, “Hãy hối cải, và nhưn Danh Chúa Jêsus Christ chịu phép báp-têm để được tha tội, và anh em sẽ được đổ đầy từ Giọt đó.” Chỉ nhỏ giọt ấy trong đó, và anh em sẽ được đổ đầy từ Giọt đó. Đó là Giọt mà Phi-e-rơ đã dùng vào Ngày lễ Ngũ Tuần. Đó là Giọt mà Phao-lô đã dùng. Đó là Giọt mà hết thầy các môn đồ đã dùng. Phần còn lại của nó sẽ được thêm vào, anh em chỉ nhận lấy Giọt đó và đi theo qua đó, và phần còn lại của nó sẽ ổn thoả.

³¹⁰ Trở nên yếu đuối! Trở nên trống không! Làm trống rỗng hết thầy, và rồi từ đó nó sẽ cứ nhỏ vào, và Đức Chúa Trời sẽ làm phần còn lại của sự nhỏ giọt. Anh em chỉ làm điều đó. Anh em quì gối xuống và nhận lấy điều đó với tất cả tấm lòng mình. Hãy nhỏ vào lòng bạn ngay bây giờ và nói, “Đức Chúa Trời ôi, con tin Nó, với cả tấm lòng con!” Đức Chúa Trời sẽ lo liệu phần còn lại của những giọt đó, nó sẽ được làm cho đầy đầy, “Người sẽ được nhận-...đầy đầy với Đức Thánh Linh.”

³¹¹ Lúc bấy giờ họ có năm cái bánh nhỏ và hai con cá. Vậy họ sẽ làm gì? Vì thế họ đến gần và nói, “Đây là tất cả những gì mà chúng tôi có thể tập trung lại. Chúng tôi đã nghĩ hết cách. Chúng

tôi không thể tìm thấy miếng bánh nào khác ở đâu nữa, không có người nào nữa. Và cậu bé này, có lẽ đang đóng vai...cậu bé chơi trốn học, đã đi học buổi sáng nay, và bỏ học và đi xuống đây câu cá. Và chúng tôi bắt được nó dưới đây trên một nhánh sông, nó đến để nghe. Và, ở đó, nó có năm cái bánh.” Cảm tạ Đức Chúa Trời vì cậu bé đó! Vâng, thưa quý vị. Nói, “Chúng tôi...điều duy nhất chúng tôi có thể tìm trong đời là giọt nhỏ xíu này ở đây.” Nói...

³¹² Chúa Jêsus phán, “Điều đó đủ rồi. Hãy mang chúng lại đây.” Hiểu không? “Hãy mang nó lại đây, để Ta dùng nó. Hãy để Ta có giọt nhỏ đó, Ta sẽ lo liệu phần còn lại của nó. Bây giờ, các người chỉ giữ việc phân phát ra khi Ta ban cho các người từ giọt này.”

³¹³ Và mỗi người trong anh em nhận giọt của Công vụ 2:38 sáng nay, vào trong lòng anh em, và chỉ lấy từ đó và nhìn xem Ngài bắt đầu bẻ Bánh Sự Sống cho anh em. Anh em hãy ăn năn, chịu phép báp-têm như Danh Chúa Jêsus Christ cho được tha tội mình, và rồi thấy Đức Thánh Linh nhỏ giọt vào không, cứ tiếp tục nhỏ vào người *này* và nhỏ giọt vào người *kia*, nhỏ vào ở *đây* và nhỏ vào ở *đó*, và đang nhỏ giọt ở *đó*, và sẽ có một sự đầy dẫy của Đức Thánh Linh! Đúng!

³¹⁴ Anh em không phải đi học ở những trường thần học. Anh em không phải thông minh. Điều duy nhất anh em phải làm là nhận biết mình không là gì cả. Hãy để Đức Chúa Trời nắm giữ anh em, Ngài sẽ chăm sóc phần còn lại của nó.

³¹⁵ Tốt lắm, khi đó Tiếng ấy phán, “Hãy mang chúng đến đây.” Đó là những gì Đức Chúa Trời cần sáng nay, hãy mang đồng bình trống không đến cho Ngài. Ngài sẽ lo liệu phần còn lại của nó. Vâng, thưa quý vị.

³¹⁶ Người mù Ba-ti-mê đang ngồi bên công, rách rưới, lạnh lẽo, ồ, khoảnh khắc yếu đuối nhất của ông, thì ông nghe một Tiếng, nói, “Hãy mang ông ta đến đây.” Đúng thế, nó, lúc nào đó, chính là thời điểm yếu đuối nhất của bạn.

³¹⁷ Đó là Ma-ri ở mộ, tấm lòng tan vỡ, Con Trẻ của bà, Con Trai của bà đã bị giết chết, mọi sự, mọi hi vọng đã tan biến. Và bà đi

đến xúc xác Ngài, và thậm chí thân thể Ngài không ở đó nữa. Và bà nghe một Tiếng phán, “Hỡi đàn bà kia, cứ sao người khóc?”

³¹⁸ Bà nói, “Người ta đã mang xác Chúa tôi đi. Và tôi...” Một người nhỏ bé đáng thương, là Con của bà đã bị đặt trong tình trạng ô nhục; đã lột trần Ngài và treo Ngài lên trên Thập tự giá, và hành hạ Ngài và đóng đinh Ngài trên đó, sau khi Ngài đã tuyên bố là Đấng Mê-si, sau khi bà đã biết rằng Đức Thánh Linh phủ bóng trên bà và mang đến Con Trẻ này. Chính là Con của Đức Chúa Trời. Bà đã thấy các công việc của Ngài, và mọi việc, và thấy ngay vào lúc yếu đuối nhất...

³¹⁹ Và ở đó Chúa Jêsus đã phải chịu đựng sự chống trả kẻ ác, đứng chống lại những tổ chức kia, đã đứng chống trả những người Pha-ri-si kia; và trở nên yếu đuối và chính Ngài qui phục cho đến chết, và đã chết như một tội nhân trên Thập tự giá, mang lấy tội lỗi của chúng ta. Chính Thi thiên, chính những vị tiên tri mà họ tin vào, đã nêu ra (hàng trăm năm trước) chính những Lời mà Ngài đã phán trên Đồi Sọ, và họ đã không thấy điều đó. Giáo hội lớn của họ...

³²⁰ “Đức Chúa Trời tôi ôi,” Đa-vít đã nói, “Đức Chúa Trời tôi ôi, sao Ngài lìa bỏ tôi?” Thi Thiên 22, “Tất cả các xương của tôi, chúng nhìn chăm chăm vào tôi, không một cái nào trong chúng bị gãy. Họ lắc đầu mà rằng, ‘Người đã tin cậy vào những... Người—Người đã cứu những kẻ khác, Chính Người lại không cứu được Người.’” Và hết thấy những điều mà các đấng tiên tri đã nói, đã đứng ở đó! Và Chúa Jêsus, sắp chết, nắm giữ Lời đó, phó thác chính Ngài. Đức Chúa Trời, Em-ma-nu-ên, trở nên quá yếu đuối đến nỗi Ngài phục tùng chính Ngài cho đến chết, và bị chôn trong mồ mả, và linh hồn Ngài đã xuống địa ngục. Sự yếu đuối! Nhưng ra ngoài sự đầu phục hoàn toàn đó... đã đến vào buổi sáng Phục sinh ấy, kết thúc con đường của Nó từ nơi thấp nhất.

³²¹ Ngài là Đấng Tối Cao, và trở nên người thấp nhất. Ngài đến với những người tầm thường nhất, đi vào thành phố hèn hạ nhất. Và người lùn nhất trong thành phố phải nhìn xuống Ngài. Từ đó đi đến cái chết, và từ cái chết đi đến mộ địa, và từ mộ địa đi xuống âm phủ; đến chỗ thấp nhất có thể có được, đến chỗ địa ngục thấp nhất mà có thể nghĩ tới, Ngài đã đi đến đó.

³²² Nhưng rồi, từ đó, Đức Chúa Trời bắt đầu khiến Ngài sống lại. Qua Ba-ra-đi, từ đó đến—đến mờ mả, và từ mờ mả đến sự Vinh hiển, và quá Cao đến nỗi Ngài phải nhìn xuống để thấy Thiên đàng. Tôn lên các ngôi của Ngài trên Thiên đàng!

³²³ Người mẹ nhỏ có tấm lòng tan vỡ đó, không biết điều này, đang đứng đó, “Họ đã mang Chúa tôi đi, và tôi không biết ở đâu.” Bà đã...đó chính là lúc bà yếu đuối nhất. Chúa của—của bà đã chết. Họ đã đóng đinh Ngài trên cây thập tự, tuy nhiên Ngài để điều này...đóng đinh Ngài trên cây thập tự trong sự xấu hổ của việc treo Ngài lên đó bị trần trụi trước mặt những người kia; và đã đâm một bên hông Ngài, và máu đổ ra, và nghe tiếng Ngài kêu khóc trên Thập tự giá, và thấy trái đất rung chuyển, và cả bầu trời nhận thức Ngài đã chết. Dem Ngài xuống, thân thể đã cứng lạnh, rồi đặt Ngài vào trong mộ. Bà nghĩ, “Sự tôn trọng cuối cùng tôi có thể làm được cho Con yêu quý của tôi là đến và xúc xác cho Người, mà bây giờ người ta đã mang Người đi mất.” Và bà đứng đó khóc, bà mẹ nhỏ bé ấy đang đứng đó khóc, nước nở. Ôi, khoảnh khắc yếu đuối nhất!

“Hỡi đàn bà kia, sao ngươi khóc?” là Tiếng đấng sau bà.

³²⁴ Bà nghĩ đó là người canh giữ ở nghĩa địa, bà nói, “Ồ, họ đã mang Ngài đi...” Thậm chí bà không thể quay lại, bà đã quá yếu đuối. Bà nói, “Tôi đã lên đó lúc ấy suốt ba ngày đêm này. Tôi đã đứng nhìn và xem sự khổ hình, tôi đã nhìn Người Yêu dấu của chính tôi mà tôi biết là Con Đức Chúa Trời. Tôi biết Ngài là vậy! Và tuy nhiên người ta...” (Nhìn hướng khác, và Ngài ở phía sau.) “Và họ đã mang Ngài đi và họ đã đóng đinh Ngài trên cây thập tự. Tôi đã thấy Ngài sống lại từ mờ mả. Tôi đã thấy Ngài làm hết phép lạ này đến phép lạ khác. Và tôi biết Đức Thánh Linh...Đức Chúa Trời biết tấm lòng tôi, tôi vô tội về bất cứ điều gì, và Đức Thánh Linh ban cho tôi Con Trẻ đó mà tôi chưa biết một người nam. Thật tôi biết rằng điều đó là thật! Và tôi đã chứng kiến Ngài bị sỉ nhục và...lột áo quần của Ngài ra khỏi Ngài, và treo Ngài lên trên đó và đánh đập Ngài. Ngài đã chết cái chết kinh khủng nhất. Tôi yêu thương Ngài, tôi không quan tâm những gì đã làm với Ngài. Tôi vẫn muốn chôn Ngài, tôi muốn—tôi muốn chôn cất Ngài theo đúng lệ, và họ đã mang Ngài đi. Tôi đã ở đó ngày này qua ngày

khác, lòng tôi tan vỡ. Tôi thật sự đang chịu đựng trong hoàn cảnh này. Tôi không biết người ta đã làm gì với Chúa tôi.”

325 Ngài phán, “Hỡi Ma-ri.” Và lúc đó bà mạnh mẽ. A-men! “Hãy đi bảo cho các môn đồ của Ta rằng Ta sẽ gặp họ trong xứ Ga-li-lê.” Ồ, chao ôi!

326 Trong sự yếu đuối thì chúng ta được làm cho mạnh mẽ. Khi anh chị em yếu đuối, ấy là lúc anh chị em trở nên mạnh mẽ.

327 Phi-e-rơ, sau đó ông đã ra đó đánh cá, ông đã... công việc của ông là đánh cá. Tôi hầu như thích công việc của ông. Và vì vậy, ông trở về đó đánh cá, với tất cả sự nản lòng, biết rằng ông đã chối Đấng Christ. Ồ, chao ôi! Nghe Đấng Tiên Tri đứng đó và bảo ông, “Hỡi Phi-e-rơ, người nói người yêu Ta chẳng?”

328 Ông đáp, “Ôi lạy Chúa, Chúa biết rằng tôi yêu Chúa.” Ông nói, “Tôi yêu Ngài. Tôi sẵn sàng chết cho Ngài.”

329 Ngài phán, “Hỡi Phi-e-rơ, người nghĩ người muốn nói điều đó, nhưng người sẽ chối Ta ba lần trước khi... Người sẽ chối Ta ba lần trước khi gà gáy. Hãy xem, người sẽ chối Ta ba lần trước khi gà gáy.”

330 Và rồi thấy điều đó ứng nghiệm, khi ông đã đứng đó và nói “Tôi không biết Người. Không, tôi không biết gì về họ những người Ngũ Tuần ở đó.”

331 Không phải là hết thì giờ giảng dạy, ấy chỉ là đồng hồ đeo tay của tôi bị trục trặc. [Chuông báo thức trên đồng hồ đeo tay của Anh Branham vang lên—Bt.] Hiểu không? Nói rằng, “Tôi—tôi biết...” Tôi—tôi cho rằng bây giờ phải ngừng, nhưng tôi—tôi không thể ngừng ngay lúc này, đây, vì thế tôi phải làm xong điều này ở đây chỉ một phút.

332 Ông nói, “Tôi—tôi—tôi—tôi biết tôi đã chối Ngài. Tôi đã chối Ngài trước mặt Phi-lát. Tôi đã chối Ngài trước người đàn bà tầm thường đó đến gần tôi, hỏi, ‘Người chẳng phải là một trong những người đó sao?’ ‘Không!’ Và thậm chí còn nguyên rửa!” Ồ, ông ta có dáng vẻ dễ sợ. Nói, “Tôi—tôi—tôi...” Bà đã chối... Ông đã chối Ngài. Và ông đã thấy Chúa Jêsus đứng và nhìn qua, lúc đó là khi gà gáy, nhìn qua vào Phi-e-rơ. Ông đi ra ngoài. Ồ, ông

đã làm chính mình thất vọng, ông nói, “Sao tôi còn sống nữa làm gì?”

³³³ Và rồi, bên cạnh đó, ông nói, “Tôi nghĩ mình sẽ đi về và đánh cá lại. Tôi không thể giảng nữa, vì vậy tôi sẽ chỉ đi về và bắt đầu việc đánh cá.” Ông đã quăng lưới và chờ đợi suốt đêm dài, mà chẳng bắt được một con cá nào. Và ông đã ở một tình trạng yếu đuối, ông không có gì cả, nản lòng với chính mình, chấm dứt những khả năng của ông.

³³⁴ Ồ, ông nghĩ mình là một người vĩ đại, chặt đứt lỗ tai con trai thầy tế lễ thượng phẩm như thế. Ồ, ông nghĩ mình là một người vĩ đại, anh em biết đấy, ông đã học biết điều gì đó. Nhưng ông không biết gì cả! Ông phải quên đi tất cả về nó.

³³⁵ Và ông đã đi ra ngoài đó, nói, “À, tôi biết một điều, tôi là một người đánh cá. Tôi vẫn có thể sống một cuộc đời, đánh cá.” Ông quăng lưới suốt đêm mà chẳng được gì cả. Ồ, thật nản lòng! Mỗi lần ông kéo nó lên, một cái lưới trống rỗng. Và ông đã quá nản lòng! Ông đã ở vào thời điểm yếu đuối nhất, nói, “Tôi chỉ có thể cảm thấy thật tốt khi nhảy khỏi thuyền này. Dù sao đi nữa, tôi không xứng đáng gì cả.”

Ngài phán, “Hỡi các con, không có con cá nào hết sao?”

³³⁶ Nhìn vào bờ, và có một Người đứng đó. Ông nói, “Không, chúng tôi đã làm việc cực nhọc suốt đêm và chẳng được gì. Tôi đã nghĩ mình là một người đánh cá.”

“Phải người đó không, Si-môn?”

³³⁷ “Vâng. Ồ, tôi đã làm việc suốt đêm mà chẳng có được gì. Ồ, tôi—tôi...Chúng tôi đã không đánh được con cá nào ở đây.”

Ngài phán, “Vậy thì, hãy thả lưới phía bên kia.”

³³⁸ “Chúng tôi đã thả...Điều gì?” Rồi ông bắt...Nói, “Phía bên kia à? Chúng tôi đã làm điều đó!”

“Hãy thả lưới phía bên kia.”

³³⁹ Ông đã ném lưới ra, và ông kéo lên. Ông nói...Rồi ông trở nên mạnh mẽ. Ồ, chao ôi! Ông chộp lấy cái áo choàng đánh cá cũ kỹ của mình và quẩn nó quanh người, rồi nói, “Hỡi anh em, đó là Đấng Ấy!” Và ông vượt qua những người còn lại trong họ để vào

bờ, trước khi họ có thể chèo thuyền thật nhanh hết sức, ông bơi giỏi hơn họ, với chiếc áo choàng đánh cá quấn trên mình, đi vào bờ. Tại sao? Khi đó ông mạnh mẽ. Khi ông mạnh mẽ ông không thể làm gì, nhưng khi ông yếu đuối thì ông trở nên mạnh mẽ. Vâng, thưa quý vị.

³⁴⁰ Ồ, kế hoạch của Đức Chúa Trời là lấy những chiếc bình con người trống không và làm lay động thế giới với họ. (Bây giờ, chỉ là một chút xíu và chúng ta sẽ đi tiếp.) Giống như vào lễ Ngũ Tuần, tại lễ Ngũ Tuần, Ngài đã làm gì? Mất mười ngày để làm hết thấy họ trở nên trống không. Nhưng hết thấy họ đang đứng đó với những cái bình của họ lật lên, và Đức Chúa Trời đã lấy chính Ngài để đổ đầy họ. Chỉ thế thôi! Họ đã làm rung chuyển thế giới; đã đổ chính Ngài vào trong họ.

³⁴¹ Đó là nhu cầu của ngày hôm nay. Đó là những gì chúng ta cần ngày hôm nay, là những bình trống không, vâng, thưa quý vị, để Đức Chúa Trời có thể đổ đầy họ. Và anh em không thể nhận họ... Tôi phải bỏ qua nhiều ở đây. Đức Chúa Trời không thể sử dụng họ chừng nào họ đã được đầy rồi. Nếu anh em đã đầy sự huấn luyện thân học, Đức Chúa Trời không thể sử dụng anh em. Đức Chúa Trời phải có những bình trống không để Ngài có thể đổ đầy chúng.

³⁴² Bây giờ, Ê-li đã không nói, “Hãy đi mượn một ít bình và mượn nhiều dầu, và chúng ta sẽ thấy chúng ta có thể bán được giá tốt không, và người hãy kiểm thêm một ít nữa rồi người có thể trả lại cho hàng xóm như thế.” Ông nói, “Hãy chỉ đi kiểm những bình trống không. Đó là tất cả người cần.”

³⁴³ Đó là những gì đã xảy ra ở lễ Ngũ Tuần, họ đã có những bình trống không để Đức Chúa Trời có thể đổ đầy họ. Hỡi anh em, ngày nay cần phải có điều đó. Ngày nay; phải có được điều đó. Chúng ta sẽ có điều đó hoặc là hư mất. Tôi sẽ kết thúc bây giờ, hãy lắng nghe. Chúng ta phải có điều đó hoặc là hư mất. Vâng, thưa quý vị.

³⁴⁴ Những cỗ máy giáo hội to lớn mà chúng ta có, cỗ máy giáo hội to lớn chạy bằng than, nó đã có một tiếng nổ thuộc linh trong chúng. Anh Collins ở nơi nào đó ở đây, và Anh Hickerson. Tôi nghĩ tay quay thì tệ. Điều gì đó không ổn. Người ta đã dùng một

loại xăng dầu sai trật, tất cả nó đã bị bôi đen như than. Họ dùng kính nghiệm thần học thay vì Đức Thánh Linh.

³⁴⁵ Những cuộc phục hưng vĩ đại của xứ sở chúng ta, người vĩ đại của chúng ta, những chiến dịch chữa lành của chúng ta, tất cả đều thất bại. Chúng ta biết điều đó có. Hãy nhìn nhà truyền bá giảng phúc âm cao quý của chúng ta, Billy Graham, băng qua đất nước đi đi lại lại, đi đi lại lại, đi đi lại lại. Nó đã làm điều ích gì? Oral Roberts, những chiến dịch chữa lành khắp mọi nơi, và suốt thời gian đó nó đang nhận vào sự xấu xa hơn.

³⁴⁶ Bởi vì chính là hết thầy Báp-tít, Trưởng Lão, Phúc Âm Ngũ Tuần, tất cả những tổ chức khác này, đem tất cả họ vào với nhau, nó là gì? Một bộ máy giáo hội to lớn vĩ đại, và Đức Chúa Trời đã đổ đầy nó đầy tiếng lọc xọc của than cho các bạn. Bây giờ nó chỉ đang phát ra tiếng bình bịch, “bình bịch,” bùm, bùm, bùm, “bình bịch,” bùm, bùm, bùm, một chút ở đây và ở đó. Nó đã làm xong! Nó đã hoàn tất! Xăng đã cạn, anh em đổ nước vào đó. Mọi thứ đã chết (vâng, thưa quý vị), những bánh xe đều xẹp lốp cả hai phía. Chúng ta đang ở trong bóng dáng kính khủng. Cổ máy giáo hội đã ngừng lại.

³⁴⁷ Và, hỡi anh em, cái nắp bật ra của địa ngục. Đúng thế. Và những dòng suối quyền lực ma quỷ đang đổ ra từ khắp nơi. Nó đã chinh phục các quốc gia. Nó đã đánh bại những nhà chính trị cho đến khi nó bị thổi rửa tận cốt lõi. Nó đã chinh phục các giáo hội cho đến nỗi họ không biết gì ngoài giáo phái.

Anh em nói, “Bạn là một Cơ-đốc nhân phải không?”

“Tôi là tín đồ Giám Lý.”

“Bạn là Cơ-đốc nhân phải không?”

“Tôi là—tôi là người Ngũ Tuần.”

³⁴⁸ Điều đó không có nghĩa gì hơn, như tôi đã nói ngày nọ, hơn là một con heo, hay con lợn, hay con ngựa, hay cái gì đó. Chẳng có liên quan gì với Nó. Bạn là một Cơ-đốc nhân khi bạn được tái sinh và được đầy dẫy Đức Thánh Linh, không phải cho tới lúc đó, và bạn được đầu phục hoàn toàn với Thánh Linh. Nếu bạn không đầu phục Thánh Linh, thì bạn chưa được tái sinh và bạn

không có Đức Thánh Linh. Bạn có thể nói tiếng lạ và rùng mình, và chạy nhảy, và làm hết thầy mọi thứ...

349 Phao-lô nói, “Tôi có thể dời núi bằng đức tin, tôi có thể chữa lành người đau, tôi có thể am hiểu Kinh Thánh, tôi có thể đi đến thần học viện và học tất cả thứ này, mọi thứ,” nói, “tuy nhiên tôi chẳng có gì hết!” Halêlugia!

350 Ồ, chao ôi, nói về nắp văng ra khỏi cái ầm! Ma quỷ đang đi dạo chung quanh, những thế lực của ma quỷ, dưới danh nghĩa Cơ-đốc giáo, “đang dạy dỗ Giáo lý những điều răn của con người,” những học thuyết thần học thần học viện, bỏ mặc Kinh Thánh.

351 Halêlugia! Ai có thể, ai là người có đủ mạnh, ai là người đủ khôn ngoan? Ai là người đủ quyền năng để chế ngự đám người này đang lột trần quần áo phụ nữ chúng ta, trong danh nghĩa những thầy giảng, Giám Lý, Báp-tít, và ngay cả Ngũ Tuần? Tô vè mặt mày của họ giống như Giê-sa-bêl, và cắt tóc ngắn quá vai, và mặc quần đùi giống như đàn ông. Những thầy giảng chúng ta, không đủ thức tỉnh họ để nói với họ về điều đó. Bị ma quỷ chiếm hữu! Nó là một đám người mà xé quần áo mình ra. Ma quỷ đang gầm gừ này là ai?

352 Ai là người đủ mạnh? Loại—loại giáo phái nào có thể đánh bại nó đang bước lên bước xuống qua những bia mộ giáo phái này, kêu khóc, “Thời đại của những phép lạ đã qua rồi, và chúng ta không cần Đức Thánh Linh”?

353 Và ai có thể chế ngự được ma quỷ đó? Đức Chúa Trời! Chúng ta không thể làm điều đó bằng giáo phái. Chúng ta không thể làm điều đó bằng những quyền lực giáo hội. Nhưng có một Tiếng đã một lần làm điều đó, a-men, mà đã chế ngự các quỷ, đặt họ vào trong tâm trí đúng đắn và mặc áo quần cho họ. Cũng Tiếng đó ban cho chúng ta một lời hứa, “Các người cũng sẽ làm các công việc Ta làm.” Anh em sẽ không bao giờ làm điều đó dưới xăng dầu giáo hội chạy trong chiếc xe tải chạy bằng than. Anh em sẽ không bao giờ làm điều đó trong một tổ chức. Anh em sẽ làm điều đó khi anh em trống không và trở nên yếu đuối, đổ hết thầy bên trong chính mình anh em ra, và để Đức Thánh Linh bước vào và làm ngập tràn từng phần của anh em, dầm thấm mọi tế

bào của thân thể anh em. Đó là cách duy nhất...để làm điều đó. Chúng ta không cần một tổ chức mới.

³⁵⁴ Những gì chúng ta cần, Ôi Đức Chúa Trời, tôi cảm thấy Nó đang tuôn tràn ra khắp quanh đây lúc này. Những gì chúng ta cần là một vị tiên tri của Đức Chúa Trời để dấy lên với một tiếng sét của Đức Chúa Trời, sét thuộc linh mà sẽ làm rung động thế giới này để hổ thẹn! Halêlugia! Cái bình trống không là những gì Ngài cần, đúng thế, một Hội thánh được gọi ra, một thiểu số ít mà sẽ nhận được quyền năng và các ơn phước của Đức Chúa Trời và Sứ điệp của Ngài. Halêlugia! Đó là những gì chúng ta cần.

³⁵⁵ Hãy trở nên yếu đuối để anh em có thể mạnh mẽ. Nó sẽ chiến thắng mọi điều ác. Nó sẽ làm cho người có học hổ thẹn. Nó sẽ mang đến những người nam và những người nữ mà Đức Chúa Trời đã kêu gọi, và chỉ thế thôi.

³⁵⁶ Nên nhớ, “Nhu việc đã xảy đến trong đời của Nô-ê thể nào, thì cũng sẽ xảy ra trong sự đến của Con người, chỉ có tám linh hồn được cứu.” Trong đời Ê-li chỉ có bảy ngàn người duy nhất có Nó. Ồ, cứ suy nghĩ đến bây giờ chúng ta đang sống ở đâu. Khi Giảng đã xuất hiện, hội thánh nhỏ chắc chắn là trong số ít, nhưng đã có những cái bình trống không để được đổ Dầu vào. Halêlugia!

Đức Chúa Trời ôi, xin để cho chúng con làm chính mình trống không.

³⁵⁷ Hãy làm cho mình trở nên trống không, thưa các bạn. Hãy trở nên yếu đuối! Từ bỏ sức riêng của mình! Và các bạn đang nghe ra-đi-ô...không phải ra-đi-ô, nhưng ngoài...mà nghe những cuốn băng ghi âm này, bất cứ nơi nào chúng đến, hãy làm cho chính mình trống không. Hãy tuôn đổ chính mình ra trên bàn thờ của Đức Chúa Trời như một của lễ dâng. Hãy để Thiên sứ đến với một cục than Lửa đỏ, đổ đầy cái bình đó với quyền năng của Đức Chúa Trời Toàn Năng. Lấy đi...Rồi Ngài sẽ khiến anh em mạnh mẽ, Ngài sẽ ban cho anh em ân điển để đứng vững.

Chúng ta hãy cúi đầu một phút.

³⁵⁸ Ôi Chúa, một buổi sáng Chúa nhật nữa đã trôi qua, và chúng con đã ngồi nhóm lại trong sự trang nghiêm này, nơi mà những

người nam và những người nữ biết Ngài, nơi mà Thánh Linh Ngài ngự trong lòng họ, và họ tin Ngài và đã hành động dựa trên mọi Lời mà Ngài—mà Ngài đã ủy thác cho chúng con làm. Và chúng con cảm ơn Ngài vì những người này.

³⁵⁹ Và có lẽ có những người khác đi ra trong xứ nơi những cuốn băng ghi âm này sẽ đến, nơi những người nam và những người nữ khiêm nhường nhỏ bé sẽ đem chúng đến những ngôi nhà và vào trong những bộ lạc và đi ra trong những vùng đất khác. Và nguyện xin họ nghe, Chúa ôi, và hiểu, làm cho chính họ trở nên trống không để Đức Thánh Linh có thể đổ đầy họ.

³⁶⁰ Có thể có ngay cả một số người ở đây sáng nay, Chúa ôi, mà sẽ...đã làm cho chính họ trống không từ khi chúng con bắt đầu nói, đã nhận thức rằng họ đã tin cậy quá nhiều vào ý riêng của họ, về sức riêng của họ, họ...khả năng riêng, tin vào sự—sự khôn ngoan của tâm trí con người đơn giản riêng của họ, mà không có gì ngoài sự nhớ nhớt trước mặt Đức Chúa Trời. Ôi Đức Chúa Trời, cầu xin cho họ bây giờ thật sự làm cho chính mình trống không, chính họ khiêm nhường thuận phục và đến để được đầy đầy Thánh Linh. Xin nhận lời, Chúa ôi.

Có lời đã chép trong Kinh Thánh, “Như nhiều kẻ tin đã chịu phép báp-têm.”

³⁶¹ Ngồi ở đó trong tòa nhà này sáng nay, Cha ôi, một người đàn bà nhỏ bé, đang ngồi ở phía sau đây, và con còn nhớ một bà Hicks đến sau con một tối nọ và bà nằm đó thật không có gì ngoài xương, gân, đường gân nhỏ xíu nổi khắp người bà, bệnh ung thư đã ăn mòn cơ thể bà; chồng bà, chưa phải là một Cơ-đốc nhân. Và con còn nhớ lời cầu nguyện mà con đã cầu nguyện tối hôm đó: “Lạy Đức Chúa Trời, Ngài đã sai Đa-vít đuổi theo một con sư tử bằng một cái trành ném đá nhỏ đơn sơ, và ông đã mang chiến về.” Con đã nói, “Bệnh ung thư này đã nắm bắt bà chị của con; nó là một con quỷ. Con biết Ngài là Đức Chúa Trời. Con đã thấy Ngài, Chúa ôi, và con biết. Con đã thưa chuyện với Ngài, và Ngài đã trò chuyện lại.” “Ta đuổi theo chiến của Đức Chúa Trời; hồi bệnh ung thư, người hãy buông chị ấy ra!” Rồi giao phó chị trong Danh Chúa Jêsus Christ để “Đi về nhà.” Còn chồng chị, người trước đây chưa đầu phục, đã tin Lời đó và mang vợ

anh ấy về. Sáng nay chị có mặt ở đây, một phụ nữ thật mạnh khoẻ vô cùng, bệnh ung thư đã biến mất, chị đang đến đây sáng nay để chịu phép báp tem như Danh Chúa Jêsus Christ. Ôi Đức Chúa Trời, cảm ơn Ngài vì chiếc bình trống không đó sẵn sàng để được đổ đầy. Đức Chúa Trời ôi, con cầu xin Ngài sẽ ban phước cho linh hồn đó.

³⁶² Lay Chúa, đó chỉ là một ví dụ trong nhiều người khác. Con cầu xin các ơn phước của Ngài yên nghỉ trên cử tọa này, một cách trang trọng, Chúa ôi, một cách trang trọng. Nếu...

³⁶³ Chỉ có một điều duy nhất còn lại, mà con có thể thấy, Cha ôi, đó là, Ngài cũng dấy lên ở đâu đó một số bình trống không và khiến cho thế gian này tự hổ thẹn, hay là sai Chúa Jêsus đến thật nhanh. Mà sự chấm dứt là ở đây, Chúa ôi, chỉ có hai điều duy nhất còn lại để được làm (và chúng con phải thấy điều đó ngay bây giờ) vì chúng con biết đó là lúc kết thúc; chúng con cũng sẽ thấy điều gì đó mạnh mẽ dấy lên ngay lập tức, hoặc là chúng con sẽ thấy sự Đến của Chúa.

³⁶⁴ Tất cả lời tiên tri đều được ứng nghiệm. Điều cuối cùng trước khi Hội thánh được sống lại, trước khi Nó được cất lên như trong Khải Huyền chương thứ 3, là sự đến của một sứ giả cho Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê, mà sẽ “đem những tấm lòng của dân sự trở lại cùng các tổ phụ ban đầu,” đem họ trở lại cùng Ngũ Tuần chuẩn mực, những gì họ tuyên bố có. Sẽ có nhiều ngàn lần ngàn người, giống như đã có trong đời Nô-ê, Chúa ôi, sẽ bị hư mất. Nhiều người trong số họ sẽ bị hư mất. Chúng con thấy điều đó đã ứng nghiệm rồi, Cha ôi.

³⁶⁵ Xin hãy đến, Chúa Jêsus ôi, đem Hội thánh Ngài đi. Và nếu đó là ý của Ngài, Chúa ôi, ngay trước khi Hội thánh đó được cất lên, cầu xin Quyền năng dấy lên ở đó. Ôi Đức Chúa Trời, xin đổ đầy những bình này. Dấy họ lên, Chúa ôi! Lay động thế gian này một lần nữa! Chúng con biết nó sẽ có lúc trôi qua, sẽ không có sự ăn năn lúc đó nữa, sẽ là quá trễ cho họ lúc ấy. Nhưng xin tỏ ra Quyền năng Ngài, Chúa ôi, đổ đầy những bình kia và lay động thế gian này như nó chưa hề bị lay chuyển trước đây! Xin nhận lấy Hội thánh Ngài lúc đó. Bỏ lại thế gian trong sự lộn xộn của nó mà nó đặt vào, Ôi Chúa, họ đấu tranh.

³⁶⁶ Rồi chúng con biết Đức Thánh Linh lớn sẽ đến với dân Do Thái lúc ấy. Khi chúng con thấy một trăm bốn mươi bốn ngàn người đứng trên Núi Si-nai, đang đứng với Chiên Con, nhưng Nàng Dâu đã ở trên Thiên đàng rồi. Nàng đã được cất lên rồi, và Chiên Con đã trở lại (Giô-sép) để bày tỏ chính Ngài trước dân sự Ngài. Và Kinh Thánh nói rằng sẽ có một sự tan vỡ giữa họ khi họ sẽ nhìn và thấy Ngài đứng đó. Khi Ngài bày tỏ chính Ngài, họ sẽ nói, “Những vết sẹo của Ngài đã bị ở đâu?”

Ngài phán, “Trong nhà của các bạn Ta.”

Rồi họ sẽ nói, “Ấy là Ngài mà chúng ta đã đóng đinh trên cây thập tự.”

³⁶⁷ Và Ngài sẽ phán như Giô-sép đã nói, “Đừng lo lắng, bởi vì Đức Chúa Trời đã làm điều này để cứu sự sống của các dân Ngoại. Không phải lỗi ở các người.” Rồi họ nói họ sẽ phân rẽ, làm thành một gia đình khác, họ sẽ than khóc giống như con trai duy nhất sẽ bị đem đi khỏi nhà.

³⁶⁸ Cha Ôi, ngày đó gần rồi, đó là sự chấm dứt của Bảy mươi Tuần lễ ấy. Thì giờ đó đã gần rồi, Chúa ôi.

³⁶⁹ Đức Chúa Trời ôi, nguyện xin tiếng—tiếng của các vị tiên tri thật của Đức Chúa Trời kêu lên chống lại người phụ nữ hiện đại của thời đại này, giáo hội hiện đại này, thuyết thần học giáo hội hiện đại này.

³⁷⁰ Xin lay động những thầy giảng này mà sợ nói Lẽ thật. Đức Chúa Trời ôi, xin lấy những người nam này và lay động họ giống như chưa bao giờ có trước đây, khiến họ hổ thẹn về chính mình.

³⁷¹ Nhưng chúng con biết một điều này, và có thể yên nghỉ với sự tin cậy trọn vẹn, rằng, “Chẳng có ai sẽ đến nếu Cha không kéo người ấy đến. Và tất cả những kẻ Cha đã ban sẽ đến.” Họ sẽ đến chỉ chừng nào mà Ngài định cho họ đến. Nhưng Ngài phán, “Hỡi bầy nhỏ, đừng sợ, ấy là ý chỉ tốt lành của Cha các người ban cho các người Nước trời.” Chúng con biết Đó là thật. Ngài đã cảnh cáo chúng con luôn rằng sẽ chỉ có rất, rất ít người sẽ sẵn sàng cho lúc đó. Lúc đó sẽ có một sự phục sinh vĩ đại, và hết thảy những người được cứu chuộc mà đã được cứu chuộc qua các thời đại sẽ sống

lại. Nhưng trong thời sau rốt này, ngay kỳ cuối cùng, ở đó Hội thánh chắc chắn sẽ chỉ có số ít.

³⁷² Vì vậy chúng con thấy điều đó, Cha ôi, chúng con thấy Sự điệp của thời đại. Chúng con thấy sự chối bỏ Nó, chúng con thấy sự tách ra, chúng con thấy tất cả những điều này.

³⁷³ Chúng con thấy dân sự Ngài thú nhận rằng họ là không...họ “không là gì cả.” Họ thật sự muốn đẩy dấy Ngài, Chúa ôi. Giờ này, con cầu xin Ngài sẽ làm rúng động thế gian qua họ, chỉ vài ngày trước khi Chúa Tái lâm.

³⁷⁴ Hiện giờ có những người đau ốm ở giữa chúng con, có những người cần được chữa lành thân thể. Chúng con sẽ không rời bỏ họ, Chúa ôi, vì có lời đã nói rằng, “Chớ quên tất cả các ơn huệ của Ngài: ấy là Ngài đã tha thứ hết thảy tội lỗi người; và Ngài chữa lành mọi bệnh tật của chúng ta.” Chúng con cầu xin để quyền năng chữa lành vĩ đại của Ngài sẽ đến trên mỗi một người mà ở đây. Nếu Ngài có thể cứu một linh hồn ở ngoài đó mà không cần làm một cử chỉ, chỉ làm lòng người đó đã quay lại với Ngài, huống chi là Ngài có thể chữa lành được một thân thể!

³⁷⁵ Những khăn tay này đang đặt nằm ở đây. Con nhớ Danh Chúa Jêsus chúc phước cho chúng, như đại Sứ đồ Phao-lô đã làm. Xin cho những người từng mang những chiếc khăn tay này được chữa lành. Nguyên xin những nhà bị phá vỡ được tái thiết lập. Xin cho những đứa con nhỏ, không cha, không mẹ, mà chúng đã bị chia cách, xin cho nhà đó được đoàn tụ lại. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin chữa lành cho hết thảy người đau ốm giờ này, và những người bệnh tật, nhận sự vinh hiển thuộc về chính Ngài.

³⁷⁶ Và, Chúa ôi, chúng con đang cố gắng giữ các bình của chúng con ngửa lên, mắt chúng con ngược lên, lòng chúng con cũng ngửa trông nơi Ngài, phủ nhận rằng chúng con thậm chí được hội họp lại trong thế gian này. Kinh Thánh nói rằng “Áp-ra-ham đã lìa bỏ quê hương mình, đi khỏi thành phố của mình, đến sống tạm trong miền đất hứa, xưng nhận rằng ông thì ‘không thuộc về thế gian này’ nhưng ông là ‘một người lữ hành và khách lạ.’” Áp-ra-ham và Y-sác và Gia-cốp, tất cả họ đều có sự làm chứng này rằng họ “không thuộc về thế gian này,” họ chỉ tuyên bố rằng

có một Thành Cửa Người Xây và Người Dựng là Đức Chúa Trời, và họ đang đi con đường đó.

377 Xin cho những tấm lòng được thay đổi ngay giờ này trong khi con đang cầu nguyện, Cha ôi, và xin nhận lấy những thái độ này. Và khi buổi lễ báp-têm đến, xin cho có một sự khuấy động như vậy giữa dân sự, có lẽ có những người chưa bao giờ nghĩ về điều đó trước đây, cầu xin cho nó được bày tỏ. Và Ngài đã phán tất cả những ai Ngài đã gọi, Ngài—Ngài sẽ ban đến.

378 Giờ này, con xin giao phó tất cả điều đó cho Ngài, Chúa ôi, với sứ điệp vỡ vụn nhỏ bé này từ chiếc bình nghèo nàn không có gì trong đó, Chúa ôi. Con cầu xin Ngài sẽ thật sự nhận lấy những Lời đó và sẽ làm nó tan chảy vào lòng dân sự, và nguyện họ không bao giờ có thể đi ra khỏi Nó. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Con xin giao phó nó cho Ngài giờ này, như Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

379 [Một anh em đưa ra một sứ điệp—Bt.] Trong khi anh em đang làm quyết định, anh em quyết định. “Tại sao anh em lưỡng lự giữa hai ý kiến?” Anh em đã nghe những gì Ngài nói. Nếu Đức Chúa Trời là Đức Chúa Trời, hãy hầu việc Ngài; nếu thế gian là thần, cứ tiếp tục. Hiểu không? Nếu đường lối giáo phái đúng, tiếp tục đi với nó; nhưng nếu Kinh Thánh đúng, thế thì hãy đến với Nó. Hiểu không? Anh em hãy chọn đấng mà anh em sẽ phục vụ giờ này.

380 Chúng ta hãy cứ, hát trong Thánh Linh, bài thánh ca này bây giờ. Kinh Thánh nói, “Họ đã hát thánh ca và đi ra.” Chúng ta hãy hát bài thánh ca cổ nổi tiếng này, *Tôi Yêu Ngài*, với đầu và lòng chúng ta cúi xuống trước Ngài.

Tôi yêu Ngài,

Bây giờ hãy quyết định bạn sẽ làm gì.

Tôi yêu Ngài

Bởi vì Ngài yêu tôi trước

Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi

Trên cây Thập tự.

381 [Anh Branham bắt đầu ngân nga bài *Tôi Yêu Ngài*—Bt.] Các bạn có thể đưa ra quyết định cho Đấng Christ không? Không có một quyết định, chính xác, chỉ tự làm cho các bạn hoàn toàn

trống không, “Lạy Chúa, con không tốt. Chẳng có gì ở trong con tốt cả. Xin để cho con quên hết những gì con đã từng biết. Bây giờ con đến, Chúa Jê-sus ôi, đừng để điều này đi qua khỏi đầu con. Xin để cho con nhận lãnh Nó và được đầy dẫy Thánh Linh Ngài, Chúa ôi. Từ ngày hôm nay trở đi, xin để cho con được hoàn toàn thuộc về Ngài.” Chỉ cầu nguyện bây giờ, chỉ một lời cầu nguyện gắn với Đức Chúa Trời; đơn sơ, lời cầu nguyện này, những trẻ em, tất cả.

Ngài là Chiên Con của Gô-gô-tha,
 Cứu Chúa thiêng liêng; (thật sự ăn năn trong
 lòng bạn)
 ...nghe lời tôi khẩn xin,
 Quăng mọi tội xa khỏi tôi,
 Ô xin để tôi từ ngày này
 Thuộc về Chúa hoàn toàn!

Hồi tôi bước đi trong cuộc đời tối tăm hỗn độn
 này,
 Và đau buồn giăng bủa quanh tôi,
 Ngài là Đấng Dẫn Đường tôi;
 Cho ngày thay đêm tối nay,
 Lau dòng lụy xưa, ráo ngay,
 Cũng không để bước tôi lạc loài
 Lạc xa Chúa hoài.

³⁸² [Anh Branham bắt đầu ngân nga bài *Đức Tin Tôi Ngược Lên Với Ngài*—Bt.] Những người này là những người đã tin, đã làm lòng bạn trống không trước Đức Chúa Trời, và nhất quyết rằng không có gì sẽ ngăn trở bạn nữa, bạn sẽ không bao giờ xưng nhận mình có bất cứ khả năng nào, và bạn mong ước làm cho điều đó rõ ràng, chặt bỏ sạch sẽ thật đúng với Đức Chúa Trời, hồ đã có nước trong đó, sẵn sàng cho phép báp-têm. Hãy để những người nữ đi tới bên phải tôi, và những người đàn ông tới bên trái tôi. Lễ báp-têm sẽ diễn ra chỉ trong chốc lát. Những ai mà đã làm cho lòng mình trống không, các bạn sẵn sàng không tin vào những gì các vị mục sư truyền đạo nói, những gì các giáo sĩ nói, những gì các giáo phái nói, nhưng sẽ nhận lấy đường lối của Chúa, sẽ tin CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, bây giờ hãy đến.

Hồi tôi bước đi trong cuộc đời tối tăm hỗn độn này,

Những người nữ sẽ ở trên *đây*, những người nam ở trên *đây*. Đó là sự kêu gọi tin nhận lúc này, “Như nhiều người đã tin, đến và chịu phép báp-têm.”

...Đấng Dẫn Đường của tôi;
Cho ngày thay đêm tối nay,
Lau dòng lụy xưa ráo ngay,
Cũng chớ để tôi lạc loài
Lạc xa Chúa hoài.

³⁸³ Bao nhiêu người nữ ở đây sáng nay...Tôi nói điều này như Danh Chúa Jêsus! Bao nhiêu người trong số các chị em hổ thẹn vì mái tóc ngắn đó mà chị em đang có, muốn Đức Chúa Trời (bởi ân điển Ngài) để cho nó mọc ra cho các chị? Chúa ban phước cho các chị.

³⁸⁴ Bao nhiêu người nam xấu hổ rằng anh em đã để vợ mình hút thuốc, và mặc quần tây mà thực ra thuộc về anh em?

³⁸⁵ Và Kinh Thánh đã nói, “Đó là sự góm ghiếc trước mặt Đức Chúa Trời.” Anh chị em có biết Đức Chúa Trời không thể thay đổi chẳng? Ngài không thể thay đổi. Ngài có một bản tánh, đó là sự thánh khiết. Ngài không thể thay đổi. Nếu anh chị em không trở nên giống như Ngài, anh chị em sẽ không thấy Ngài, “Không có sự thánh khiết thì không ai sẽ thấy Chúa.” Và nếu việc mặc quần...khiến Đức Chúa Trời đau bụng Ngài và mưa ra, Ngài phát ốm, và *sự góm ghiếc*, “sự ô ւế,” làm thế nào anh chị em từng...đã có một linh giống như thế vào trong anh chị em và sẽ được lên Thiên đàng? Làm cách nào các chị em sẽ vào Thiên đàng với mái tóc ngắn, khi Đức Chúa Trời phán, “Thật xấu hổ cho một người nữ cắt tóc ngắn”? Nàng từ chối chính những nguyên tắc của việc là một—một người vợ. Đức Chúa Trời không thay đổi. Đó là Lời Ngài, thưa bạn, các bạn tốt hơn là lắng nghe.

³⁸⁶ Và các anh là những người nam sẽ để vợ mình làm điều đó, anh em không tự xấu hổ sao? Anh em không hổ thẹn chẳng?

³⁸⁷ Đừng giống như Đệ nhất Phu nhân của xứ sở. Hãy giống như Đức Chúa Trời! Hiểu không? Trút bỏ khỏi chính mình khuy nh

hướng hiện đại này của thế gian, để Đấng Christ có thể đổ chính Ngài vào chị em và chị em có thể thật sự được đầy đầy Đức Thánh Linh.

388 Ngài không thể làm điều đó, Ngài không thể làm điều đó, nó—nó chống lại những nguyên tắc của Ngài; Ngài sẽ phải đi ngược lại với Lời Ngài, và Ngài sẽ không làm điều đó; Ngài sẽ không làm điều đó chừng nào—chừng nào anh chị em không đáp ứng với Lời Ngài. Anh chị em phải đến...Chúng ta phải đến với điều Nầy trước khi bất cứ điều nào khác có thể được làm. Anh chị em biết điều đó, mỗi người trong anh chị em đều ý thức về điều đó. Bao nhiêu người tin điều đó, hãy giơ tay lên. Chắc chắn rồi, anh chị em tin nó, bây giờ chúng ta hãy làm điều gì đó về việc ấy.

389 Đức Chúa Trời ôi, xin thương xót chúng con! Chúng con cần Ngài biết bao! Chúng con đây này, tất cả chúng con họp nhau lại giờ đây. Xin nhớ đến giờ này, ở sự Phán xét, nếu con...Con sẽ phải đứng (và điều đó có thể xảy ra trước tối nay) và đối diện với mọi Lời mà con đã nói. Đấy, tôi sẽ phải đối diện với Nó. Bây giờ, nên nhớ tội lỗi ấy đã cách xa khỏi tay tôi, nó ra khỏi lương tâm của tôi, nó không còn thuộc về linh hồn tôi, nó không thuộc về Đức Chúa Trời.

390 Nếu anh em không...Nếu anh em đang chịu đựng trong những tình trạng đó mà vẫn không cảm thấy bị lên án (chà!), anh—anh—anh em định làm gì? Thế thì anh em biết Đức Chúa Trời không đối xử tệ với anh em, anh em biết mình vượt qua điều Đó. Hiểu không? Anh em vượt qua điều Đó. Anh em có thể đã từng rất ngoan đạo, anh em có thể thuộc về các giáo hội và vân vân, nhưng anh em vượt qua điều Đó. Lời Đức Chúa Trời đi xuống trong và mang một người ra. Đó là điều mà mang họ trở lại. Hiểu không? Vì thế đó là Lời. Tôi yêu cầu bất cứ mục sư truyền đạo nào, bất cứ người nào, bất cứ ở đâu, phủ nhận điều Đó chống lại Lời Đức Chúa Trời. Đúng thế. Nó không phải vậy, đấy.

391 Vì thế chúng ta hãy là những Cơ-đốc nhân chân chính. Ngay cả chúng tôi là những người cố gắng, những người mà cố gắng,

chúng ta cần được hạ xuống và đun sôi lên. Vâng, thưa quý vị, hết thầy chúng ta cần điều đó.

³⁹² Đức Chúa Trời ôi, xin thương xót con. Đức Chúa Trời ôi, xin lấy con và hun đúc con. Đó chính là ý định của con, sau tuần này, để đi trước Đức Chúa Trời, để tìm thấy điều gì để làm tiếp theo. Đức Chúa Trời ôi, xin nhận lấy con. Điều gì... Tất cả—tất cả về con (và có nhiều) mà không tốt, Đức Chúa Trời ôi, hãy đốn nó đi, là lời cầu nguyện của con sáng nay. Xin cắt bì lòng con, tai con, sự hiện hữu của con. Hãy làm con, Chúa ôi, làm cho con thành điều gì đó mà...bất cứ điều gì Ngài muốn con là. Đó là lời cầu nguyện của con.

³⁹³ Bất cứ điều gì con cần là, chặt đi, hãy đốn con đi, Chúa ôi. Xin tỏ với con bằng Lời, xin nói với con, con sẽ đi làm điều đó. Xin để Chúa nói điều đó, và con sẽ...Con ở ngay đó sẵn sàng đương đầu với nó. Bất cứ điều gì Lời Đức Chúa Trời nói, đó là những gì con muốn là. Con muốn là một—một Cơ-đốc nhân trong Lời Đức Chúa Trời, “Hãy để lời của mọi người là lời nói dối, và Lời của Đức Chúa Trời là thật.” Đó há sẽ chẳng là khuynh hướng của thời đại, đó sẽ chẳng phải là thế ư? Cái cách anh em tin đó ư?

³⁹⁴ Đang tìm chỗ cho lễ báp-têm phải không, anh bạn? Vâng, ở đằng sau đây, thưa anh, đừng chờ đợi. Được rồi, ngay trên lối đi này.

³⁹⁵ Nhiều người trong số các bạn sẽ đến, những người nam và nữ là những tín hữu, mà đang là...đang xưng nhận tội lỗi của họ, để chịu phép báp-têm như Danh Chúa Jêsus Christ. (Lối này, anh ôi.) “Như Danh Chúa Jêsus Christ cho được tha tội mình, và họ sẽ được đây đây Đức Thánh Linh.”

³⁹⁶ Bây giờ, đối với các bạn những người Công giáo ở đây, đó là những gì để được tha tội. Các bạn nói giáo hội có quyền lực để miễn tội, làm thế nào giáo hội đã miễn tội? Đức Chúa Trời...Chúa Jêsus đã phán với hội thánh, “Kẻ nào mà các người tha tội, cho họ thì họ được tha. Còn kẻ nào các người cầm tội lại, thì sẽ bị cầm cho kẻ đó.” Trước hết làm sao họ tha tội, những tội lỗi trong hội thánh đầu tiên? Họ đã kêu gọi người ta đến sự ăn năn, và họ đã làm phép báp tem cho họ trong Danh Chúa Jêsus Christ để được tha tội họ. Không phải dưới một phòng xưng tội; không,

thật vậy. Nhưng họ đã ăn năn trước Đức Chúa Trời, trong lòng họ khi họ đang đứng đó, và họ đã tin. “Và nhiều người đã chịu báp-têm...đã tin đã chịu báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ, và họ đã được đầy đầy Đức Thánh Linh.” A-men. Anh chị em yêu Ngài không?

Bây giờ chúng ta hãy đứng lên.

³⁹⁷ Giờ này, sẽ có nhiều người muốn chờ đợi lễ báp-têm. Bất cứ ai nữa muốn đến, bất cứ ai nữa đã tin? Hãy đến, phía bên cạnh; những người nam đứng bên trái; phía bên phải, những người nữ. Hãy tin nơi Chúa Jêsus bằng tất cả tấm lòng các bạn, với hết thủy điều đó ở trong bạn.

³⁹⁸ Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu với nhau, trong lúc chúng ta lặp lại bài cầu nguyện chung này với nhau, vì tôi cảm thấy được hướng dẫn rất lạ để làm điều này ngay bây giờ. Khi chúng ta cúi đầu, anh chị em hãy cầu nguyện với tôi. [Anh Branham và hội chúng cầu nguyện chung—Bt.]

...Lạy Cha chúng con Đấng ở trên trời, Danh Cha được tôn thánh.

Nước Cha được đến. Ý Cha sẽ được nên trên đất, như ở trên trời.

Xin cho chúng con hôm nay đủ ăn đủ ngày.

Và xin tha những tội lỗi của chúng con, như chúng con cũng tha thứ những kẻ mà phạm tội nghịch cùng chúng con.

Và xin chớ đưa dẫn chúng con vào sự cám dỗ, mà cứu chúng con khỏi điều ác: Vì nước, và quyền, và sự vinh hiển, đều thuộc về Cha đời đời vô cùng. A-men.

³⁹⁹ Bây giờ chúng ta hãy cứ cúi đầu. Và tôi sẽ mời Anh Neville đến và nói lời kết thúc, nói những gì trong lòng anh ấy, và rồi thông báo về lễ phép báp-têm đã được sẵn sàng lúc này.

⁴⁰⁰ Đức Chúa Trời ban phước cho anh chị em, là lời cầu nguyện của tôi. Tôi sẽ cầu nguyện cho anh chị em, anh chị em hãy cầu nguyện cho tôi. Tôi thật sự cần những lời cầu nguyện của anh chị em.

MẠNH MỀ TRỌN VẸN NHỜ YẾU ĐUỐI HOÀN TOÀN VIE61-1119

(Perfect Strength By Perfect Weakness)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 19 tháng Mười Một, năm 1961, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org